

Trái Tim Lạnh Giá Phần 2

Contents

Trái Tim Lạnh Giá Phần 2	1
1. Chương 1: Lá Thư Của Bằng	2
2. Chương 2: ” Hàn Tiểu Băng Không Yêu Đuối ”	3
3. Chương 3: Bà Hoàng	6
4. Chương 4: Dự Định Đi Làm	8
5. Chương 5: ” Bằng”	10
6. Chương 6: Quen Thuộc	13
7. Chương 7: Em Sẽ Đợi Anh	15
8. Chương 8: Huỳnh Nam	16
9. Chương 9: Thay Đổi Thái Độ Đột Ngột	18
10. Chương 10: Một Năm Đã Quên	20
11. Chương 11: Câu Hỏi	22
12. Chương 12: Đoạn Phim Kỳ Lạ	24
13. Chương 13: Sớm Gặp Lại Tiểu Băng	26
14. Chương 14: Đi Chơi Cùng Ken	28
15. Chương 15: Muốn Học Chế Súng	30
16. Chương 16: Hàn Tiểu Thư Đã Quay Lại	32
17. Chương 17: Ngược Hướng	34
18. Chương 18: Chỉ Là Em Gái	37
19. Chương 19: Nhật Ký Cảm Xúc	40
20. Chương 20: Gặp Lại	44
21. Chương 21: Hai Điều Kiện	47
22. Chương 22: Lời Thách Thức	50
23. Chương 23: Định Kết Hôn	53
24. Chương 24: Phục Hồi Trí Nhớ. Mất Mạng	54
25. Chương 25: Seoni Khủng Hoảng	56
26. Chương 26: Bảo Bối	57
27. Chương 27: Selly Bị Bắt Cóc	59
28. Chương 28: Đỡ Đạn	60
29. Chương 29: Tai Qua Nạn Khỏi	62
30. Chương 30: Chương Cuối: Hạnh Phúc	63

Trái Tim Lạnh Giá Phần 2

Giới thiệu

+Lời nói đầu: Thiên Như xin cảm ơn tất cả những bạn đã theo dõi truyện xuyên suốt gần một năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-lanh-gia-phan-2>

1. Chương 1: Lá Thư Của Băng

Chap 01: Lá Thư Của Băng

Ba tháng sau.....

Trung tâm mua sắm SEONI của Tiểu Băng ở Paris vẫn đang trong đà phát triển, phát triển một cách vượt bậc dưới sự quản lý của Thiên Hữu và người anh em của cô bên Nga là Victor. Sau sự việc ở Nga, Jacker bị công tù vì tội giết người. Thật ra sự việc đúng là anh không hề giết Băng hay Khang nhưng anh là người cuối cùng còn sót lại ở hiện trường, trên người anh còn có những vết ấu dả với Khang và anh không có bất kì chứng cứ ngoại phạm nào, Jacker bị chịu tù 10 năm, anh không hề lên tiếng giải thích sự việc hay bất kì thứ gì liên quan đến tội án. Đơn giản là anh muốn vào tù để tịnh lại cái tâm trong lòng anh, vì quá ham muốn nên anh đã làm chuyện có lỗi với cô em gái của Băng và vô tình huỷ hoại cả câu chuyện tình hạnh phúc của Băng và Khang. Dẫn đến cái chết của cả hai. Nói cách khác anh là người gián tiếp giết chết cả hai. Hối hận giờ này đã không còn kịp để cứu vãn tình thế, Băng và Khang đã không còn trên cõi đời này nữa, những ngày tháng trong tù là những ngày tháng anh cần nhìn lại những thứ anh đã làm trong suốt thời gian vừa qua. Mọi người bên Minh nghe tin thì vô cùng giận dữ, nếu Jacker mà không lọt vào tay cảnh sát thì có lẽ Minh đã giết chết anh rồi. Không có một lời minh chứng nào có thể giúp đỡ cho Jacker, anh không có gì để nói với gia đình bên Băng lẫn bên Khang, anh chỉ có thể nói một câu ngắn gọn là “tôi vô tội”, dĩ nhiên mọi người không tin nhưng có một người lại rất tin, đó là Victor, anh rất tin tưởng Jacker. Trước khi Jacker bước vào cửa tù, Victor đã nói với anh:

-Tôi tin anh, 10 năm sau hãy cùng tôi đi tìm cái xác của Băng và Khang.

Cuộc sống của Hàn gia dường như bị đảo lộn sau vụ án của Khang và Băng, đã cho người xuống vách núi để tìm kiếm tin tức, dù cả hai đã chết thì cũng phải thấy xác. Nhưng không, họ hoàn toàn không để lại bất kì dấu vết nào. Sau ba tháng trời tìm kiếm trong vô vọng, mọi người đều nghĩ Băng và Khang đã chết và họ đã đi đến ngôi nhà ở thế giới thuộc về họ. Công việc của mọi người đều thực hiện theo tâm thư mà Băng đã viết trước hôm cô gặp Jacker. Trong lá thư, cô phân chia rất nhiều thứ, gia tài đồ sộ mà cô có được sau khi mở di chúc, đọc xong lá thư ai nấy cũng phải khóc nức lên vì Băng sống cho người ta chứ không phải cho bản thân

“Em là Hàn Tiểu Băng - Huỳnh Hải Tuyết của mọi người, khi mọi người đọc được lá thư này thì chắc rằng em đã ở thế giới bên kia mất rồi. Cuộc sống của em đều bị đảo lộn khi em rơi vào tay Hunter, với một đứa bé nhỏ mà phải nhìn thấy những cảnh máu me, nghe những tiếng súng, tiếng nổ thì sao nhỉ? Em đã rất lo sợ, em thấy bản thân cô đơn trong thế giới của Hunter, lúc đó em cần có mẹ lắm, nếu có mẹ ở bên thì chắc em sẽ mạnh mẽ hơn nhiều. Cũng may, có bà quản gia-mẹ của Thiên Hữu, bà đã ở cùng em, chia sẻ với em, bầu bạn cùng em, vì bà mà em mới tự tin đứng lên trong giới ngầm, em chấp nhận học tập và rèn luyện những kĩ thuật cũng như những bí kíp để trở thành một sát thủ chuyên nghiệp như Hunter muốn. Nhưng điều đau khổ nhất của em, chính là cái ngày em phải tàn nhẫn ra tay giết chết bà, em đau hơn cả Hữu khi

biết tin mẹ mất rất nhiều nhưng em làm sao có thể không thực hiện, đắn đo rất nhiều, bà kêu em cứ làm theo lời của Hunter và chỉ nguyện ước yêu cầu em một điều nho nhỏ là hãy chăm sóc cho đứa con trai của bà. Nên mối quan hệ giữa em và Hữu khác hơn so với những người làm khác. Nhưng sau hôm nay, em không còn ở đây để chăm sóc và bảo vệ anh nữa Hữu à, anh hãy tự lo cho bản thân mình, trong ngăn tủ thứ hai ở phòng em chứa toàn sách võ công, anh có thể lấy học để phòng thân không thì có thể nhờ Victor giúp. Trung tâm mua sắm SEONI bên Paris đứng tên chủ quyền là anh, em muốn giao nó cho anh coi như em trả món nợ mà em đã thiếu gia đình anh, hãy quản lí nó thật tốt, còn nữa, số gia tài của em đem chia làm đôi nhé, Thiên Hữu và Victor một nửa, số còn lại em tặng anh Minh và Thực Phương xem như quà cưới. Sau hai năm nữa cả hai nên cưới đi nhé. Con gái không chờ được lâu đâu. Đừng kéo dài chuyện này, Thực Phương sẽ cảm thấy không vui đâu. Mở di chúc thì em chỉ định có thể. Còn ngôi nhà ở Việt Nam đã đứng tên của Ken, em đã âm thầm chuyển nhượng hết toàn bộ tài sản cho mọi người, em muốn cảm ơn anh Ken, thời gian qua đã chăm sóc cho em. Cái hôn ước từ bé mà hai gia đình đã đặt ra em xin huỷ, cũng mong anh chấp nhận vì thật ra em yêu ai, anh cũng biết, em không muốn lừa dối anh nữa. Cuộc sống của em đã hoàn toàn thay đổi khi Khang xuất hiện, mọi thứ diễn ra như một thước phim không có hồi kết, tưởng chừng câu chuyện tình của em sẽ đi đến giây phút ngọt ngào nhất nhưng rồi mọi thứ đều trở lại theo quỹ đạo ban đầu của nó. Em không thể ngừng yêu Khang khi trái tim em luôn đập liên hồi mỗi khi gần anh ấy, nhưng đứa bé trong bụng Như là vô tội. Yêu Khang, em mới có tội, vì ngay từ đầu, số phận đã định Khang là của Như mất rồi, một đứa con gái lạnh lùng như em thì sẽ không yêu ai được đâu. Thôi, em xin dừng tại đây, nếu có duyên kiếp sau gặp lại, hãy chăm sóc mọi người thật tốt nhé Thực Phương, hãy quan tâm đến con của Khang và Như, đứa bé là vô tội. Lời cuối, em muốn chúc mọi người sẽ sống thật hạnh phúc.”

Cuộc sống của mọi người tại đây u ám rất nhiều, không còn thấy nụ cười thường trực trên môi nữa. Cái chết của Bằng và Khang là một cú sốc rất lớn đối với họ. Màu bi kịch đau thương vây lấy niềm cảm xúc của họ. Họ làm việc một cách máy móc để quên đi một mối. Hữu và Victor thay Bằng quản lí hết mọi công việc trong SEONI, trung tâm ngày càng phát triển vươn tới tầm cao thế giới. Minh và Thực Phương cũng vậy, họ quản lí trung tâm JLJ ở Việt Nam. Sau sự việc của Khang, Tiểu Như đầu tư vào học ngành diễn viên và sau đó cô đã trở nên nổi tiếng, bước đầu cô đã dấn thân vào showbiz thành công, cái thai Như vẫn còn giữ lại vì trong thâm tâm cô, cô cũng còn chút lòng từ bi. Đứa bé này vô tội nên không thể chịu ảnh hưởng của những người lớn trước đây. Như có cuộc sống của riêng, cô đã biến mất hoàn toàn, cách xa khỏi cuộc sống của căn biệt thự Hàn gia. Màu lạnh lẽo của một cô gái băng giá đã hoàn toàn biến mất vào ba tháng trước. Ở tại nơi đây, đồ đạc của cô vẫn còn như cũ. Dù biết rằng cả hai đã chết, nhưng tận sâu trong lòng mỗi người đều hy vọng họ sẽ trở về hoặc mong họ chỉ hiện hồn về thôi cũng được.

—END CHAP 1—

2. Chương 2: ” Hàn Tiểu Bằng Không Yêu Đuối ”

Chap 02: “Hàn Tiểu Bằng Không Yêu Đuối”

((Bệnh viện KOWIN))

Đây là một bệnh viện nổi tiếng tại Mỹ, nhiều ca mổ, phẫu thuật khó khăn cũng vượt qua thành công. Bác sĩ, y tá là những người có chuyên môn cao. Mỗi ca phẫu thuật vượt qua, thành công là góp thêm danh tiếng cho bệnh viện. Tại một căn phòng nào đó trong bệnh viện đang chứa hai con người, đang nằm bất động suốt ba tháng qua. Còn có hai người nữa, ra vào túc trực chăm sóc, nắm rõ bệnh tình của họ.

Một ngày đó, ở phía cao kia. Một màu xanh trắng hoà quyện vui đùa với nhau hiện rõ trên những đám mây. Từng đợt mây nó di chuyển chậm và nhẹ nhàng góp phần đưa mặt trời xuống núi. Lúc mặt trời nhắm mắt cũng là lúc con người kia mở mắt. Trong căn phòng trắng toát, nồng nặc mùi este, trên hai chiếc giường đó, có một đôi mắt nhúc nhích. Đang cố gượng để mở. Và nó cũng làm được, mọi thứ ầm ầm hiện hiện, rồi mờ mờ ảo ảo. Một lớp màng mỏng đang vây lấy con người của anh. Dường như có gì đó đang cố tình ngăn cách anh nhìn vật trước mắt. Nhưng rồi lớp màng mỏng đó cũng đến lúc hạ cánh. Mọi thứ rõ mồn một, từng vết sẹo, từng vết trầy xước đang loang đỏ trên gương mặt của ai đó. Anh giật mình, anh đã thấy rõ, người trước mặt anh là một cô gái nào đó anh chưa từng quen biết. Khuôn mặt cô nhìn thật ghê sợ. Những vết trầy xước thâm đỏ hằn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đó. Anh thôi nhìn, đôi mắt đen đảo một lượt khắp phòng, anh cũng nhanh chóng nhận ra nơi này. Chỉ có điều, anh vẫn chưa hiểu mọi việc lắm. Tiếng cửa phòng mở,

có một cặp đôi đang đi vào. Họ nhìn anh, anh cũng nhìn lại, sáu mắt nhìn nhau nhưng không biết nói gì. Không khí im lặng, xa lạ bao trùm lấy bối cảnh tại đây. Được một lúc, anh cũng chịu lên tiếng:

-Sao tôi ở đây ?

-Ngắn gọn thế à? Cool boy nhỉ ?

-Tôi không muốn vòng vo, tôi muốn biết sao tôi lại ở đây ?

-Anh tên gì ?

-Tôi.....tôi.....tên Thiếu Phong, họ Dương__Anh nói theo như lý trí anh mách bảo

-Anh bị mất trí nhớ nhưng nhớ được cái tên cũng hay rồi. Đó là một dấu hiệu tốt

-Ừa, vậy tôi là Dương Thiếu Phong thật hả ?__Anh hỏi lại, rõ là anh không biết tên của mình

-Chứ nãy anh trả lời.....

-Trong óc tôi có mỗi ba chữ đó thôi. Tôi biết làm sao ?

-Vậy cứ tạm gọi là Thiếu Phong đi.

-Hai người là ai ?

-Tôi tên Tiểu Bối Ân, còn đây là anh trai tôi.....

-Tiểu Bảo Quốc, rất vui được làm quen__ Bảo Quốc cười

-Vậy lý do tôi vào bệnh viện ?

-Anh và cô gái ấy nằm bất động ở chân núi XYZ tại Nga, thấy cả hai còn chút hơi thở nên tôi và anh trai đưa hai người vào bệnh viện. Mà có biết hai người đã ở đây bao lâu không ?

Khang lắc đầu nhìn Bối Ân, anh đang đợi cô trả lời.

-Khi chúng tôi thấy cả hai là lúc ba tháng trước.

-Chúng tôi vẫn còn ở Nga chẳng ?

-Không đây là Mỹ. Vì một số công việc nên chúng tôi đưa hai người sang đây điều trị sẽ tốt hơn.

-Cô đó là em gái cậu hả ?__Bảo Quốc hỏi

-Biết chết liền, đợi cô ấy tỉnh lại hỏi mới biết.__ Thiếu Phong trả lời tỉnh bơ- Nhìn mặt cô ấy có vẻ đáng sợ.

-Tất cả do lúc gần chạm đất đã vướng phải một thứ gì đó hay do va chạm nhiều ở những nơi có vật nhọn nên mới như vậy. Chắc trước đây cô ấy rất đẹp.

-Anh nên nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ mua cháo cho anh.

-Cám ơn__Phong cười.

Bối Ân và Bảo Quốc ra ngoài. Phong cũng rất đa nghi, liệu mấy người đó có đang cố lừa gạt anh không ? Trên đời này không ai cho không ai bất cứ thứ gì. Nhưng nếu lừa gạt anh thì họ được gì ? Tại sao lại mất công để lừa một người không còn nhớ bản thân mình là ai ? Anh tạm thời tin họ. Đôi mắt đen của anh nhìn lên sang phía bên, chiếc giường bên cạnh đang có một cô gái với khuôn mặt đáng sợ đang nằm đó. Đã có sự sống, đôi mắt cô cử động. Cô ấy là em gái của anh thật sao ? Nếu vậy anh không nên sợ gương mặt của cô, mà trái lại phải bảo vệ, quan tâm và yêu thương cô nhiều hơn nữa. Chắc cô sẽ rất sốc khi nhìn thấy gương mặt của chính mình. Trong sự đáng sợ cũng có nét đáng yêu mà. Mọi thứ trong phòng mờ mờ ảo ảo một lần nữa hiện ra trước ánh nhìn của cô. Đầu cô bỗng đau lên. Khẽ “A” một tiếng, Phong lật đật leo xuống giường chạy sang bên cô. Anh ân cần với cô mà bản thân anh cũng không chắc chắn cô có phải là em gái anh không:

-Phối Như, Phối Như.....không sao chứ ?__Anh lại tự đặt một cái tên cho cô gái anh không quen biết

-Aaaaaaaa.....đầu đau lắm

-Như đừng cố nhớ nữa, đầu em sẽ rất đau

-Bình tĩnh, anh lấy cho em chút nước, đừng cố dùng não nữa, nó đau lắm._ Phong vội lấy nước cho Như. Cô nhận lấy, đến giờ cô mới định thần. Anh là ai ? Cô là ai ? Anh tên gì ? Còn cô tên Như thật sao ? Ánh mắt kì lạ của Như nhìn anh.

-Tôi tên gì ?

-Làm sao tôi biết.

-Anh là ai ?

-Tôi là ai bản thân tôi cũng không nhớ. Tôi có gặp hai người bạn, họ nói là tôi và cô đều bị mất hết kí ức của quá khứ, muốn hồi phục cũng mất một thời gian dài lắm. Tôi nghĩ có lẽ trong quá khứ có những chuyện không vui nên ông trời cho một cơn bão giáng xuống xoá sạch kí ức rồi. Nếu đã thế, tôi muốn sống với một kí ức mới, kí ức cũ từ từ lấy lại cũng không muộn. Tôi nghe họ nói có thể cô là em gái tôi. Cô muốn cùng tôi sống với kí ức mới không ?

Không cần một phút nào để bận tâm suy nghĩ cho câu hỏi của anh. Cô đáp:

-Nếu đã như vậy, thì tôi nghĩ cái tên Phối Như cũng như cuộc sống sau này của tôi cũng sẽ có điều tốt.

Phong đột nhiên ôm Như, cái ôm chan chứa tình anh em, nhưng sao tim anh lại không có cảm giác như vậy. Đại loại là đang chứa chất một cảm giác gì đó mà anh không hề biết. Như cười và ngoan lắm. Bây giờ cô như một con mèo con đang ngoan ngoãn ở trong vòng tay của anh mình.

-Dương Phối Như là tên của em. Anh sẽ là anh trai của em được chứ ?

-Không phải là anh ruột đúng không anh ? Em chỉ sợ.....

-Em nói đi.

-Dạ không có gì, nếu có ngày đó thật, em sẽ nói cho anh biết điều em lo sợ.

-Được thôi. Mà Như à, anh có chuyện muốn nói.

-Chuyện gì ?_Như nhìn chằm chằm và đôi mắt Phong. Hai ánh mắt lại chạm nhau

-Gương.....gương.....

Phong định nói rõ cho Như biết chuyện gương mặt của cô nhưng anh sợ. Sợ cô sẽ hoảng và ngắt đi. Ảnh hưởng đến não của cô. Nhưng không nói không được. Biết sớm để còn tìm cách điều trị kịp thời. Bây giờ anh làm sao mới phải ? Nói hay không ?

-Anh Phong. Anh bị làm sao vậy ?_Như thấy Phong đang suy tư bèn hỏi

-Không, không có gì. Mà Như, nếu gương mặt em trở nên xấu đi em sẽ như thế nào ?

-Em sẽ khóc mướt dòng sông rồi em sẽ cười tươi như hoa mới nở_ Như nhí nhảnh trả lời.

Phong ngạc nhiên, một cô gái nếu bị xấu đi sẽ suy sụp hoàn toàn nhưng với Như, cô lại lạc quan và không quan tâm đến chuyện nhan sắc. Nếu nói chắc cũng không sao.

-Điều anh muốn nói.....đó.....là.....

-Chúng tôi về rồi._ Tiếng của Bối Ân và Bảo Quốc từ phía cửa. Phối Như nhìn họ, cô im lặng không nói gì. Đâu biết họ là ai đâu mà nói.

-Cô ấy cũng tỉnh rồi, Phong, anh đã hỏi chuyện chưa ?

-Từ bây giờ cô ấy là em gái của tôi Dương Phối Như.

-Anh có chắc cô ấy là em của anh ?

-Không chắc chắn, nhưng chúng tôi muốn sống với một cái tên và một số phận khác._Phong chắc nịch

-Vậy cũng được, nếu không chê thì cứ làm bạn và ở cùng chúng tôi._Bối Ân lên tiếng mời. Thiếu Phong và Phối Như có chút dè chừng.

-Đừng lo chúng tôi không ăn thịt hai người đâu. Phối Như, cô ăn nhiều vào, chút tối nhớ bôi thuốc lên mặt, vài năm nữa phẫu thuật cô sẽ phục hồi lại gương mặt cũ của mình.

-Sao ? Cô nói gì ?_ Phối Như gần như hét lên. Cô nhanh chóng đưa bàn tay thon dài đặt lên má, có vết sưng, nhô ra, sần sùi. Mọi thứ sụp đổ, bỗng trực nước mắt cô khê rơi. Rồi cô ngồi khóc như một đứa trẻ vừa bị phạt.

-Như, gương mặt anh cũng trầy xước mà, em yên tâm, em xấu anh cũng xấu. Hai ta đều xấu mà, em sẽ không lẻ loi đâu. Như nín đi...._Phong càng nói Như càng khóc lớn nên anh đành im lặng. Ân và Quốc nhìn nhau không biết nói gì cho đúng lúc này. Không biết Như có làm y như lúc này cô đã nói không nữa ?!? Căn phòng trắng ngập đầy mùi im lặng và đau đớn. Chỉ còn vang vọng tiếng khóc của một đứa trẻ nhỏ. Bầu không khí nặng nề đang dạo chơi tại đây. Đừng thách thức họ nữa, họ đã quá mệt mỗi khi phải chịu nhiều đau khổ của cái trần gian kiếp trước xin hãy cho họ yên vui nơi xứ người kiếp này. Đừng làm tổn thương tâm hồn của họ. Bởi vì bây giờ họ đã là một con người khác rồi, khác hoàn toàn so với trước. Nói nhiều, cười nhiều và còn biết khóc. Hãy để họ khóc, như vậy sẽ làm họ ấm lòng hơn. Bỗng có một câu nói vô định mà chỉ có một người nghe được:

“Hàn Tiểu Băng không yếu đuối”

—END CHAP 2 —

3. Chương 3: Bà Hoàng

Chap 03: Bà Hoàng

Một năm sau.....

Thời gian trôi qua quá nhanh, cuộc sống thay đổi quá nhiều. Đôi khi cả hai thứ không còn là bạn của nhau nữa. Thời gian cứ chạy mà cho giá trị của cuộc sống bám theo phía sau thở không kịp. Sao không đỡ nhau mà chạy, có lẽ nó sẽ đẹp hơn. Đừng bỏ rơi cuộc sống một mình, nó cô đơn lắm thời gian ạ.

Trong một căn nhà gần ngoại ô ở Việt Nam. Có bốn con người đang vui vẻ tất bật cho cuộc sống của họ. Cái hơi gió se lạnh của mùa đông đang cố chen vào để khẳng định sự tồn tại của mình trong ngôi nhà. Gần lễ Noel, mọi người đang trang trí nhà chuẩn bị đón lễ. Mỗi người một việc, thế mà còn có người rảnh rỗi mở tivi coi phim. Nhàn hạ với thau ngũ cốc, ung dung ngồi xem tivi. Một bộ phim rất nổi tiếng đang phát sóng, tên là Em gái nhà tôi. Tình tiết phim và nét đẹp cũng như nét diễn của các diễn viên phải nói đạt chuẩn. Cảm xúc thật cứ như được lồng vào phim. Đột nhiên cô cũng muốn giống họ.

-Phối Như, em không xuống phụ mà ở đó xem phim nữa_Bảo Quốc lên tiếng than thở, anh đang phải lau nhà.

-Chịu khó chút đi anh, em đang theo dõi phim hay. Xong em phụ liền.

-Đợi cứng xong là tụi này dọn xong cả rồi_Phong chen vào, nhiệm vụ của anh là rửa bát.

-Cẩn thận đấy, kéo bể chén là mệt._Như không nhìn Phong, cô nhìn vào màn hình mà đáp.

-Phối Như, có xuống dọn không thì bảo ?

-Đừng lớn tiếng Bối Ân, thua thì phải chấp nhận hình phạt, đừng dùng vũ lực với Như.

Mọi người đành ngậm ngùi làm việc một mình mặc cho một bà hoàng đang sung sướng nằm dài trên ghế coi phim như cô. Cũng là do họ thôi, ai bảo bày ra trò oản tù tì chi để giờ thế này. Công việc chia làm bốn có phải hay hơn không ?

Không quen biến thành quen, có ai biết bốn người họ trước đây là gì của nhau không ? Có quan hệ với nhau trước đây hay sao mà bây giờ có cảm giác họ như một gia đình. Gia đình này lạnh lùng với người ngoài nhưng nói không với người trong nhà. Mỗi lần đi chơi, bao nhiêu ánh mắt ghen tị nhìn, đôi khi có

nam, có nữ muốn lại xin số điện thoại làm quen nhưng nào dám. Hai cặp đi cạnh nhau như những cặp tình nhân. Hoa đã có chủ chủ có đại khờ mà đập chủ cướp hoa. Thương nhau, yêu nhau như anh em một nhà. Rồi sau này, khi Phong và Như nhớ được hết mọi chuyện thì gia đình nhỏ này của họ sẽ đi đến đâu nữa ? Xin thời gian hãy ngừng lại, để họ được sống trong cuộc sống đầy vui tươi, không địa vị, không tranh chấp này. Đừng trôi nhanh nữa, kết quả chỉ làm người khác tổn thương.....

Trung tâm mua sắm SEONI trở nên cực kì nổi tiếng tại Paris. Thu nhập hàng tháng của trung tâm đạt mức cao nhất từ trước đến nay. Phải công nhận, việc quản lí của Hữu và Victor quá hay, đã cố gắng vươn lên tới tầm cao mới. Nhưng cảm xúc khi gầy dựng công ty quá thành đạt lại không hề tồn tại trong tâm trí họ. Họ làm việc một cách máy móc và cụ thể. Ngày ngày trôi qua họ cũng không biết. Sống như thế, nhạt nhẽo, và thật là vô vị. Noel là mùa đau thương của họ, vào mùa này họ đã mất đi người thân. Nỗi đau đớn đó không sao xoá bỏ được. Họ nhớ, nhớ Bằng và Khang. Nhớ cái sự lạnh lùng ấy. Hữu ở lại, anh muốn ở lại nơi này, một nơi đã làm người anh yêu thương thay đổi. Anh cũng rất muốn viếng mộ của Bằng, nhưng anh không đủ bình tĩnh và can đảm. Anh thương cô quá nhiều, anh không thể để cô biết anh đang khóc, anh không thể yếu đuối trước mặt Bằng.

-Hữu, không định về sao ? Một năm rồi_Giọng Victor buồn tênh, một năm trôi qua cuộc sống của hai anh không có gì được gọi là tốt đẹp. Hữu im lặng nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt cũng như nỗi lòng của anh chất chứa đầy sự phiền muộn, tâm sự.

-Anh định về Việt Nam một chuyến, tìm chỗ thích hợp mở một công ty ở đó.

-Định cạnh tranh với Phương và Minh à ?

-Anh nào có. Anh muốn đầu tư chứng khoán, anh muốn làm lại cuộc đời.

-Anh cứ về đi, em không về đâu. Em sẽ sang Nga một chuyến. Em sẽ ở Paris để tiếp quản công ty của Bằng, em nhất định sẽ chờ Bằng về.

-Em đùa sao ? Bằng và Khang đã chết rồi._Victor không muốn nhắc lại chuyện đau buồn này.

-Đừng nói vậy, em tin tưởng, Bằng và Khang vẫn còn sống. Em sẽ chờ họ, một ngày nào đó anh sẽ thấy được điều em nói là đúng.

Victor đặt tay lên vai Hữu, anh quay đầu lại, nhận được cái gật đầu từ Victor. Bản thân Victor không thể tin vào một điều không có được một chút hi vọng mỏng manh. Anh gật đầu là vì anh muốn trấn an tinh thần của Hữu. Hữu hi vọng quá nhiều, anh không biết làm gì trước chuyện như vậy. Một ngày nào đó mà Hữu nói liệu nó sẽ đến. Nếu đến thật chắc chắn sẽ trở thành một kì tích. Sao cứ phải đưa con người đi vào những sự hi vọng trong vô vọng thế này ???

Tại Việt Nam.....

-Phương, em chuẩn bị hết quà cho Bằng chưa ?_Minh hỏi.

-Em chuẩn bị xong rồi, năm đầu tiên. E phải lo cho chu toàn.

-Anh muốn tới Nga, muốn viếng nó ngay nơi mà nó rơi xuống._Minh cầm tập tài liệu xem nhưng vẫn nói với Phương. Anh hoàn toàn không chú tâm vào công việc.

-Em cũng muốn. Viếng xong ở đây sang đó nhé, em muốn.....

-Được. Ken và Khôi đâu rồi ?

-Họ sang Nga trước rồi.

-Ừm....._Minh đặt tập tài liệu xuống, đôi mắt anh nhìn về phía chân trời xa qua lớp kính cao tầng của trung tâm.

-Phương, anh dạo biển chút, em đi chung chứ ?

Phương gạt đầu, cô để giỏ đồ mà cô chuẩn bị để đúng Noel cô đi viếng thăm Bằng vào một góc. Trong giỏ toàn là hoa, trái cây, món ăn mà Bằng thích. Phương đã thu thập được nó khi làm bạn với Bằng. Chậu hoa hồng đen mà trước đây Bằng sang Nga cùng Khang nhờ cô giữ nó vẫn sống tốt. Phương chăm sóc nó rất kỹ lưỡng. Hôm nay cô đi cô cũng mang theo nó, không phải đến trả cho Bằng, cô mang theo nó là đến để nói với Bằng. “Bằng yên tâm khi ở trời xa ở đây mọi việc Phương đều sẽ lo liệu hết. ”

Trên chiếc Ford đen sang trọng, Phương dựa đầu vào ghế, đôi mắt cô nhìn ra bên ngoài, tâm sự vương đầy đôi mắt cô. Tâm sự của Phương, anh đều hiểu hết. Một tay lái, một tay anh đặt lên tay Phương, cố trấn an tinh thần của cô. Phương giật mình quay lại nhìn Minh, đôi mắt cô bây giờ đã nhắm lại. Một giọt nước trong veo từ hốc mắt chảy xuống. Minh dừng xe lại, Phương càng nức nở hơn. Bản thân Minh cũng không biết làm sao để trấn an tinh thần của cô. Tiếng khóc của Phương càng lúc càng lớn và vang vọng trong cơn mưa rào đang xối xả bên ngoài. Sao lại đổ mưa vào lúc này, muốn chơi với cô sao ?!?

-Phương, đến biển anh sẽ cho em hét lớn và khóc, nín đi....

Phương dụi mắt, đôi mắt cô bây giờ đỏ hoe và đầy nước. Phương gạt đầu với lời nói của Minh. Anh tiếp tục lái xe, mang một nỗi buồn vô biên đến biển. Cả hai cho nỗi buồn cuốn trôi theo sóng biển.

—END CHAP 3 —

4. Chương 4: Dự Định Đi Làm

Chap 04: Dự Định Đi Làm

Căn nhà đã được dọn dẹp và trang trí với những dây đèn đầy màu sắc lấp lánh, một cây thông Noel lớn treo đầy hạt châu và quả. Màu đèn làm cây thông thêm một màu rực rỡ và đầy sức sống. Mọi người đang quanh quẩn trong bếp bên bàn ăn gỗ đầy ấm cúng. Tiếng cười nói vui vẻ chan hoà lan rộng khắp gian bếp hẹp.

-Như nghịch quá, em không ngồi yên là không cho em ăn đấy._Phong la, Như cúi gầm mặt xuống

Phối Như quây vô cùng, cô gấp tất cả món ăn đặt vào chén cho Phong và mọi người, nhưng họ chưa kịp gấp lên ăn thì Như gấp bỏ lại không cho họ. Họ không ăn ớt và cô thì bỏ đầy ớt vào chén cho họ. Cứ như không muốn cho họ ăn. Không những vậy, họ cho cô thử tài nấu một món chỉ là món dễ nhất vì cô năn nỉ quá mức, món trứng chiên mà cô đã phá đến gian bếp không còn là gian bếp nữa mà như một ổ chuột. Nồi niêu xoong chảo rớt lung tung, muông nia mỗi thứ một nơi. Dầu mỡ văng đầy sàn, xà bông cũng đầy bồn rửa. Rác thì cũng tứ tung trong nhà bếp. Chỉ cần sơ ý một chút là cỡ nào cũng té u đầu nhập viện cho xem. Họ chỉ biết lắc đầu nhìn cô, nếu cô không phá thì họ sẽ không vui đâu. Nếu một ngày cô im lặng, mọi người sẽ rất buồn. Cô là nụ cười của họ.

-Bối Ân định đi học, mọi người nghĩ sao ?

-Chỉ phí gia đình mình không có, làm sao có phí đóng tiền học cho em ?_Phong hỏi, vấn đề nan giải mà gia đình nhỏ của anh vẫn chưa có câu trả lời.

-Như cũng muốn học, Như cũng muốn....

-Anh nghĩ là chúng ta cần vạch ra kế hoạch cụ thể. Kinh phí gia đình ta đang eo hẹp rất nhiều từ sau khi gặp Như và Phong_ Quốc lơ miệng. Như và Phong nhìn nhau rồi gầm mặt xuống bàn. Như rưng rưng....

-Ồ.....ơ..... Anh không có ý đó.....ý anh là.....

Sự im lặng đến nặng nề. Một người vô ý nhưng làm hai người tổn thương. Họ nợ hai anh em của Quốc quá nhiều, cho họ sống chung chỉ để phải tốn kém.

-Em xin lỗi, em sẽ không đòi theo học đâu ạ. Hai anh cứ đi làm để kiếm tiền lo cho Bối Ân đi. Em không học đâu ạ, để không là gánh nặng của mọi người, em sẽ ở đây chăm sóc nhà_ Giọng Như nhẹ tênh. Cô đứng dậy bỏ đi về phòng. Mọi người nhìn nhau rồi nhìn theo bóng lưng của cô. Như có vẻ rất buồn. Họ cũng không khỏi buồn. Như là niềm vui của họ, nếu cô không vui họ cũng chẳng vui được dù chỉ một chút ít.

-Anh hai, sao lại nói thế trước mặt Như ?_Bối Ân trách.

-Quốc xin lỗi, có lẽ Quốc đã làm Phong và Như buồn chẳng ?

-Không đâu, Quốc nói đúng mà. Là do Phong và Như làm gánh nặng cho cả hai anh em của Quốc. Phong và Như thật vô dụng._Phong tự trách bản thân mình.

Anh nói cũng đúng, anh sống ở nhà của Quốc, xài tiền của Quốc hơn một năm nay. Anh chưa từng làm gì cho họ. Anh mang ơn họ rất nhiều nhưng lại không thể trả cái ơn này vì anh chưa biết mình cần phải làm gì. Nhờ câu nói lúc nãy của Như, có lẽ anh đã có được ý định.

-Sang năm, Phong sẽ đi làm, Phong nghe bên Paris có công ty SEONI cần tuyển thêm nhân viên giữ xe. Phong nghĩ Phong sẽ sang đó làm rồi gửi tiền về cho mọi người.

-Quốc nghĩ Quốc cũng nên đi làm. Trách nhiệm lo cho Như thuộc về Phong, còn Bối Ân thì để Quốc lo cho.

-Để Như ở Việt Nam luôn được không ? Em sẽ chăm sóc Như giùm anh cho Phong. Ở đây một mình em sẽ buồn lắm.

-Được thôi, nhưng anh chỉ sợ.....

-Sợ gì ?

-Như sẽ không chịu.....

Nỗi sợ của anh cũng là nỗi sợ của mọi người. Phối Như sống như một đứa trẻ, vui vẻ khi có anh mình bên cạnh. Giờ Thiếu Phong đi thì Phối Như sẽ như thế nào ? Cô có còn vui vẻ được như trước không ?

-Chuyện này, em nghĩ tạm thời mình nên gác lại. Số tiền của gia đình mình vẫn còn chút ít, đủ xài cho năm sau. Em nghĩ là nên để năm tới nữa hãy nói đến chuyện này. Thuyết phục Phối Như trước đã, phải để Như quen dần đã.

-Biết bao người muốn xin vào ? Cơ hội hiếm có, anh sẽ cố thuyết phục Như nhanh. Qua Tết anh sẽ đi sớm._Phong nói, anh đứng dậy lên phòng.

Bối Ân và Bảo Quốc nhìn nhau. Họ vô tình chia cắt hai người đồng mất trí chẳng ? Có quá tàn nhẫn !? Bối Ân dọn dẹp, cô về phòng nghỉ trưa. Một mảng sáng nhỏ xuất phát từ màn hình tivi trong một căn phòng tối nào đó.

-Phối Như anh vào được chứ ?_Tiếng Phong bên ngoài.

-Vào đi cửa không khoá.

Phối Như không thèm nhìn lấy cánh cửa, đôi mắt nâu của cô chỉ mãi mê chăm chú vào màn ảnh tivi. Cô lại tiếp tục theo dõi phim. Cô không chán khi một ngày xem đi xem lại chỉ duy nhất một tập phim.

-Linh đẹp nhỉ ?_Phong cất tiếng, anh ngồi cạnh cô từ lúc nào. Như giật mình lơ hết lên một tiếng. Một phút kịp định hình, cô đánh anh tơi tả.

-Như, Như làm gì vậy ?_Phong né được màn phi gối của Như. Anh hỏi

-Anh vào tự lúc nào thế ? Làm em hết hồn.

-Trời, anh vào có hỏi em mà ?Lo coi phim có biết chuyện gì đâu mà nói. Tự nhiên đánh anh._Phong mắng, rõ ràng Như kêu anh vào thế mà lại đánh anh không lí do.

-Ồ.....em xin lỗi anh nha, do em chăm chú xem phim quá nên vậy á. Anh có đau không nè ? Ai kêu không né. Em xin lỗi nha._Như leo xuống giường tiến lại chỗ Phong đứng. Cô đi lại mở đèn.

-Anh kiểm em có gì không ?_Như tiếp tục lên giường xem phim.

-Em làm gì chỉ có mỗi một bộ phim mà em coi mãi thế ?

-Em thích diễn viên trong phim.

-Ai ? Nam hay nữ ?_Phong nhìn Như. Ánh nhìn của anh làm cô giật mình.

-Làm gì mà anh nhìn em dữ vậy ? Em thích Đông. Diễn viên Huỳnh Nam trong phim á. Anh ấy đẹp trai cực kì.

-Sao ? Em thích Đông á ? Huỳnh Nam á ? Không phải em nói chỉ có mỗi anh Phong của em là đẹp trai thôi sao ?_Phong dỗi, anh xụ mặt xuống làm Như bối rối.

-Ồ.....ơ.....

-Anh cũng thích diễn viên Jenny Như ấy. Cô ấy vừa xinh đẹp vừa duyên dáng nữa lại cực kì thân thiện._Phong cố tình trêu Như nhưng anh lại vô tình làm cô tổn thương.

-Đúng rồi, chỉ có diễn viên Jenny của anh là đẹp thôi. Bây giờ khuôn mặt em xấu xí, em lại không được nổi tiếng như cô ấy, em làm sao đẹp trong mắt anh được. Em giận anh rồi, anh đi đi, đi mà thích cô Jenny Như gì gì của anh đi. Em không quan tâm nữa._Như tắt tivi cô nằm xuống trùm mền lại. Phong đứng hình, sao Phối Như lại kích động đến thế ? Anh chỉ giận thôi mà. Ai bảo cô nói cô thích diễn viên Huỳnh Nam trước chi.

-Thôi mà Phối Như đáng yêu của anh. Trong mắt anh Phối Như luôn đẹp nhất. Anh thích Phối Như nhất mà. Đừng giận anh nữa mà. Làm ơn....._Thiếu Phong năn nỉ

-Chuộc lỗi đi _Phối Như trùm mền cười khúc khích, được nước cô làm tới luôn.

-Ok.....Ok.... Nói đi nè....

-Mai dẫn em đi chơi, trong heo em có để dành được vài trăm, lúc còn ở Mĩ em có phụ người ta bán nên kiếm được tiền, mai dẫn em đi nha.

-Em đi làm sao ? Sao em không nói với anh ?

-Chuyện qua rồi em không muốn nhắc đến. Mai anh dẫn đi thì em mới hết giận anh.

-Được rồi, anh sẽ dẫn em đi với một điều kiện.

Phối Như nghe tới việc đi chơi thì hí hửng bung mền ngồi bật dậy. Cô làm Phong giật mình. Anh phải bái phục cô, đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi thế mà vẫn cứ loi nhoi như một đứa trẻ lên ba. Anh cười.

-Điều kiện gì ?_Như cười tươi. Mặc dù gương mặt cô rất xấu nhưng nó không ảnh hưởng đến nụ cười của cô. Nó vẫn đẹp như ngày nào.

-Tiền đó em cứ giữ mà xài, anh sẽ lấy tiền của anh. Không được cãi.

-Ok.....ok....vậy em đỡ tốn, cảm ơn anh hai._Như cười rồi mở tivi lên xem tiếp.

Phong định nói cho cô nghe một chuyện nhưng ngày mai đi chơi. Anh để mai nói luôn, anh không muốn làm Phối Như buồn. Anh đứng dậy về phòng.

-Lát nhớ xuống dùng bữa tối đó nha. Chút anh dạo biển đi không ?

-Ok..... Hẹn anh lúc bốn giờ nhé.

-Ok nhóc._Phong xoa đầu Như rồi anh rời phòng của cô. Như cười tươi nhìn ra phía cửa rồi cô mãi mê với bộ phim của cô. Có một niềm đam mê, ao ước đang cháy bỏng dâng trào trong người cô, nhưng cô vẫn chưa định hình rõ được. Và rồi sẽ có ngày cô thực hiện được niềm đam mê ước mơ đó của cô vì một người nào đó.....

— END CHAP 4 —

5. Chương 5: ” Bể ”

Chap 05: “Bể ”

Gió thổi lồng lộng mang theo cơn mưa của nỗi buồn phiền đến biển. Chiếc xe của Minh cũng dừng lại, cả hai bước xuống. Trong không gian bao la, dấu chân của cả hai in trên bãi cát vàng mịn, hằn sâu xuống đó là những nỗi buồn vô định. Cả hai đi men bờ biển rồi dừng lại ngắm cảnh hoàng hôn. Im lặng đến lạ thường,

chỉ nghe được mỗi tiếng gió và tiếng sóng biển đang cuộn cuộn ở đây. Song song đó, Phối Như cũng đang cùng Thiếu Phong đi dạo, địa điểm cả hai dừng chân cách Minh và Phương khoảng vài bước. Bốn người từng quen biết nhưng bây giờ lại xa lạ đến thế. Bỗng trực Phương khóc. Tiếng khóc của cô vang lớn, lúc nước mắt cô rơi cũng là lúc mặt trời đi ngủ. Đương nhiên với khoảng cách gần thì tiếng khóc của Phương, Phối Như cũng nghe. Cả hai nhìn họ, không hiểu chuyện gì. Minh biết nên quay sang:

-Xin lỗi, cô ấy đang buồn, có làm phiền đến mọi người không ?

-Không đâu anh gì ơi, đến biển là đến nơi để giải tỏa nỗi buồn mà._Phối Như trả lời.

Nhìn thấy Phối Như, Minh cũng không khỏi giật mình. Gương mặt của cô làm anh sợ nhưng mà khi Phương nhìn thấy cô. Phương bất giác gọi:

-Băng

Giật mình với cái tên, Phối Như khó hiểu. Cả bốn chỉ vì một cái tên mà đứng nhìn nhau chẳng biết nói gì.

-Phương, cô ấy không phải Băng. _Minh nhắc khéo - Xin lỗi, vợ tôi nhầm thôi.

Phối Như cũng đâu bận tâm đến, cô chỉ cười gật đầu. Cô quay sang kéo Phong rời đi. Cô biết khuôn mặt của cô sẽ khiến mọi người sợ hãi, tốt nhất cô nên tránh mặt. Phong lạnh lùng rời đi. Anh không quan tâm đến mấy chuyện này. Đến khi cả hai đi được một đoạn xa, Minh mới hỏi, anh biết trước giờ Phương không hề kích động chuyện gì cả nhưng trừ mỗi chuyện của Băng và Khang

-Sao em gọi cô ấy là Băng? Băng chết rồi Phương à

-Em thấy cô ấy rất quen, cảm giác gặp cô gái đó cũng giống lần đầu em gặp Băng._Phương lại khóc, cô nhớ Băng và người anh của cô. Một năm rồi chuyện này cô vẫn còn là cú sốc với cô, cô không nghĩ Băng và Khang chết. Phương hận Jacker, và hơn hết là cô hận Tiểu Như, người gián tiếp gây nên cái chết cho Băng và Khang. Nếu mà cô có cơ hội, cô cũng sẽ giết Như cho bỏ tha oán cơn giận. Như bây giờ lại là một diễn viên nổi tiếng nữa chứ ? Nhiều lần cô muốn tung tin đồn về Như thời quá khứ để Như ném mùi đau khổ nhưng Minh đều ngăn cản. Nếu Như bây giờ biết đi con đường của bản thân thì không nên hại con bé.

-Em muốn gặp Khang, em muốn gặp anh ấy._Phương ngồi thụp xuống, cô khóc nức nở. Mưa lại rơi tiếp, những hạt mưa lần này rơi xuống có phần đau buồn, nhớ nhung hơn lúc đầu, nỗi mất mát lớn.

-Phương à, ở một nơi nào đó, nhất định Khang đang nhìn em. Rồi đến ngày nào đó, em sẽ gặp được Khang trong cơn mộng._Minh không biết phải làm sao để Phương ngừng khóc. Mưa ngày một nặng hơn, Minh sợ cô bị cảm lạnh nên anh khoác áo trùm lên đầu cho cô và kéo cô chạy. Xe để ở phía xa, gần đấy lại có ngôi nhà, vậy nên chạy ra xa hay lại gần ? Anh kéo Phương chạy đến ngôi nhà gần đó. Anh cố tìm kiếm một sự giúp đỡ, có lẽ anh sẽ xin ở qua đêm nay.

-Xin cho hỏi có ai ở nhà không ?_Minh gõ cửa, một tay anh ôm Phương vào lòng. Lúc này vì quá lạnh nên cô đã ngắt đi.

-Ai vậy ?_Bối Ân ra mở cửa, nhìn thấy cả hai cô ngạc nhiên. Nhưng thấy Phương gục, cô không cần biết họ là người xấu hay tốt nhưng cứu người là quan trọng nhất.

-Vào nhà đi.

Bối Ân dẫn cả hai vào nhà. Cô để Minh đưa Phương lên phòng dành cho khách và để anh chăm sóc. Cô vào bếp nấu ít cháo. Phương được giữ ấm cơ thể, uống thuốc vào cô cũng khỏe hơn nhiều nên cô đã thiếp đi. Minh ngồi cạnh nắm lấy bàn tay đang se lạnh của cô một lúc rồi anh xuống nhà. Lúc này Bối Ân đang xem tivi.

-Cô ấy đỡ hơn chưa ? Anh ngồi đi

-Cám ơn cô, Phương khỏe hơn rồi._Minh ngồi xuống ghế

-Vậy thì tốt, nếu đến khuya cô ấy chưa tỉnh thì hai người cứ ở đây một đêm.

-Cám ơn cô. Cô cho chúng tôi vào nhà, không sợ chúng tôi sẽ cướp hay là hại cô sao ?

-Nhà tôi chả có gì để cướp cả. Hại tôi, anh chưa đủ trình đâu._Bối Ân cười, anh cũng cười.

Bảo Quốc từ ngoài đi vào, anh ngạc nhiên khi thấy có người lạ ở đây. Anh lại ngồi gần Bối Ân hỏi:

-Ai vậy ?

-Đây là Minh, cậu ấy bị mắc mưa, có cô bạn bị bệnh nằm trên phòng nên em cho bạn ấy ở nhờ một đêm._Bối Ân vừa nói vừa rót nước.

-À xin chào, anh là.....?_Minh đưa tay bắt lấy tay Quốc, anh cười

-Tôi là Bảo Quốc, anh trai của Bối Ân. Rất vui được gặp anh._Quốc cũng đáp lại sự chào hỏi gấp gờ của Minh.

-Anh nộp hồ sơ sao rồi JLJ nhận anh chứ ?_Bối Ân hỏi Quốc. Vì anh nói anh đi nộp hồ sơ xin việc để không bỏ mất cơ hội.

Nghe đến ba từ “JLJ”, Minh cũng ngạc nhiên, bất ngờ. Anh khẽ cười, đúng lúc để trả ơn rồi nhỉ ?

-Họ nói là tổng đốc trung tâm bận việc nên chưa xét đơn được._Bảo Quốc nâng ly nước lên uống

-Chỉ làm bảo vệ thôi mà ? Cần đến lệnh của tổng đốc luôn sao ?

-Sao anh không làm chức vụ gì đó trong trung tâm mà lại làm bảo vệ ?_Minh đột nhiên hỏi. Bảo Quốc nghĩ là mới gặp nên muốn xã giao nói chuyện cho thân thiết ấy mà. Anh cũng không ngại nói chuyện với Minh một cách thân thiết.

-Tôi đâu dám, đâu phải ai cũng vào đó làm được. Tôi may mắn thì vào làm bảo vệ cũng được rồi, tôi không ham nhiều.

-Nhưng anh có muốn làm chức vụ cao không ?

-Tôi ước được làm thư ký hay quản lý của Tổng đốc luôn kìa._Bảo Quốc đùa tạo nên tiếng cười

-Lát dùng cơm luôn nhé. Em đi nấu đây. Mà không biết Phong đi đâu rồi ?

-Phong là ai vậy ?_Minh hỏi, anh thấy tên nghe quen quen.

-Là một người bạn của chúng tôi.

-Về rồi đây._Nghe tiếng từ cửa, cả ba đồng loạt quay ra nhìn.

Thiếu Phong với bờ ngực vạm vỡ ướt sũng, thân hình đang bị đè xuống. Anh đang công một cô gái, cô gục đầu vào người anh. Người cô cũng ướt sũng. Anh đang cởi trần, áo anh khoác lên người Như.

-Sao lại ướt chèm nhẹp vậy ? _Bối Ân lại đỡ, nhưng Phong lại không cho.

-Để anh đưa Như lên phòng, em lên thay đồ cho Như nha.

-Chơi gì lắm thế ?_Bảo Quốc hỏi

-Như đòi tắm mưa, nó lại bắt công, và thế nó gục luôn_Phong đưa đôi dép anh cầm cho Ân. Anh công Như lên phòng, anh không quan tâm đến vị khách trong nhà.

-Thời tiết này gió lạnh ngoài biển độc lắm, còn tắm mưa, chắc muốn liệt giường đây mà._Bối Ân thâm trách, cô lắc đầu, ánh mắt dời đi, cô vào bếp.

Minh nhìn thấy hết, có một cảm giác gì gì đó đang len lỏi trong anh. Một cảm giác rất đối quen thuộc. Minh cũng không tò mò nhiều, anh ngồi yên ngay ghế suy nghĩ về việc làm của Bảo Quốc. Theo ánh quan sát của Minh, Quốc là người có thể quản lý tốt, cũng có thể anh có tiềm năng ẩn bên trong. Nếu một người có thực lực vậy mà làm bảo vệ thì hơi uổng. Minh và Quốc ngồi nói chuyện qua loa, Ân lên phòng thay đồ cho Như. Phong sau khi thay đồ thì từ lâu đi xuống, giờ anh mới biết đến sự hiện diện của một vị khách trong nhà. Phong tiến lại ghế ngồi.

— END CHAP 05 —

6. Chương 6: Quen Thuộc

Chap 06: Quen Thuộc

-Xin chào, chúng ta vừa gặp khi nãy__Phong đưa tay, ý muốn bắt tay làm quen. Minh cười và đáp trả lại anh.

-Cô ấy là vợ anh à ?__Minh bắt chợt hỏi. Một câu hỏi rất tự nhiên.

Cả Phong và Quốc cũng giật mình. Sao nghĩ là vợ anh chứ ? Sao không nghĩ cả hai có mối quan hệ khác ?

-Nhìn giống lắm sao ?

-Có lẽ vậy, anh rất yêu thương cô ấy.

-Yêu thương thì đâu chỉ vợ chồng mới có được. Anh em cũng được mà ?

-Nó thiên về ngã khác. Tình yêu thương giữa anh em là khác còn giữa vợ chồng với nhau là khác nữa.

-Nhưng tôi và Như chỉ là anh em thôi.

-Tiếc nhỉ ? Nếu cả hai là một đôi, tôi chắc hẳn cả hai sẽ rất hạnh phúc.

-Vậy à ? Cám ơn anh.__Phong nghe Minh nói, lòng anh lại thấy vui.

-Mà anh tên gì ?

-Tôi tên Hàn Thiên Minh. Rất vui được làm quen.

-Tôi là Dương Thiếu Phong.

-Quốc ơi, vào bếp giúp em với.__Tiếng Bối Ân từ bếp vọng ra. Quốc cười rồi rút lui. Anh tự thấy tủi thân khi ngồi nghe cuộc đối thoại giữa Minh và Phong.

-Tôi có thể hỏi một chuyện không ?__Phong lưỡng lự

-Anh cứ tự nhiên.

-Vợ.....vợ anh..... Ý tôi là lúc nãy, vợ anh nhìn Như nhưng gọi là Băng. Băng là ai ?__Trong trí nhớ anh cứ ần ần hiện dạng chữ ghép. Chữ chồng chữ, đôi lúc trong lớp màng định hình, anh thấy rõ chữ Băng nhưng đôi lúc anh lại thấy chữ Như. Và có khi cả hai chữ lồng vào nhau nữa. Anh muốn biết điều anh cần biết.

-Băng là em gái của tôi. Phương chỉ là vợ chưa cưới của tôi.

-Có mối quan hệ gì sao ?

-Hai người là bạn, anh của Phương và em gái tôi từng quen nhau và hai người đã mất.....__Giọng Minh lạc đi hẳn, anh thấy lòng nặng nề khi nhắc lại chuyện đau lòng một lần nữa.

-Xin lỗi.....tôi không nên nhắc lại chuyện buồn.__Phong thấy áy náy. Đáp lại Phong, Minh chỉ cười.

-Nói chuyện với cậu, tôi thấy có cảm giác như đang nói chuyện với anh trai của Phương.__Minh lại mắc phải một cảm giác giống Phương. Anh cũng thấy có cảm giác quen thuộc.

-Cũng có thể chứ.

-Ý anh là sao?__Minh khó hiểu

-Ý tôi là__Phong vừa định nói gì đó nhưng có tiếng gọi lớn đang dần rõ hơn từ lầu.

-Phong ơi, em đói. Em đói, anh Phong ơi.__Phối Như đang chậm chậm đi xuống cầu thang với chiếc đầm ngủ màu hồng đơn giản

-Rồi ngồi yên ở đây, anh vào bếp lấy ngũ cốc nha.__Phong đẩy Như ngồi xuống ghế. Anh xoa đầu cô rồi đi thẳng vào bếp.

Như biết có khách nhưng cô không muốn nói chuyện. Cô sợ làm người ta kinh hãi, sợ cô vì khuôn mặt xấu xí này.

-Phối Như là cô sao?_Minh bắt chuyện trước. Phối Như chỉ gật đầu rồi quay sang nhìn chỗ khác

-Cô không muốn nói chuyện với tôi sao ?_Minh hỏi, anh thấy cô đang lơ anh.

-Anh không sợ tôi sao?

-Vì sao tôi phải sợ ?_Minh hỏi ngược lại Như.

-Vì gương mặt tôi sẽ làm anh sợ.

-Thú thật, lúc nãy gặp cô, tôi thấy sợ nhưng bây giờ thì hết rồi.

-Vậy cũng là đã sợ rồi.

-Cũng tính sao?

-Tính chứ._Như cười.

Lúc này, Minh mới để ý. Nụ cười của cô.....nụ cười đó rất giống.....Nhìn kĩ lại gương mặt của cô, anh mới thấy đôi mắt nâu quen thuộc. Giờ anh cũng đã hiểu vì sao khi nãy Phương nhìn Như mà lại gọi là Bằng.

-Nhìn cô rất giống em gái của tôi.

-Anh Justin....._Hai từ này đột ngột phát ra từ miệng cô. Đầu cô lại vang vang lên. Nhức..... Một từ có thể diễn tả trạng thái của cô lúc này. Cố lấy cốc nước nhưng chẳng may, làm rơi xuống sàn, phát ra tiếng động lớn. Mọi người trong bếp lật đật chạy ra, Minh cũng cuống lên không biết làm gì. Phong hiểu, anh chạy lại túm lấy một viên nhỏ màu hồng cho Như. Anh đưa cô uống. Ngồi nghỉ khoảng năm phút, Như định thần trở lại. Phong hỏi:

-Như bị làm sao ?

-Cô ấy gọi tên Justin rồi thì đau đầu. Mà cô ấy bị gì vậy ?

-Bị mất trí, đầu có chút bị tổn thương.

-Vậy à.

-Minh, anh vào đây tôi đưa cháo anh mang lên cho Phương đi._Bối Ân gọi Minh vào bếp, cô đưa cháo cho anh mang lên cho Phương.

Như định thần trở lại thì ngồi ăn ngũ cốc Phong mang ra một cách ngon lành. Không quan tâm đến gì nữa. Mà khi Phong cố nhắc lại chữ “Justin” thì Như bình thần trả lời ” không biết” như không có chuyện gì xảy ra. Anh cũng không cố hỏi nữa, tránh làm Như đau đầu.

Minh trên phòng đút Phương ăn, anh không thôi suy nghĩ về cô gái mới gọi tên “Justin” lúc nãy. Phương tỉnh lại thì đầu cứ ong ong như búa bổ. Cô càng khó hiểu hơn khi thấy biểu hiện của Minh.

-Anh Minh, anh làm sao vậy ?

-Em có thấy cô gái lúc chiều đó giống Bằng không ?_Minh bắt giác hỏi, anh không tin. Nhưng nếu là Bằng thật, thì người chăm sóc Bằng chắc chắn là Khang.

-Sao anh lại hỏi vậy ? Không phải, anh nói với em là cô ấy không phải ?

-Lúc nãy, cô ấy gọi tên Justin, cô ấy bị mất trí nhớ đấy. Liệu có khi nào do Bằng và Khang nhảy xuống vực thoát chết nhưng lại mắc di chứng mất trí không ? Anh nói chuyện với Phong và cả Như, anh thấy sự hiện diện của Bằng và Khang trong hai người họ.

-Cũng có thể.

-Anh nghĩ em nên làm bạn với Như, biết đâu điều ta suy đoán là đúng.

-Dạ, tạm thời em sẽ giữ kín chuyện này. Có thời gian em sẽ đến nói chuyện với Phối Như.

-Ừm._Minh cười.

Anh để bát cháo lên bàn, đắp mền kĩ lại cho Phương, rồi anh sang nửa giường kế bên nằm. Quay lưng lại với Phương, đầu anh đang nghĩ về cô gái nhí nhảnh, trẻ con Dương Phối Như đó. Đúng là nhìn vẻ bề ngoài, Như chỉ giống Bằng ở mỗi cặp mắt và nụ cười chôn giấu thôi. Ngoài ra Như khác Bằng hoàn toàn. Tính cách lẫn cách ăn mặc. Như thì vui vẻ, hồn nhiên, hoạt bát, lại ưa thích màu sáng. Còn Bằng thì trầm tính, lạnh lùng, chỉ ưa màu tối. Nhưng biết đâu được cả hai là một ? Chỉ là khi mất trí, họ sống theo một bản tính, một con người khác mà chính họ cũng không biết được. Nếu thật vậy, anh chỉ mong, suy đoán của anh là đúng. Anh trấn trở cứ nhắm rồi mở mắt, lòng anh cứ nôn nao làm sao đó, một cảm giác sắp được gặp lại người thân len lỏi trong tim anh. Anh cố nhắm mắt để chìm vào giấc mộng. Anh mong ước, một ngày anh Tiểu Bằng bước vào giấc mộng của anh.

” Bằng, có phải em đang ở đây ? ”

—END CHAP 06 —

7. Chương 7: Em Sẽ Đợi Anh

Chap 07: Em Sẽ Đợi Anh

Một câu hỏi bất chợt hiện hữu nhưng không có câu trả lời nào hồi đáp. Anh hi vọng, bản thân mình sẽ tự tìm kiếm câu trả lời thoả đáng nhất.

Ngày hôm sau.....

Do phải về trung tâm giải quyết một số việc, nên Phương và Minh chia tay mọi người sớm. Lúc cả hai về thì Phong lẫn Như vẫn chưa chịu rời khỏi chăn gối. Cả hai vẫn còn đang thông thả ngủ trên giường.

Hôm nay là ngày Phong và Như đi chơi. Quốc thì đi nhận việc, còn Bối Ân rảnh rỗi không có gì làm cô tự đi xem phim một mình. Thường thức một bữa tự do của bản thân.

— Công viên SL —

Nơi này nhộn nhịp rất nhiều, về buổi tối tiết trời rất dễ chịu. Trò chơi lại hấp dẫn với những trò cao, như vậy mới tận hưởng được làn gió cũng như không khí tại nơi này. Phong đưa Như đến đây chơi. Anh phải bó tay với những trò con nít như vòng quay ngựa thần, éch nhảy.....của Như. Nài nỉ lắm, Như mới chịu lên vòng quay cao tốc, tàu lượn siêu tốc và ngôi nhà ma với anh. Nhưng khi chơi xong, Như đều xanh mặt. Anh sợ nên cũng không dám rủ cô chơi nhiều trò cảm giác mạnh thế nữa. Điểm chơi cuối là ngôi nhà đá. Cả hai tuy đã khoác áo nhưng vẫn rất lạnh. Áo này nhìn giống áo khoác của mình bình thường nhưng làm như nó có chất giữ lạnh hay sao ấy, mặc vào càng thấy lạnh chứ không có chút nào gọi là giảm lạnh nữa. Ngâm mình trong ngôi nhà này, cả Phong và Phối Như đều có những tấm hình đẹp làm kỉ niệm. Đưa Phối Như giữ, cô thích thú và cầm chặt không buông. Phong ngạc nhiên với hành động của cô.

Sau khi thoả sức nô đùa cùng những trò chơi, anh đưa cô đến quán ăn. Rồi lại dẫn cô đến một nơi vắng người nhưng lãng mạn với bầu trời về đêm tĩnh mịch, thăm cỏ xanh mướt bởi sự sáng của mặt trăng rọi vào. Cả hai nằm dài trên thảm cỏ đó, ngắm cả bầu trời đầy trăng và sao ở khoảng cách gần. Phối Như rất thích điều này. Phong cố tìm cách lên tiếng:

-Như.....anh có chuyện muốn nói nghiêm túc với em._Phong làm vẻ nghiêm trọng. Như nhận ra sự nghiêm trọng trong câu nói của anh thì cô nằm nghiêng sang nhìn anh chờ đợi chuyện gì anh sắp nói.

-Anh nói đi.

-Anh sẽ sang Paris làm việc kiếm tiền.

-Sao ?_Như hét lên,Phong cũng giật mình.

-Anh đi rồi một tháng anh về, anh kiếm tiền để đưa em đi chữa trị khuôn mặt.

-Nếu như em cứ để vậy, thì anh không đi phải không ?_Giọng Như lạc đi, cô nói như sắp khóc.

-Như à, anh phải kiếm tiền để nuôi em. Chúng ta nợ Bối Ân và Bảo Quốc quá nhiều, anh nghĩ đến lúc phải làm gì đó giúp họ.

-Paris xa không anh ? Nơi đó lạnh lắm không ? Em cùng anh đến đó được không ?

-Không. Như ở đây đi học ngành mà em thích đi. Anh sẽ sang đó một mình.

-Nhưng.....

-Không nhưng gì nữa, Như lớn rồi, Như không phải con nít....đừng mè nheo nữa. Anh sẽ đi làm kiếm tiền, khi đủ, anh sẽ về cùng em chữa trị khuôn mặt ? Em đồng ý chứ ?

-Bao lâu ? Em cần thời gian cố định.

-Anh không rõ, khoảng 6-7 năm gì đó.

-Chắc lúc đó anh sẽ bế một đứa bé về luôn rồi nhỉ ?_Nói tới câu này, Như buồn hẳn. Phong khó hiểu nhìn cô, nhận ra mình hơi quá, cô mỉm cười xem như không có gì, cô quay mặt sang chỗ khác, một giọt nước tưới vào cằm cô.

-Như nói gì vậy, cùng lắm thì dẫn bạn gái về ra mắt em thôi._Phong đùa, nhưng Như không cười nữa, cô chỉ im lặng che giấu cảm xúc lúc này của bản thân.

Phong nghĩ do cô buồn vì anh sắp xa cô nên cô mới im lặng. Nhưng anh không biết, tự cô nói tự cô làm bản thân đau lòng. Nhiều lần cô muốn chôn vùi cảm xúc này chỉ để tìm kiếm một cảm xúc mới nhưng rõ là không được. Đến bao giờ, cô mới đối diện với vấn đề này một cách trực tiếp đây ? Có phải nỗi lo sợ của cô ngay từ lần đầu là như vậy ?

Như khóc, nhưng nước mắt lặng lẽ thấm vào tâm hồn. Cô không khóc lớn như những lần bản thân tự làm đau. Cô chỉ lặng lẽ khóc. Phong biết cô khóc, anh cũng muốn khóc theo cô. Anh cũng đâu muốn rời xa cô. Nhưng vì tương lai của cả hai, anh buộc phải làm thế. Phong đột nhiên nắm lấy tay Như, anh cố truyền hơi ấm cũng như trấn an Như. Cô nằm im tận hưởng cái cảm giác lâng lâng khi được anh nắm tay thế này. Có lẽ sẽ không bao giờ cô được hưởng cái cảm giác này một lần nữa. Sự ra đi làm xa của anh, báo hiệu cho cô biết, cô sắp mất anh. Im lặng một lúc, tâm can cô lúc này biết đau, đau như một đứa trẻ mới bị mẹ mắng, cô kéo anh ngồi dậy, hai hàng nước mắt vẫn còn lăn dài trên khoé mi của cô.

-Em sẽ tự lo cho gương mặt của em. Anh cứ lo cho anh. Em đợi anh về._Như cố gắng nở nụ cười để Phong không bận tâm về cô mà có thể yên tâm làm việc.

Bỗng, anh ôm cô vào lòng, nước mắt anh cũng rơi. Nhưng tâm trạng này là của một người anh trai sắp rời xa đứa em gái thân yêu của mình. Cái ôm của anh đối với Như là một sự ấm áp to lớn cho cô che chắn cái giá lạnh của mùa đông này. Giá mà ngay lúc này, thời gian như ngừng trôi.

-Em với anh không phải anh em ruột đúng không ?_Như hỏi nhỏ, cô biết câu này khó trả lời với anh và cả Như. Biết đâu được cả hai thực sự là anh em của nhau, nhưng cũng đâu biết được cả hai đều không phải anh em của nhau.

Cô muốn hỏi là để chắn chắn, nếu lỡ sau này có chuyện gì xảy ra, lại không ngờ tới mối quan hệ huyết thống, thì sẽ có rắc rối lớn. Đau lòng thì có, thương yêu cũng rất nhiều. Lòng cô bây giờ rất rối, cô có cảm giác bất an. Một khi Phong đi, khi anh quay lại, cô sẽ không còn cảm nhận được hơi ấm này của anh. Khi anh đi, cũng là lúc cô mất anh có thể là mãi mãi. Phối Như sợ hãi khi nghĩ đến điều này, cô đã cố tìm cách che đi nỗi sợ này nhưng vẫn không được. Niềm lo sợ ngay lúc đầu của cô đã ứng nghiệm, cô hi vọng thời gian sẽ xóa đi cái suy nghĩ lệch lạc trong trí tưởng tượng của cô về mối quan hệ giữa cô và Phong. Cả hai chỉ là anh em của nhau.....

—END CHAP 07 —

8. Chương 8: Huỳnh Nam

Chap 08: Huỳnh Nam

Song song với một ngày vui nhưng buồn của Phong và Như. Bảo Quốc rụt rè đứng trước trung tâm JLJ. Trong lòng anh rất lo sợ, sợ một mình đối diện với tổng giám đốc, anh sợ anh sẽ không được nhận công việc này. Không biết tổng giám đốc là nam hay nữ, mà lại là người như thế nào ? Có gây khó dễ cho anh không

? Hít một hơi thật sâu, anh dùng hết can đảm đi vào. Anh được một cô nhân viên dẫn đến phòng tổng giám đốc.

>>

-Mời vào.

Bảo Quốc đi vào và cẩn thận đóng cửa. Ghế tổng đốc đang hướng ra ngoài, đột ngột xoay lại. Bảo Quốc bất ngờ, anh giật mình, còn nghĩ mình đang hoa mắt.

-Thiên Minh ?_Anh không tin người tổng đốc, anh sắp đến

xin việc lại là người tồi qua đến nhà anh ngủ nhờ. Minh thấy phản ứng của anh không khỏi bật cười.

-Xin chào tổng giám đốc._Anh đổi cách gọi, dấu sao đây cũng là công ty của Minh.

-Gọi tôi là Minh được rồi, dù sao cũng quen biết. Cậu ngồi đi.

-Cám ơn._Quốc ngồi ghế đối diện Minh.

-Cậu đến xin việc ?_Minh vào thẳng vấn đề, thời gian của anh có hạn.

-Tôi muốn xin làm bảo vệ của trung tâm được không ?

-Tại sao không nhỉ ? Nhưng mà, không phải làm bảo vệ._Minh lắc đầu. Quốc bắt đầu lo sợ, anh đâu biết làm gì trong trung tâm này, bắt anh bán hàng là lỗ chắc hay là Minh muốn anh làm lao công cho trung tâm ? Chắc anh sẽ bại liệt sớm. Trung tâm rất cao và rộng lau dọn hết một tầng thôi là muốn chết rồi huống chi biết bao nhiêu tầng.

-Yên tâm, tôi không bắt anh làm lao công đâu._Minh đoán được suy nghĩ của Quốc, anh cười.

-Vậy tôi sẽ làm gì ?_Quốc hỏi

-Quản lí của tôi. Hay gọi cách khác là trợ lí của tôi.

-Thật sao ? Tôi sợ mình không làm nổi.

-Anh không tin vào bản thân mình ?

-Tôi.....tôi....._Quốc ấp úng. Đúng là anh không tin vào bản thân mình. Trước giờ anh chưa làm trợ lí của ai bao giờ, anh sợ làm không tốt sẽ làm mất mặt Minh.

-Quyết định vậy đi. Ngày mai bắt đầu công việc. Hợp đồng tôi chưa chuẩn bị, tối nay tôi đến nhà cậu.

-Cám ơn cậu, vậy tối nay đến, tôi sẽ mở tiệc. Cám ơn cậu, tôi xin phép._Quốc cười vui vẻ

-Ok, tôi sẽ dẫn Phương sang.

-Cũng được, tôi sẽ nói Bối Ân chuẩn bị. Chào anh_Quốc rời đi.

Lòng anh vui sướng không ngừng. Anh còn ngỡ là không được nhận làm bảo vệ luôn chứ ai dè lên làm quản lí của tổng đốc luôn chứ. Anh bất ngờ khi Minh là chủ trung tâm. Có thể nói thân phận của Minh rất cao quý. Quốc đến Việt Nam không bao lâu, lại sống ở ngoại ô, anh làm sao biết về mấy cái tập đoàn lớn này kia. Anh nhất định phải tra google mới được. Lòng vui mừng, anh gọi cho Ân báo tin

-Alo, Ân,Ân

[...]

-Anh được nhận rồi, tối nay làm tiệc nha.

[...]

-Tổng giám đốc là Minh á, cậu hôm qua đến nhà mình ngủ nhờ đó.

[...]

-Anh còn bất ngờ hơn em.

[...]

-Em nhớ về sớm làm tiệc nha, tối nay Minh và Phương sẽ đến kí hợp đồng với anh đó

[...]

-Ok em.

Anh dập máy, bước đi thong thả, hát tựa lư. Lòng anh vui mừng làm sao đó không tả được.

Bối Ân đang xem phim thì bị anh quấy rầy nhưng cô cũng mừng cho anh. Anh xin việc được là đã có thêm nguồn thu nhập. Cô xem phim xong sẽ đi chợ mua vài món về mở tiệc ăn mừng. Kết thúc bộ phim đầy lãng mạn và hài hước. Bối Ân vội vã đi ra, để kịp mua đồ ngon và kịp giờ nấu, bất cẩn cô đụng phải một người. Kết quả cô và người đó đều ngã.

-Xin lỗi.....xin lỗi....._Bối Ân rớt rít, cô ngồi dậy ôm lấy chân. Trật chân rồi.

-Cô không sao chứ ? Tôi đưa cô đi bệnh viện_Cậu cũng nhiệt tình đỡ cô đứng lên. Nhưng mà Ân không muốn làm phiền anh, dù sao cũng là cô không thấy đường mới va phải anh.

-Không sao, tôi đi được, rất xin lỗi và cảm ơn anh rất nhiều._Bối Ân cười trừ.

-Có thật không sao ? Tôi thấy chân cô không đi nổi đâu. Cô muốn đi đâu để tôi đưa cô đi._Anh cũng rất nhiệt tình. Anh thấy chân cô bị trật khó đi lại nên có lòng tốt.

-Cảm ơn, nhưng tôi không sao, phiền anh quá tôi cũng ngại.

-Đâu có phiền, tôi cũng đang rảnh.

-Không phải anh phải đi đóng phim sao ? Diễn viên Huỳnh Nam_Bối Ân nhận ra anh ngay khi ngược mặt lên. Quả thật, Phối Như nói không sai, ngoài đời anh đẹp trai hơn hẳn trong phim.

-Cô biết tôi ?_Anh cũng bất ngờ

-Không, tôi chỉ nghe Phối Như nói thế thôi. Không ngờ tôi lại gặp anh. Phối Như mà biết chắc nó nhảy dựng lên mất._Bối Ân cười. Nụ cười của cô khiến Huỳnh Nam liên tưởng đến cô ấy. Tuy anh chưa từng nhìn thấy cô ấy cười, nhưng anh đã từng mong, từng mong được nhìn thấy nụ cười đó trên gương mặt lạnh giá của cô.

-Trễ giờ rồi, tôi xin phép.

-Tôi không có đóng phim, hay là để tôi đi cùng cô.

-Được thôi nếu anh muốn._Bối Ân cũng không nỡ từ chối.

Huỳnh Nam lấy xe đưa Ân đi, lúc đầu cô bất ngờ nhưng anh phải năn nỉ mãi cô mới chịu đi xe của anh. Hai người đi cùng nhau như hai người bạn thân thiết của nhau. Nói chuyện cười đùa làm vui cả không khí ngày hôm đó. Bối Ân có mời Huỳnh Nam tối đến nhà ăn tiệc, anh cũng đồng ý và hứa sẽ tới. Bản thân cô không nghĩ một diễn viên điện ảnh lại có thể rảnh rỗi đến nhà cô được. Không suy nghĩ nhiều, Bối Ân được Huỳnh Nam chở về tận nhà nên bắt tay vào việc bếp núc. Hứa hẹn tối nay sẽ vui và rất nhộn nhịp với anh em của cô nhưng mà lại rất buồn với anh em của Phong.

—END CHAP 08 —

9. Chương 9: Thay Đổi Thái Độ Đột Ngột

Chap 09: Thay Đổi Thái Độ Đột Ngột

Tối đến, Bối Ân một mình chuẩn bị hết cả bàn tiệc. Rất nhiều món, tay nghề của Bối Ân không hề kém. Món nào cũng sắc sảo và nồng nặc mùi thơm. Chỉ cần ngửi thôi là đã muốn ăn ngay chứ không kìm lại được. Cũng lâu rồi cô chưa vào bếp để làm tiệc mừng. Kể từ sau khi gia đình cô li tán, bây giờ mới có dịp trở tài. Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Bảo Quốc chắc đang chuẩn bị trên phòng. Nghe tiếng gõ cửa, lòng cô nôn

nóng. Không biết có phải Huỳnh Nam đến không nữa. Lúc cùng anh đi mua đồ, cô thấy anh rất thân thiện không giống như những diễn viên khác, đều chảnh choẹ, riêng anh thì không. Cô cảm thấy thích sự thân thiện và nhiệt tình của anh. Mà sao cô lại nghĩ đến Huỳnh Nam ? Cô đang viễn tưởng chuyện gì vậy ?

-Huỳnh Huỳnh Nam ? Là anh thật sao ? _Bối Ân bất ngờ khi mở cửa thấy người cô muốn thấy..

-Là tôi, bằng xương bằng thịt. _Huỳnh Nam cười, anh nâng bó hoa hồng đưa trước mặt cô. -Tặng em.

Em? Sao gọi là em ? Sao lại tặng hoa cho cô ? Cô đâu làm gì cho anh đâu mà tặng cho cô ? Huỳnh Nam cũng kiên nhẫn đưa hoa chờ Bối Ân nhận, trong khi cô vẫn còn chìm trong một mớ suy nghĩ hỗn độn.

-Tặng em thật sao ? _Bối Ân không tin tai đang nghe gì và mắt đang thấy gì. Huỳnh Nam bật cười. Anh khẽ gật đầu.

-Cám.....cám ơn anh.....Mời anh vào nhà _Bối Ân đỏ mặt, cô ngại ngần nhận lấy hoa. Đồng thời lúc này, Quốc từ trên phòng đi xuống, bắt gặp Huỳnh Nam anh cũng không khỏi bất ngờ. Ai mời anh ta tới đây ? Làm sao anh ta biết mà đến ?

-Xin chào, cậu là..... _Bảo Quốc hỏi

-Xin chào, tôi là Huỳnh Hạo Nam, cứ gọi tôi là Huỳnh Nam.

-Diễn viên điện ảnh Huỳnh Nam sao ? Người Phối Như từng nhắc đến sao ? _Bảo Quốc không tin nhìn sang Bối Ân. Cô khẽ gật đầu. Huỳnh Nam thắc mắc. Phối Như là ai ? Sao thấy hai người này nhắc đến mãi. Anh cũng muốn gặp người đang theo dõi anh trên tivi.

-Tôi là Tiểu Bảo Quốc, gọi Quốc là được rồi. Anh đến đây ngồi đi, Bối Ân mời nhưng tôi lại không biết. Thất lễ quá nhỉ ? _Bảo Quốc cười xoa.

-Không đâu, tôi không thấy thất lễ gì cả. Hai người cứ thân thiện với tôi như anh em trong nhà là được rồi, không cần khách sáo đâu. _Huỳnh Nam ngồi xuống ghế.

Lại là tiếng gõ cửa, lần này là sự xuất hiện của tổng giám đốc và phu nhân, người mà Bảo Quốc sắp làm việc chung. Cũng không bất ngờ là mấy, dù sao Bảo Quốc cũng báo trước rồi. Hai người đến để kí hợp đồng và dự tiệc ăn mừng cùng Quốc. Chắc sau hôm nay cả đám người này sẽ làm bạn với nhau. Họ nhập tiệc nhưng không đợi Phong và Như. Họ nghĩ là cả hai cần có khoảng không gian riêng không nên làm phiền.

Tiếng mở cửa phát ra, đồng loạt mọi người nhìn. Là Phong và Phối Như về. Nhìn gương mặt của Phong còn đỏ nhưng khuôn mặt của Như làm Nam có chút sợ. Nhưng khi anh nhìn kĩ vào đôi mắt ấy. Không những anh không sợ mà còn cảm thấy quen thuộc. Phối Như hít một hơi thật sâu rồi chạy đến chỗ mọi người như một đứa trẻ mới lên ba. Phong nhìn cô, anh không khỏi đau lòng. Anh biết cô đang cố gượng lại nỗi buồn của bản thân.

-Xin chào mọi người, đang nhập tiệc à ? _Phối Như rất tự nhiên chạy đến bốc lấy một món trên bàn ăn bỏ vào miệng. Trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Phong, Ân và Quốc bó tay với cô. Bản tính của cô là vậy.

-Như à, rửa tay rồi hãy ăn. _Phong nhắc nhở

-Ồ dơ sống lâu anh ơi. _Như đáp lại, hai tay cô vẫn bốc lấy đồ ăn trên bàn. Ngay thơ đến độ khiến mọi người bật cười. Không hiểu sao, cả ba người, Huỳnh Nam, Phương và Minh không hẹn lại cùng nhìn thấy hình bóng của cô ấy trong người Như. Tuy là cả hai quá khác biệt.

-Như giới thiệu với mọi người đi _Bối Ân nói

-Tôi là Dương Phối Như. Rất vui được làm quen. _Như cười tí mắt. Tuy gương mặt cô xấu xí là thật, nhưng nụ cười và đôi mắt nâu ấy luôn đẹp và toả nắng.

-Tôi là Thiên Minh, còn đây là Thục Phương. Rất vui được làm quen. _Minh cười.

-Làm bạn nhé Như. _Phương đứng dậy giơ tay ra trước mặt Phương.

-Được, sau này chúng ta là bạn của nhau. _Như đột ngột ôm chầm lấy Phương.

Như thật sự giống một đứa trẻ. Cô không hề suy nghĩ liệu Phương có là người xấu hay không mà mới gặp lần đầu lại muốn làm bạn với cô. Rõ ràng Bằng và Như quá khác biệt. Bằng kĩ lưỡng trong việc chọn bạn nhưng Như thì hoàn toàn không. Lo ôm Phương, giờ Như mới biết tới sự hiện diện của một người cô đang thần tượng.

-Anh là diễn viên Huỳnh Nam đóng vai Đông trong phim Em gái nhà tôi ?_Như hỏi anh nửa thật nửa đùa. Cô không nghĩ một diễn viên nổi tiếng như anh lại đến ngôi nhà nhỏ này.

-Phải, tôi là Huỳnh Nam._Nam cười, Phối Như không ngại ngần trước bao nhiêu người mà chạy lại ôm chầm lấy Nam.

Bất ngờ cũng như bất động. Không ngờ Như lại kích động đến thế. Cái ôm này với Nam, sao lại lạnh lạnh đến thế? Một cảm giác quen thuộc. Phong khó chịu, anh khẽ ho một tiếng, Như mới chịu buông Nam ra. Cô cười chạy tới kéo tay Phong để giới thiệu với mọi người.

-Giới thiệu với anh đây là Phương, Minh và diễn viên Huỳnh Nam mà em từng nói với anh đó._Như lặp lại, cô ngây thơ hay giả bộ, Phong này giờ có mặt ở đó, sao anh lại không biết ?

-Mọi người, đây là anh Dương Thiếu Phong. Anh ấy là.....là.....là....._Như bỗng nhiên ngừng lại, tay cũng không buông lấy tay Phong nữa. Anh cũng bất ngờ.

-Xin lỗi, mọi người tiếp tục nhé, Như mệt, xin phép lên phòng trước._Như cố nở nụ cười rồi cô quay lại bước lên phòng trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người ở đây kể cả Phong. Hai từ " anh hai" khó nói đến vậy sao ? Hay là.....?

Phong chào mọi người rồi lên phòng cùng Như. Mọi người vẫn tiếp tục bữa tiệc. Riêng Minh và Phương hình như đều suy nghĩ đến thái độ thay đổi đột ngột lúc nãy của Như. Có lẽ cả hai đều hiểu được điều gì đó trong Như. Nếu cả hai đoán không lầm thì chắc chắn là Như đang

—END CHAP 09 —

10. Chương 10: Một Năm Đã Quên

Chap 10: Một Năm Đã Quên

Phối Như lên phòng, đóng sầm cửa lại, cô khoá cửa rồi ngồi ngay cửa. Nước mắt của cô tuông rơi. Cô không muốn. Hai từ "anh hai" không khó nói như mọi người nghĩ, không phải cô không muốn nói, nhưng không hiểu sao, cô không thể nói. Con tim không cho phép cô nói. Là cô tự làm khó bản thân mình khi nghĩ đến một chuyện điên rồ. Một suy nghĩ không bao giờ có thật. Chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra.

Bên ngoài, Phong đập cửa gọi cô rất nhiều. Một tiếng gọi của anh cô càng khóc nhiều hơn. Nhưng lại không phát ra tiếng. Phong buồn, anh cũng mất kiên nhẫn, anh không nghĩ chuyện mình đi làm xa lại ảnh hưởng nhiều đến Như thế.

-Như à, đừng buồn nữa, anh hứa sẽ về sớm mà. Ngủ sớm nha em, không sẽ hại đến sức khỏe lắm đó. Nhớ uống thuốc trước khi ngủ nha em.

Như im lặng rơi nước mắt. Cô không muốn đáp lại lời của anh. Tại sao bản thân cô lại như thế ? Cả hai là anh em của nhau. Anh em của nhau. Cô phải thức tỉnh cô đang làm chuyện điên rồ gì vậy ? Anh đừng quan tâm cô nữa, mà hãy lạnh lùng với cô được không ? Đừng để lúc anh đi cô phải khóc. Cô bây giờ là một đứa trẻ buồn thì khóc, vui thì cười chứ không biết cách cố kìm chế cảm xúc lại đâu. Xin anh hãy để cô cô đơn trước khi anh đi, đừng làm cô phải đau lòng.Phong vừa rời đi, Như lau nước mắt, rồi thay đồ và lên giường ngủ. Cô hi vọng khi cô tỉnh dậy tất cả chỉ là một giấc mơ.....

Một năm sau.....

Căn nhà nhỏ nơi ngoại ô, thường có người lưu tới thường xuyên. Nhưng lại buồn bã và làm việc một cách máy móc. Một ngày trôi qua thật nhàm chán. Hôm nay là chủ nhật, Phối Như ngồi yên vị trong phòng ngắm biển qua khung cửa sổ nhỏ. Khung cảnh đẹp nhưng sao lại buồn bã đến thế ? Sao lại cô đơn giữa vùng biển xanh cát vàng mịn thế này ? Một năm trôi qua, một năm bên cô thiếu vắng người anh của mình.

Mọi thứ dần dần cô cũng quen. Nhớ lại tuần đầu anh đi, hầu như Phối Như đều khóc nhưng sau đó cô lại không khóc. Mỗi sáng cô đều dậy trễ vì không có anh gọi, có hôm cô thức rất khuya để đợi tiếng nhắc nhở đi ngủ của anh nhưng cũng không thể. Đi dạo ngoài biển vắng một mình, cô lại nghĩ đến lần anh công cô dạo biển giữa trời mưa. Cô đều nhớ đến những tháng ngày vui vẻ đó. Luyến tiếc khi kỉ niệm chỉ còn trong dĩ vãng. Tháng đầu tiên anh đi, cả hai vẫn còn giữ liên lạc, nhưng từ lúc sau cả hai mất liên lạc hẳn. Cho đến bây giờ, Như bận học, còn anh chắc bận làm việc. Một năm qua đối với Như đều nồng nàn nhợt nhạt. Không có anh dường như cô không thể cười được nữa dù cho có ai cố gắng làm cô cười. Khi anh đi, mọi thứ trong nhà đều thay đổi. Như viết thư cho anh rất nhiều nhưng đều cất vào tủ, không có lá thư nào được gửi đi. Quốc nhận việc ở trung tâm anh đi làm từ sớm đến tận khuya mới về. Ngồi ăn cơm cùng nhau cũng không được hưởng chỉ là đi chơi cùng nhau. Còn Bối Ân thì theo sự giúp đỡ của Huỳnh Nam cô học theo ngành diễn viên. Cô cũng đi làm sớm chiều, không ngó ngang đến Như. Chỉ còn mỗi Thực Phương là quan tâm đến cô, hay dẫn cô đi chơi. Phải nói là sau bữa tiệc đó mọi người đối xử với nhau như gia đình của nhau. Chủ nhật hôm nay vắng tanh, Như cảm thấy trống trải tại nơi này. Không hiểu sao khi lên mạng, cô lại có nỗi hứng muốn học cách chế tạo súng nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Buồn bã cho một ngày chủ nhật cô đơn, Như lấy thuốc uống rồi lên giường chìm vào giấc ngủ.

Một mảng đen xung quanh làm cho Như sợ. Cô co rúm người lại, khép nép đứng im. Nơi này không có ai nhưng sao, xung quanh cô là những khung cảnh rất xa lạ, những nơi cô chưa từng được nhìn thấy ? Lại có người con trai và một cô gái xuất hiện ở mọi khung cảnh. Cô lại không biết đó là nơi nào. Nhưng mỗi lần như vậy, cơn đau đầu của cô liền ập tới. Cô không hiểu sao khi cô muốn nhớ lại mọi thứ thì đầu cô lại không cho nhưng khi cô không muốn nghĩ đến thì những thứ gì đó lại lăm lăm len lỏi, xuất hiện trong đầu cô như một thước phim không có điểm dừng. Người con trai, con gái đó là ai ? Cô có quan hệ gì với họ chứ ? Sao mỗi khi ngủ cô đều nhìn thấy họ ?

Paris, Pháp.

-Kêu Phong lên gặp tôi._Hữu nhắc điện thoại gọi cho Phong

Ngày đầu đến đây, Phong hoàn toàn lạ lẫm với bầu không khí tại nơi này. Anh vào làm việc được cũng nhờ Jenny Như giúp đỡ cho anh. Lần đầu gặp mặt, cô và anh đều có ấn tượng về nhau, đi máy bay lại đi chung nên cả hai trò chuyện có vẻ rất ăn ý. Làm việc cũng hơn một năm, anh luôn đi cùng với Như. Như một cặp đôi khiến người khác ngưỡng mộ. Anh quên hẳn một người nữa tên Như đang đợi anh mòn mỏi. Trong một lần đi chơi, anh làm mất điện thoại, công việc ngày một nhiều nên vì vậy mà từ đó, anh không còn liên lạc với Phối Như nữa- cô em gái ở Việt Nam của anh.

-Có chuyện gì vậy Hữu ?_Phong lên gặp Hữu, anh được Hữu bố trí một công việc thích hợp trong công ty của Băng.

-Cậu không định về thăm nhà sao ? Một năm rồi.

-Cám ơn, nhưng tôi thích ở nơi này hơn.....dù sao tôi mất liên lạc với người thân hơn một năm rồi, tôi cũng không biết họ có dọn đi nơi khác không.

-Vậy à. Tôi định về Việt Nam. Cậu có muốn đi cùng không ?_Hữu mời, anh muốn về Việt Nam, cũng lâu rồi anh chưa về.

-Thôi khỏi, tôi và Như có hẹn nên....._Phong lảng đi, anh thật sự quên người em gái đang chờ đợi anh rồi sao ?

-Được thôi, anh có lịch nghỉ phép một tuần. Mà tôi nói anh cái này, nghe cũng được, không cũng được.

-Cậu nói đi

-Jenny Như là người không đơn giản như cậu nghĩ đâu.

-Ý cậu là sao ?_Phong thắc mắc. Anh thấy Jenny Như là một diễn viên xinh đẹp lại hiền lành mà, tại sao lại không đơn giản ? Ấn ý của Hữu là gì ?

-Không có gì. Một ngày nào đó, cậu sẽ rõ. Tôi chuẩn bị đi, chào cậu. _Hữu bỏ ra ngoài trước. Hữu nói đúng, mọi chuyện Như làm với Bằng, Hữu đều rõ hết, chỉ có mỗi việc đứa con của Như và chuyện của Như và Khang khi du học về anh vẫn chưa biết chuyện rõ. Người rõ nhất lại đang ở tù, không có một câu nói nào để nói với những người xung quanh. Cậu ta muốn giữ kín chuyện này.

Hữu chỉ nhắc nhở như vậy. Phong nghe cũng được không cũng được. Đừng để mắc sai lầm rồi mới tỏ lời anh nói. Phong cũng không để ý tới. Anh về chuẩn bị có hẹn với Jenny. Anh vui vẻ với một người bạn mới còn cô, phải cô độc trong ngôi nhà đó. Anh không hề nhớ đến cô sao ? Anh thích người xinh đẹp đến vậy à ? Ngày hẹn bác sĩ chữa trị khuôn mặt cũng đến gần rồi, sao anh lại không gọi điện hỏi thăm đến Như ? Sao không hỏi cô có lo lắng không ? Sao không gọi an ủi cô, trấn an cô ? Anh quên cô thật rồi, quên thật rồi. Cô chỉ có mỗi anh là người thân, còn anh, anh đâu còn xem cô là người thân nữa đúng không ? Một ngày nào đó, khi anh quay trở về Việt Nam, anh chắc chắn sẽ phải hối hận khi quên Dương Phôi Như.

—END CHAP 10 —

11. Chương 11: Câu Hỏi

Chap 11: Câu Hỏi

>>

-Mời vào_Như uể oải xuống giường mở cửa phòng. Cô bất ngờ khi người đứng trước mặt cô bây giờ là Thục Phương. Là Bối Ân vừa về, mở cửa cho Phương vào nên cô lên đây tìm Như. Phương cũng ngạc nhiên khi thấy nét mặt của Như ủ rũ

-Như, sao hôm nay uể oải dữ vậy ? Có chuyện gì sao ? Liên quan đến Phong nữa à ? _Một năm qua, không một ai dám nhắc đến Phong nữa để tránh làm cho Như buồn nhưng Phương nhìn vào là biết rõ. Tự trong lòng Như cũng đang gọi tên Phong rất nhiều. Có lẽ điều cô suy đoán là đúng.

-Chán nản, mười một tháng rồi, Phong vẫn không liên lạc, Như thấy lo lắng_Như buồn bã, ngồi một góc giường tựa đầu vào cửa sổ. Nỗi buồn sâu đậm vương trên đôi mắt nâu đẹp ấy làm tăng thêm một chút sức thu hút của đôi mắt.

-Chắc Phong bận gì đó, Như không định sang bên đó tìm Phong à ?

-Gương mặt Như thế này, đi đâu được ? Đợi vài tuần nữa phẫu thuật rồi đi cũng chưa muộn_Như nói vậy thôi chứ bản thân cô biết rõ. Đã muộn lắm rồi, từ cái tháng thứ hai không liên lạc với nhau là cô đã biết muộn lắm rồi. Như cố nói vậy để bản thân mình cũng như Phương đỡ lo lắng.

-Sang nhà anh Minh chơi đi, ở đây cũng chán._Phương mời, cô rất hí hửng. Giá mà bây giờ Như cũng được như Phương, tung tăng vui chơi và không cần lo lắng về bất cứ điều gì hết.

-Có làm phiền bác trai không ?_Như đã biết rõ thân thế của gia đình nhà Minh, nhưng sự việc ẩn sâu trong ngôi biệt thự đó thì cô đã nghe hai người tâm sự, cô thấy thương Minh rất nhiều. Khi một lượt anh mất cả hai cô em gái. Giá mà cô cũng là em gái của anh. Có lẽ anh sẽ vui hơn rất nhiều và bản thân của cô cũng vậy.

Không phải vì Minh là con của tỷ phú. Không phải vì gia đình Minh có tiếng tăm. Cũng không phải vì cô ham tiền. Mà cô lại ước được làm em của Minh. Không phải vậy mà do ngay lúc này, cô cần một người anh bên cạnh để chăm sóc và quan tâm đứa em mình chứ không như ai kia. Mười một tháng rồi, cũng không hỏi thăm đến cô em gái bên này. Cũng như Minh, anh cần có đứa em gái để trò chuyện với mình còn hơn bỏ mình ra đi không chút tin tức ngoài trừ Tiểu Như. Đang ám chỉ cô gái bạc mệnh vì tình yêu đã gieo mình cùng người mình thương xuống hố sâu để tìm được bến bờ hạnh phúc cho bản thân mà không nghĩ cho gia đình. Cô gái đó thật ích kỷ.

-Đi nha, nay anh Minh với Bảo Quốc ở trung tâm luôn vì có quá nhiều việc cần phải giải quyết gấp, còn Bối Ân khi này cũng báo lại là cô ấy bận học ca đêm không về được. Như ngủ một mình không sợ ma sao ?_Phương đánh vào điểm yếu. Phải, Như rất sợ ma.

Phối Như suy nghĩ, rồi cô cũng gật đầu. Khung cảnh ở đây đẹp thật nhưng không nhìn thấy một ngày cũng không sao đâu nhỉ ? Vả lại nơi đây chứa đầy sự cô đơn và nỗi buồn, rồi xa một ngày biết đâu khi trở về sẽ thay đổi.

Như cẩn thận khoá cửa nhà rồi cùng Phương đến biệt thự Hàn gia. Một nơi cao sang quyền quý xa lạ với thân phận thấp hèn như cô lúc này. Trên xe, bao trùm cả một bầu không khí lạnh lẽo. Cái cảm giác này như lần rời Hàn gia cùng Tiểu Băng. Như ngồi trên xe có cảm giác như người đó là Băng. Có phải Phương thân với Như là sự ích kỷ của bản thân khi cô xem Như là Băng. Quả thật, lần đầu gặp Như, Phương đã thấy sợ khuôn mặt của Như rồi, cũng chưa từng có ý định làm bạn với cô. Chỉ vì câu nói nghi ngờ của Minh nên Phương mới tiếp cận làm quen với Như với một hi vọng Như là Tiểu Băng năm xưa. Nhưng bây giờ, qua một năm gần bó với Như. Như cũng có nhiều điểm tốt, nhiều thứ rất giống Băng nhưng nhiều cái thì hoàn toàn khác biệt với màu lạnh lẽo của Băng. Liệu Băng và Như là hai con người xa lạ hay đều là một ? Một câu hỏi ngay cả chủ nhân và người được nhắc đến cũng không thể trả lời được.

(((Biệt thự Hàn gia)))

Căn biệt thự với màu lam nhạt đồ sộ hiện ra trước mắt. Nhìn bề ngoài thì nó cũng đơn giản nhưng sắc nét còn bên trong thì khỏi phải nói. Nó còn hơn cả một toà lâu đài dành cho công chúa, hoàng tử. Đi đến chỗ nào cũng có người hầu kẻ hạ. Phối Như bước đi khập nhệ, gọn bên cạnh Phương. Vì đây là một nơi không quen không biết, lại là nơi quyền quý, dấu sao cũng là con gái nên giữ ý giữ tứ một chút. Phương dẫn Như vào phòng của Băng vì Băng và Phương lúc trước ở cùng nhau.

-Thục Phương_Một tiếng gọi từ phía sau lưng, giọng trầm khàn của một ông lão. Phương và Như cùng quay lại.

-Đây là....._Hunter hỏi, ông nhìn sang Như. Gương mặt của cô đi đến đâu họ cũng phải sợ hãi thế à ?

-Đây là bạn mới của con Phối Như. Đây là ông ngoại của anh Minh-ông Hunter_Phương giới thiệu

-Cháu chào ông, cháu là Phối Như._Phối Như nở nụ cười cúi đầu lễ phép

-Ừm. Chào cháu._Hunter nhìn Như với vẻ nghi ngờ, ánh mắt của ông khó đoán.

-Thục Phương, ông định hỏi cháu là trước đây lúc Băng còn sống, nó từng có thuốc chế tạo súng, cháu biết nó để ở đâu không ?

-Ở trên kệ tủ cao đầu giường._Không phải là Phương mà là Như lên tiếng. Cả hai ngạc nhiên nhìn cô. Không phải có mỗi cả hai mà bản thân cô cũng đang hỏi cô, sao cô lại biết rõ đến thế. Đây là lần đầu cô bước đến đây mà.

Hunter và Phương nghi ngờ nên chạy vào xem như lời của Như. Thì quả thật, mấy lọ thuốc chế tạo súng đều nằm trong đó. Cả hai lại dùng ánh mắt nghi ngờ khó đoán nhìn cô. Sao cô lại biết rõ chỗ Băng cất thuốc như vậy khi đây là lần đầu cô bước vào biệt thự ? Thật ra cô là ai ?

Hunter rời đi khỏi, Như đột ngột nhìn ra phía cửa một loạt hình ảnh lại xuất hiện trở lại trong đầu cô. Còn Phương đang ngồi ở sofa. Không rõ là gì nhưng nó cứ mờ mờ ảo ảo lúc ẩn lúc hiện. Trong bầu không gian yên ắng, bất ngờ lại có giọng nói vang lên mà chỉ có một mình Như là nghe thấy.

< cocc=" "=" " cocc=" ">>>

< cạch=" ">>>

....Băng liền đóng cửa lại nhưng nghe tiếng hét nên mở ra.

-Aaaaaa....._Khang hét lên khi Băng đóng cửa, anh lấy tay chặn lại nên bị kẹt tay hơi đau, anh la lên như trời sập. Băng chỉ nhìn anh, đôi mắt cô không nói lên gì cả, nên đừng nhìn vào đó nhằm đoán suy nghĩ của cô, kết quả sẽ không bao giờ đoán trúng.

-Ui da..... đau quá_Khang xoa tay khê nhăn mặt

-Đến đây làm gì?_Băng lên tiếng, lần đầu Băng lên tiếng hỏi chuyện. Nhưng không có tình huống này thì có cho tiền cô cũng không mở miệng nói đâu.

-Ồ.....tôi..... ui da....._ Khang xoa xoa tay đau của mình.

-Không có gì sao? Ui da hoài.

-Tay tôi đau chứ bộ

-Anh là con trai hay 3D mà sợ đau?

-Cô..... không đôi co nữa, tôi chỉ đến để xin lỗi

-Xin lỗi vụ gì ?

-Vụ tối qua

-Tôi quên rồi, xong rồi chứ?_ Nói rồi Băng đóng cửa mạnh lại lần nữa và Khang bị kẹt tay tiếp.

Lần này Băng đóng cửa mạnh, anh lại chặn nên tay Khang đau hơn vừa rồi. Khang hét lên, cô giật mình lại mở cửa ra và lần này cô, chính cô kéo anh vào trong phòng. Đôi cửa cô nắm lấy tay anh chỉ một đến hai giây rồi buông ra, chỉ như thế anh cũng cảm nhận được cái vẻ lạnh lùng mà ngay cả lòng bàn tay cô cũng ảnh hưởng bởi cái giá lạnh đó. Băng nhắm mắt cho hành động vừa rồi của Khang. Anh và ngay cả bản thân của cô cũng sống người cho hành động vừa rồi.

-Xin lỗi rồi, chặn cửa lại làm gì? Còn chuyện gì muốn nói à?

-Tôi.... tôi không biết cô đã chấp nhận lời xin lỗi kia chưa?_ Khang vừa xoa xoa tay vừa hỏi Băng.

-Đồ điên

Đôi môi của Như lẩm bẩm hai từ “đồ điên”. Thật ra câu nói đó là của ai ? Hai người mà cô nhìn thấy thật ra là ai ? Tại sao luôn xuất hiện trong mọi giấc mơ của cô ? Là thần tượng của cô hay sao ? Anh em hay bạn bè ? Cô cảm thấy rất quen thuộc nhưng nó vẫn là một nỗi hồ nghi không giải toả được.

Đến bao giờ cô mới biết được bản thân cô là ai ? Đến bao giờ hai người trong mỗi giấc mơ của cô sẽ xuất hiện trước mắt cô ? Đến bao giờ cô mới hoàn toàn bình phục trí nhớ ? Giây phút gương mặt cũ được lành lại sắp đến. Ngộ nhớ lúc đó cô nhớ ra mọi thứ thì phải làm sao ? Sống tiếp tục với kí ức mới này hay thay đổi một chút ở quá khứ ? Liệu quá khứ của cô là đau thương hay hạnh phúc ? Rất nhiều câu hỏi được đặt ra nhưng Như không tìm được cho mình một câu trả lời nào là thỏa đáng nhất. Lúc này đây cô cần có người bên cạnh, chăm sóc, quan tâm và lắng nghe mọi điều từ cô nhưng người đó là ai ? Đang ở đâu ? Sao vẫn chưa về với cô ? Bản thân cô có quá ích kỷ khi tự cho người đó là Thiếu Phong. Cô không có quyền gượng ép bất kì ai, Phong hiện tại là anh cô, điều đó là sự thật. Nhưng sau này thì không ai nói lên trước được điều gì. Như chỉ mong trí nhớ của cô được bình phục vào đúng thời điểm cần thiết nhất.

—END CHAP 11 —

12. Chương 12: Đoạn Phim Kỳ Lạ

Chap 12: Đoạn Phim Kỳ Lạ

Thấy Như đứng im lặng, Phương mới gọi:

-Cậu làm sao vậy Như ? Lại nhớ đến Phong à ?

-Không có gì _Như bước đến ngồi cạnh Phương. Cô cũng rất ý tứ ngồi gọn bên một góc.

-Sao cậu lại biết trước đây Băng để thuốc chế sủng trên đó vậy ?_Phương hỏi, cô ở với Băng bao nhiêu lâu cô còn không biết nữa, huống chi là Như, vừa mới bước vào nhà.

-Băng là cô em gái đã chết mà Minh nói sao ? Minh đâu biết cô ấy ?_Như ngây thơ nói

-Vậy sao ?_Phương nói nhưng không tin

-Bạn không tin mình sao ?_Như nhìn Phương, cô thấy Phương nghi ngờ cô.

-Không có gì. Đợi mình chút mình sẽ dẫn bạn đi chơi một bữa nhé.

-Cũng được, cảm ơn Phương._Như cười, cô cũng e ngại rất nhiều. Phương vào nhà tắm, Như đi dạo quanh phòng, thiết kế của căn phòng này rất hợp với sở thích của Như, gam màu tường của phòng khiến Như rất thích thú. Như dừng mắt tại chậu hoa hồng đen đặt trên bàn, cô đứng nhìn chậu hoa rất lâu, một cảm giác quen thuộc, Như nhẹ tay chạm vào hoa, Phương bước ra, cô nhìn thấy mọi thứ.

“Phương chăm sóc hoa rất tốt nhỉ, cảm ơn bạn nha Phương”_Một câu nói bất chợt phát ra từ Như, khí chất lạnh lùng đến mức quen thuộc, Phương bất ngờ đi đến gần Như.

-Băng là cậu phải không ?

-Phương ra rồi à, chậu hoa hồng đen này dễ thương lắm._Như rút tay lại và quay lại nhìn Phương, cô cười

-Cậu.....cậu....lúc này, cậu vừa nói gì ?

-Mình có nói gì sao ?_Như tự hỏi, hôm nay cô thấy Phương rất kì lạ.

-Không có gì, mình chuẩn bị xong rồi đi nhé.

-Okay._Như trở lại ghế ngồi, Phương nhìn chậu hoa hồng nói thầm: “Nếu em nhận ra người đó là chủ của em, ngày mai em hãy nở thêm một bông nữa để báo cho chị biết nhé”

Phương cười rồi lấy đồ ra ngoài cùng Như. Phương dẫn Như đến trung tâm mua sắm JLJ để mua đồ. Phương lựa được rất nhiều nhưng Như thì hầu như chỉ nhìn chứ cô không chọn bất kì cái nào. Với Phương thì giá cả không là vấn đề nhưng với Như nó cả một vấn đề to lớn. Ví tiền này của cô không đủ để sắm một cái áo nữa, huống chi là nhiều thứ. Một nơi sang trọng như thế thì không phù hợp với một người như cô. Như tự cười cho bản thân mình, không biết trước lúc cô mất trí gia đình của cô thế nào nhỉ ? Cô cũng là một tiểu thư hay chỉ là một người bình thường giống như bây giờ.

(Tầng 3)

Cửa hàng bánh nhanh ” CAKEWORLD ” nằm ngay tầng 3 của trung tâm, nơi thu hút rất nhiều người ở đây. Phương kéo Như vào ghế ngồi. Bất chợt một đoạn phim ngắn tua đi tua lại trước mặt của Như. Cô im lặng và theo dõi, lại là hình ảnh rất đỗi quen thuộc.

Đồng ý kiến, cả hai xuống tầng mười để ăn.

-Cho tôi món này, món này, món này.....

-Cho tôi súp với ly cafe không đường

-Vâng , hai vị chờ chút_ NV quay vào trong

Khang buông mấy túi xách Băng mua xuống thì tay tê nhức. Ê ả cả cái tay. Băng quan sát Khang này giờ, cô muốn bật cười lắm nhưng cố gượng lại. Nụ cười của một kẻ sát thủ không nên hiện hữu nhiều.

-Anh ăn gì lắm thế?_ Băng thắc mắc khi anh kêu gần cả năm món

-Tôi xách đồ mệt nên phải ăn nhiều bồi bổ. Vậy sao cô ăn có hai món vậy?

-Tôi chỉ thích súp với cafe không đường thôi.

-Cô mua đồ quá trời. Xách mỗi cả tay

Nhìn đồng đồ Khang để xuống đất, gần cả chục túi xách.Bên trong toàn là quần áo, giày dép, giỏ xách tùm lum. Mà cái nào cũng nhân đôi lên cho Phương. Băng còn tốt bụng mua cho Hữu vài bộ áo sơ mi nhưng lại độc ác chẳng mua cho Khang được cái nào. Mặc dù anh phải vất vả để xách những thứ này cho cô, ít nhất cũng nên thưởng cho anh một bộ áo sơ mi chứ. Thức ăn được dọn ra đầy bàn. Khang và Băng ngồi ăn rất lịch sự nhỏ nhẹ. Trên bàn toàn là những món mỡ dầu nhìn vào chẳng thích tẹo nào. Băng nâng tách cafe lên nhâm nhi. Không đường rất đắng và rất khó uống vậy mà Băng lại uống được. Anh thật khâm phục cô.

-Sao cô uống cafe không đường được vậy? Đắng lắm.-Do anh không biết thưởng thức đây thôi.

-Sao cô không thử dùng Cappuccino ? Vừa đắng vừa ngọt hương vị rất tuyệt

-Cappuccino là loại dành cho những cặp tình nhân

-Sao?_ Khang đang ăn suýt chút nữa nghẹn vì câu nói của Băng.

-Mẹ tôi bảo thế. Trong tình yêu sẽ có lúc đắng lúc ngọt, nó giống như vị Cappuccino vậy. Vị đắng của cafe không đường tôi thích hơn nhiều_ Băng thần nhiên trả lời.

Khang đang ăn cũng ngừng lại nghe Băng nói. Sao cô lại nhớ đến mấy lời này khi bản thân cô không bao giờ có thể cảm nhận được hết. Vì trái tim cô chỉ có nước đá chứ không phải chứa một sự ngọt ngào nào vốn có của một người con gái.

-Linda tôi nói có thể cô không tin nhưng tôi phải nói. Ai trong đời cũng có tình yêu, không ai không có. Đó là thứ tình cảm đẹp nhất trong tim mỗi người. Cô nên mở lòng để có thể có người chạm chân vào cửa lòng của cô_ Khang nhìn Băng. Vô tình hai ánh mắt lại chạm nhau Có lẽ anh đang muốn đề cập đến vấn đề của chính bản thân anh chẳng? Nhưng phải chăng cô đã hiểu?

-Yêu tôi chắc chắn kẻ đó là kẻ ngốc.

” Vậy là đã có ba kẻ ngốc rồi đây ”

-Đừng nhắc nữa. Tối nay đi bar không?_ Băng mở lời mời

Đây là lần đầu tiên Băng mời Khang. Dạo gần đây cô nói nhiều hơn lúc trước. Đôi lúc lại cười nữa chứ. Cô làm sao vậy? Sự lạnh lùng của cô lúc trước đâu mất rồi? Sự thay đổi nhỏ này cũng là đang làm rung rinh cái cửa này chẳng? Biết đâu có ngày cánh cửa này mở ra thật thì sao? Chắc anh sẽ chờ đến ngày đó.

— END CHAP 12 —

13. Chương 13: Sớm Gặp Lại Tiểu Băng

Chap 13: Sớm Gặp Lại Tiểu Băng

Như bỗng giật mình, những hình ảnh cũng như những câu nói kia đột ngột biến mất. Một cảm giác quen thuộc trôi dạt. Nhưng cô lại không nhớ được, hai con người lúc này cô nhìn thấy thật ra là ai ? Sao lúc nào họ cũng chen vào giấc mơ của cô, đi đến đâu cô cũng thấy họ. Rốt cục thì họ có mối quan hệ gì với cô ?

-Như ăn gì ?_Phương thấy cô im lặng nên hỏi

-Như uống cappuccino, bánh cupcake caramel._Như cười tí mắt.

-Ok._Phương đến quầy gọi, Như im lặng theo đuổi lại dòng suy nghĩ lúc đầu.

Xuất hiện mãi trong cơn mộng và xung quanh cô đều có lí do. Chắc chắn họ có quan hệ gì đó với cô nhưng nhất thời cô chưa biết được. Mà bây giờ cô cũng không quan tâm là họ có quen biết cô hay không nhưng giờ cô muốn biết lí do vì sao người đó lại không chịu liên lạc với cô. Gặp vấn đề gì rồi chẳng ? Hay là anh quên cô, anh không thương đứa em gái của mình nữa !?!

-Như lại nhớ Phong lần nữa à?_Phương bưng khay đồ ăn để xuống bàn.

-Chỉ một chút_ Như liền ngưng ngay dòng suy nghĩ nào nề ấy, cô cố chú tâm vào đĩa bánh và ly nước. Nhưng vẫn không ổn.

-Phương có câu muốn hỏi ? Như sẽ trả lời Phương chứ ?_Phương nhìn Như. Như có chút bất an, lo sợ.

-Phương hỏi đi.

-Như yêu Phong phải không ?

Tại quán cafe “Sky” cũng có một câu hỏi tương tự được nói lên. Tình huống lúc này làm anh khó xử, vừa đúng lúc cô hỏi đến thì anh lại nhớ đến người đó.

-Anh yêu em chứ ? Thiếu Phong ?

Thiếu Phong bắt ngờ vì câu hỏi và anh không tìm được câu trả lời, anh không biết vì sao ngay lúc này anh lại nhớ đến Như. Anh mới nhớ lại là mười một tháng qua anh đã không liên lạc với cô. Anh thấy có lỗi và một điều khác nữa để câu trả lời không rõ ràng xuất hiện chính là mỗi một lần gặp Jenny Như, Phong lại nhìn thấy một vẻ đẹp lạnh lùng của ai đó trong bóng dáng của Như. Hai tính cách quá khác biệt, có đôi chút tính trẻ con của Phối Như nhưng lại ngược với Jenny Như hoàn toàn. Anh cũng muốn biết cô gái đó là ai, cô ấy và một chàng trai nữa cũng hay xuất hiện trước mặt anh với một đoạn phim ngắn đóng trong sự tàng hình, anh không chạm, không nói chuyện được mà anh chỉ có thể nhìn và nghe thấy họ nói. Anh muốn biết thật sự họ là ai và có mối quan hệ gì với anh. Chuyện này anh sẽ âm thầm điều tra. Không hiểu sao ngay lúc này, Phong lại cần kí ức cũ đến như vậy.

-Jenny Như là diễn viên, một lời nói ra đều bị dòm ngó, Như không sợ sao ?

-Không sao, chuyện đùa bé, Như còn lo được mà, huống chi chuyện cón con này. _Jenny Như cười

-Đứa bé ? _Thiếu Phong bắt ngờ khi nghe Jenny nhắc đến “đứa bé ” nào đó. Jenny giật mình vì biết mình nói dư lời, cô cố tìm cách che đậy để không phải giải thích với Phong về chuyện đứa bé mà cô vừa nhắc đến.

-Không, không có gì. Ý Như là mấy chuyện nhỏ như còn giải quyết được mà, chuyện này có là gì. Không biết ý Phong thế nào ? _ Jenny cố tìm cách để Phong nói ra, cô đang hi vọng một điều gì đó ở anh.

Sâu ở một nơi nào đó gần một ai đó. Hai mặt đối lập lại có màn tranh cãi dữ dội, nhưng phần thắng lại là mặt ác:

-Có quá đáng khi xen vào giữa ?

-Không gì quá đáng, xen vào giữa thì đã sao ? Tôi buông hai lần rồi sẽ không có lần thứ ba.

-Sai lắm, bạn sẽ không có hạnh phúc.

-Xin lỗi nha, gần đây tôi đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

-Nhưng đó chỉ là nhất thời rồi sau này bạn sẽ tỏ.

-Lắm lời thật, tôi làm gì thì mặc kệ tôi liên quan đến cậu à ?

-Cậu.....tôi chỉ quan tâm. Tùy cậu, lúc hối hận đừng đến gặp tôi.

-Ừ cần. Để rồi coi ai tìm ai.

-Tùy bạn, không sớm thì muộn. Một ngày nào đó bạn sẽ rõ. Mà có thể bạn đã rõ nhưng vì bạn không muốn nhận đó thôi. Cố gắng phủ nhận cũng không được ích lợi gì đâu.

-Im đi, rồi tôi sẽ chứng minh cho bạn thấy. Chờ đi, hẹn ngày tái ngộ

-Ok, lúc đó sẽ biết ai sai ai đúng.

Cơn thịnh nộ của hai mặt đối lập tạm ngưng với một giao hẹn là vào một ngày nào đó, mọi sự việc đều sẽ được giải quyết theo sự sắp xếp của số phận.

Buông bỏ một ai đó không phải do chính bạn, mà là do số phận của bạn đã như vậy. Chỉ còn biết học cách chấp nhận mà thôi. Cố gắng cưỡng cầu thứ vốn dĩ không thuộc về mình thì sẽ không có được hạnh phúc.

-Phong trả lời Như đi. Gần một năm ở bên Như, Phong không cảm thấy gì sao? _Jenny cố gắng thuyết phục để Phong mở lời, cô cần câu trả lời nhưng Phong lại không thể đáp ứng cho cô. Câu trả lời anh không hề có.

-Như à, với câu hỏi của Như, Phong nghĩ mình nên cần thời gian. Bỗng nhiên Phong nhớ có một việc mình chưa làm. Thôi, Phong xin về trước nha. Xin lỗi. _Chưa để Như nói gì thêm, Phong lật đật kiểm có chạy.

Tay Như vung lại thành nắm đấm. Ngọn lửa thù hận vẫn còn nổi bùng bùng trong đôi mắt của cô. Đôi môi đầy ác ý mấp máy:

-Anh định bỏ rơi em một lần nữa sao ? Lâm Minh Khang ?

-Ồ sao, Phương lại hỏi vậy. Phương cũng biết Như với Phong là anh em mà. Làm gì yêu nhau được_Như xua xua tay, cười trừ, đôi mắt cô không hề biểu lộ cảm xúc bình thường, trước câu hỏi của Phương, nó là một cảm xúc buồn. Để nói dối lòng mình đó là một điều đau khổ.

-Như không cần giấu Phương. Phương biết rõ

-Thì đã sao ? Với Phong, Như chỉ là em gái.

-Biết đâu không phải, điều này không ai nói trước được gì.

-Như không biết, nhưng Như cảm thấy lo lắng. Tuần sau Như sẽ phẫu thuật phục hồi lại gương mặt cũ, Như lại có cảm giác sắp gặp lại được người thân nhưng đó không phải là Thiếu Phong.

-Vậy sao?_Phương nhìn Như nửa tin nửa ngờ.

-Ừm, Như thấy hồi hộp.

>>

-Như xin phép._Như cầm điện thoại và chạy ra một góc nào đó. Cùng lúc này, Phương cũng lấy điện thoại trong giỏ ra và gọi tới một số máy lạ:

“Điều tra căn cứ về người tên Dương Thiếu Phong, Dương Phối Như cho tôi. Đồng lúc này báo với Blue có thể sẽ sớm tìm được Linda”

Cô có lòng tin rất lớn vào chuyện này, mỗi khi gần Như, cô lại cảm thấy mình đang ở gần Băng, một luồng khí lạnh lạnh toát ra từ đâu đó trên người Như giống Băng. Trực giác mách bảo cho Phương biết, Như chính là Tiểu Băng-cô bạn thân của cô, một điều khác là Tiểu Băng hoàn toàn mất trí nhớ.

“Tiểu Băng ơi, làm sao để cậu nhớ lại bọn mình ?”

— END CHAP 13 —

14. Chương 14: Đi Chơi Cùng Ken

Chap 14: Đi Chơi Cùng Ken

-Alo?

[Như ở nhà Phương hả ?]

-Ừm, Như ngủ một mình Như sợ lắm

[Như còn nhớ Thiếu Phong không ?]

-Sao tự nhiên nay ai cũng hỏi vậy ?_Như tự hỏi

[Hà ?]

-Không có gì.

[Anh Quốc nói, lịch hẹn phẫu thuật dời lại sớm hơn đây, nhân tiện sẽ kiểm tra lại trí nhớ của Như luôn.]

- Vậy là khi nào ?

[Thứ tư tuần sau, Như phải giữ tinh thần ổn định mới phẫu thuật được, cũng uống và thoa thuốc đều đặn nha.]

-Ok. Chào Ân.

Như gác máy, cô thở dài. Đôi mắt ánh lên nỗi buồn. Có một nỗi sợ đang thi nhau rải rác rộng khắp trong cơ thể của cô. Tại sao ngay bây giờ anh lại không xuất hiện bên cạnh của cô ? Ngay lúc này cô cần anh.

Như quay và trong thì thấy Phương đang ăn. Cô cười và ngồi xuống thưởng thức đĩa bánh. Phương chốc chốc nhìn cô, rồi lại nhìn về chỗ khác.

-Như._Phương bất ngờ gọi làm Như giật mình.

-Chuyện, chuyện gì ?_Như long lanh mắt hỏi

-Sao Như không mua đồ gì hết vậy ?

-Như không có tiền. Gia đình Như không đủ điều kiện để mua mấy thứ này đâu. Phương cũng biết mà, tuy là Phong hàng tháng vẫn gửi tiền đều đặn và một cách máy móc nhưng Như cũng không thể hoang phí được._Giọng Như thoáng có chút buồn.

-Nếu Như là một tiểu thư thì sao ?

-Như sẽ ăn chơi cho đã mấy năm sống thế này._Như cườ tí mắt, Phương nhìn Như cô cũng bật cười. Gần được rồi Băng, mình sắp tìm lại bạn rồi.

Có lẽ Phương đã nhìn ra điều gì đó ở Như giống Băng nên cô có vẻ tự tin sẽ tìm lại được người bạn thân của mình. Hi vọng mọi thứ đều đúng với suy nghĩ của cô.

Đêm đó, Phương và Như ngủ trong phòng của Băng. Vừa nằm xuống giường của Băng là Như ngủ say như chết, cũng có thể do cô quá mệt và cũng có thể do cô nằm đúng trên chiếc giường của mình. Phương thì thức hơi khuya, cô tựa vào bàn ngắm cành hoa hồng đen sắp nở. Có lẽ bông hồng cũng sớm nhận ra chủ nhân của nó rồi.

Buổi sớm tinh mơ, Như dậy sớm hơn, cô muốn được thư giãn nên đi dạo ngoài vườn của biệt thự Hàn gia. Đôi chân cô nhẹ bước, từng bước một tiến về phía trước nhẹ nhàng như cánh hoa mới nở. Ở đây có cây cối xanh tươi không khí lại yên tĩnh rất thích hợp để cô suy nghĩ tìm tòi về những lọ nước đầy màu sắc và những thanh sủng đầy chức năng kia. Như ngồi xuống xích đu, ngược đôi mắt nâu quen thuộc lên khung trời xanh trắng đang hoà quyện kia, nhắm mắt lại tận hưởng một chút mùi hương thoang thoảng, khi cô mở mắt ra. Những đường nét quen thuộc hiện lên trước mắt cô, bất ngờ cô và cả người cũng hét lên.

-Cô là ai vậy ?

-Câu đó tôi hỏi anh mới đúng.

-Tôi là Ken

-Tôi là Như

-Người hầu mới sao ?_Ken nhìn Như dò xét

-Không, tôi là bạn của Phương.

-Vậy sao? Phương làm sao có thể quen với loại người xấu xí như cô nhỉ?_Ken gãi đầu trên cô. Anh tưởng Như sẽ như bao cô gái khác, sẽ hét vào mặt anh, hay đánh anh, nhưng Như ngược lại, cô mỉm cười đau khổ rồi mới bật khóc. Cô ngồi khóc như một đứa trẻ khiến anh lúng túng.

-Này, này, bạn gì ơi...._Ken rồi lên, Như càng khóc nhiều hơn

-Bạn đẹp, bạn xinh đẹp nhất trần gian này, nín đi đừng khóc nữa....năn nỉ bạn đấy...._Ken cúi đầu năn nỉ. Xin lỗi, xin lỗi mà, đừng khóc nữa.

Lúc này Như lại cười khúc khích, anh ngược lên nhìn cô và bị hút hồn ngay bởi nụ cười đó.

-Đương nhiên, tôi đẹp nhất trần này mà khỏi cần anh khen tôi cũng biết. Không cần biết anh là ai, hôm nay anh chọc giận tôi, anh phải dẫn tôi đi ăn._Như nói như mệnh lệnh ép Ken phải thi hành, anh có chút do dự nhìn cô. Phương cũng báo lại với anh có manh mối về vụ án của Băng và Khang nên gọi anh lên để bàn bạc.- Anh không đi là tôi nói cho cả thế giới biết anh ăn hiếp tôi, anh làm tôi khóc rồi bỏ tôi mà đi đấy. Đừng làm mất hình tượng chứ phải không ? Ken thiếu gia ?_Ken đắn đo suy nghĩ, câu nói của cô làm anh nhớ tới Băng, không do dự nữa, anh đồng ý với Như. Hôm nay anh sẽ đi chơi với một người con gái chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên.

-Được. Nhưng mà đi đâu?

-Đi khu vui chơi đi. Đợi tôi thay đồ đã nhé._Như hứng khởi chạy lên phòng thay đồ

-Cô ta như một đứa con nít._Ken ngao ngán lắc đầu- Giá mà Tiểu Băng cũng như vậy thì hay rồi._Cái giá mà của anh, có lẽ khó thành hiện thực rồi, anh cười buồn ngồi xuống xích đu, đôi mắt của anh cũng giống Như, cảm nhận khung trời xanh mang đậm một màu lạnh lùng băng giá, hiện lên khuôn mặt một người con gái với nụ cười hồn nhiên.

Khu vui chơi “TINTIN”

Dù cho đây là lần đầu cả hai quen biết nhau, nhưng Như vui chơi thoải mái với Ken, không ngại ngần vì lần đầu mới gặp. Không biết cô và Băng có quan hệ gì mà cô cũng giống Băng vào đây chơi toàn mấy trò mạnh bạo. Anh chơi với cô cũng mệt lả người, nhưng Băng khác Như, sau khi tiếp sức bằng mấy chai nước thì Như lại kéo Ken sang quây gập thú. Trò này, lúc trước Băng không thích chơi, nhưng Như lại thích chơi. Có lẽ cả hai là hai con người hoàn toàn khác nhau. Nhưng sao ở gần Như, Ken lại cảm nhận, luôn có một luồng khí lạnh bao trùm trên người cô, cũng giống Băng nhưng ít hơn Băng rất nhiều. Ở cạnh Như cũng có nhiều điều thú vị lắm chứ bộ.

-Anh gấp tặng tôi con đó đi._Như cười chỉ tay vào con heo màu hồng đang nằm một góc riêng lẻ trong tủ thú.

-Sao? Tôi gấp á ?_Ken nhìn Như.

-Không lẽ tôi ? Tôi có biết chơi đâu, anh gấp cho tôi đi. Hay là anh sợ rồi ?

-Được, tôi sẽ gấp cho cô.

“Hôm nay mình bị gì mà toàn làm chuyện dở hơi không vậy nhỉ ?”

-Anh lắm bầm gì vậy, tập trung vào mới gấp được chứ.

-Tôi biết rồi._Ken nghe lời Như, anh tập trung để chơi. Cuối cùng mất khoảng mấy xu là anh đã gấp được con thú cho cô. Cô vui mừng ôm nó rồi lại không kiên nhẫn ôm người lạ như anh.

-Cám ơn._ Như lúc nào cũng vô tư vô ý, không nghĩ ngợi gì đến người trước mặt mình tốt hay xấu. Sự vô tư như vậy vô tình làm cho người ta yêu quý cô hơn.

—END CHAP 14—

15. Chương 15: Muốn Học Chế Súng

Chap 15: Muốn Học Chế Súng

Ken dẫn Như đến nhà hàng dùng bữa, cô ôm lấy con gấu đó không rời như một đứa trẻ lên ba. Ken cũng bất ngờ, nhưng sao mỗi lần anh nhìn vào Như, anh đều thấy bóng dáng mờ ảo của Tiểu Băng. Giữa Như và Tiểu Băng liệu có mối quan hệ gì không?

-Cô dùng gì?

-Hamburger cá, Pizza xúc xích, Bò bít tết, Gà rán, bánh tiramisu, bánh rán, cappuccino, sinh tố Dưa Hấu.

-Cô sắp chết hả, ăn gì mà nhiều vậy?

-Anh khao mà, tôi đâu sợ, nếu no thì tôi sẽ gói đem về ăn sau chuyện nhỏ mà._Cô trả lời, tay cô vẫn mê mẩn chú gấu bông

-Lấy cho tôi một phần pizza hải sản, cafe đen

-Không phải anh dị ứng với hải sản sao?

-Tôi đã điều trị và đã hết rồi, cũng chưa từng được ăn nó nên giờ ăn bù._Anh trả lời cô, rồi anh bỗng bất ngờ. Mới gặp nhau lần đầu, sao cô lại biết anh dị ứng với hải sản, anh nhìn cô với một vẻ khác lạ. Có lẽ cô không phải là loại tầm thường.

-Như, trước đây cô sống ở đâu?

-Từ bệnh viện về nhà thôi. Mỹ sang đây.

-Bệnh viện ?

-Ừm, trước đây tôi.....

Cô định nói tiếp, nhưng phục vụ lại bưng các món ăn ra, cô hoãn lại và bắt đầu chăm chú ăn. Cô cắn một miếng hamburger lại bẻ một miếng pizza cho vào miệng. Nhìn cô ăn mà Ken chỉ có thể bật cười. Có lẽ không phải Bằng, cô bé này quá khác với Bằng.

-Ăn xong đi đâu nữa? _Ken hỏi

-Về nhà, tôi buồn ngủ lắm.

-Trời trời.....cô muốn thành heo sao? Ăn cho no rồi lăn ra ngủ.

-Kệ đi, chắc thành heo không nổi đâu.

-Tôi bó tay với cô. _Ken lắc đầu, anh chịu thua với cô.

-Ken.

-Chuyện gì?

-Anh biết chế tạo súng không?

-Sao cô lại hỏi vậy? _Không phải trước đây Bằng cũng biết chế tạo nó sao?

-Tự nhiên muốn học.

-Vậy sao?

-Anh dạy tôi được chứ?

-Cũng được nhưng tôi phải test xem trình độ của cô thế nào mới biết đường mà dạy.

-Ok.

-Ngày mai, sau bữa tối, cô sang phòng tôi, đổi diện phòng của Tiểu Bằng đó.

-Ok. Tôi cần chuẩn bị gì không?

-Không mọi thứ để tôi lo.

-Vậy cảm ơn anh trước

-Đừng vội, cô sẽ mau nản cho xem, vì học cách chế tạo thuốc súng không hẳn là đơn giản.

-Tôi biết rồi, anh cứ yên tâm.

Paris, Pháp.....

Phong đang tắt bật thu dọn hành lý để về tạ tội với cô gái tên Phối Như kia. Anh có lỗi với cô nhiều lắm, bỏ lại cô một mình ở nơi kia, không một tin nhắn hay cuộc gọi dành cho cô, mất liên lạc với cô anh còn không quan tâm tới. Bên đây anh chỉ nhớ mỗi Jenny Như, nhờ cô anh có việc làm và cũng nhờ cô anh quên luôn cả Phối Như-người em gái mà anh thương nhất.

-Phong ơi, anh có đây không? _Tiếng gõ cửa bên ngoài vọng vào.

-Vào đi.

-Anh đi đâu sao?

-Anh định về Việt Nam thăm gia đình.

-Anh hoãn lại được không? Tối nay em được mời đến buổi họp báo ra mắt sản phẩm phim “Chị Em Của Tôi”, em thủ vai chính, anh có thể đi cùng em chứ?

-Mấy giờ?

-Tám giờ tối nay, ngày mai có một buổi offline fan của em, em cũng muốn mời anh đến dự, và trong những ngày sắp tới em cũng làm việc bên này một khoảng thời gian nữa em cũng sẽ về Việt Nam, để lúc đó mình đi chung được không?

-Vậy khi nào em về Việt Nam

-Dạ khoảng tối thứ 3 lên máy bay là vừa rồi.

-Vậy được rồi, dù sao lịch hẹn cũng không vào ngày giờ đó. _Phong lẩm nhẩm suy tính, anh muốn làm bất ngờ cho Như và anh cũng muốn xin lỗi cô, anh sẽ ở đây và tuần sau về cùng Jenny, anh lại ngại thơ không biết rằng, ngày anh quay trở về, anh sẽ hoàn toàn không còn được nhìn thấy Phối Như và có thể anh sẽ mất Phối Như mãi mãi.

-Vậy anh chuẩn bị, tối nay em sẽ sang đón anh. Em về trước.

-Chào em, về cẩn thận.

Jenny Như bước vào xe, ánh mắt của cô khó đoán nhìn về phía phòng anh, môi hé nở một nụ cười ma mị. Tay cô vung thành nắm đấm.

“Anh định chạy về bên chị ta sao? Anh nghĩ tôi sẽ buông tha cho anh. Anh rời xa tôi hai lần rồi, lần này tôi nhất định sẽ giành lấy những thứ thuộc về tôi bằng bất cứ giá nào, cho dù là phải giết chị ta”

Chiếc xe của Jenny rời đi khỏi, để lại một câu nói thâm hiểm vang vọng trong sự vô hình tại nơi đây. Thiếu Phong hãy suy nghĩ cho thật kĩ, nếu anh còn thương Phối Như xin anh hãy bảo vệ cô bằng mọi giá đừng để người bên cạnh anh ra đi mãi mãi cũng vì một người bên cạnh anh.

Anh thả mình xuống giường, một loạt hình ảnh giữa một cô gái kì lạ và hình ảnh của Phối Như trộn lẫn, làm tâm trí của anh rối bời. Trong quá khứ, thật ra anh và Phối Như là ai? Anh muốn biết, ngay lúc này anh cũng muốn biết Phối Như đang làm gì bên Việt Nam, có nhớ tới anh không? Cô có hận người anh này hay không? Đôi mắt của anh từ từ khép lại, anh đắm chìm vào cơn mộng của chính mình. Nơi đó anh được gặp lại Phối Như. Anh thấy cô mặc áo cô dâu và mỉm cười với anh, anh nghĩ mình là chú rể, anh định chạy đến ôm lấy cô thì mọi thứ đều tan biến, bóng dáng của Phối Như xa dần xa dần rồi tan biến. Anh tự cười cho bản thân, suy nghĩ của anh thật là loạn luân, anh và cô không phải là anh em của nhau sao? Sao lại suy nghĩ như thế, phải chăng trong tâm anh đang suy tính điều gì?

—END CHAP 15—

16. Chương 16: Hàn Tiểu Thư Đã Quay Lại

Chap 16: Hàn Tiểu Thư Đã Quay Lại

Được Ken đồng ý dạy cách chế súng, Như vui vẻ vô cùng. Sau giấc ngủ dài, nghỉ ngơi, tối đó cô sang phòng của Ken để anh test thử trình độ của cô. Nhưng với cô, mấy bài tập của anh là chuyện nhỏ.

Tài năng chế thuốc súng của cô làm Ken nghi ngờ. Không những hoàn thành theo công thức anh đưa mà cô còn có bộ não dùng để tìm tòi ra thêm được công thức mới. Tối nào cô cũng sang, mà hầu như là cô dạy anh chứ không phải anh dạy cô. Trình độ của cô làm Ken bất ngờ, tựa tựa Băng hồi đó.

Và rồi.....mấy ngày ở nhà của Phương.....hôm nay cũng đến lúc cô nhập viện. Tối thứ ba, cô được đưa vào viện để tiện việc theo dõi sức khỏe, sáng hôm sau là cô sẽ vào phòng phẫu thuật. Tối đó người cô nhớ nhất là Phong, nhưng anh lại không ở đó với cô mà ngược lại, Ken lại ở bên cô. Tuy mới quen biết có mấy ngày, Ken lại có vẻ thích Như, hình bóng của người anh đang thầm thương cũng vơi dần. Ken ở lại trò chuyện tức trực chăm sóc Như cho đến khi cô được đưa vào phòng phẫu thuật. Tuy chỉ là phẫu thuật phục hồi gương mặt cũ, cô cũng hồi hộp lo lắng, mọi người đang đặt một kì vọng, và ngày hôm nay mọi thứ sẽ rõ.

-Cố gắng lên Như, phẫu thuật xong, anh sẽ đưa em sang Paris._Ken cổ vũ, mọi người đều tập trung ở bệnh viện, ai ai cũng cầu chúc cô sẽ khôi phục lại được gương mặt cũ. Như nhìn hết mọi người, ở đây có thêm sự hiện diện của Blue-quản lí của Tiểu Băng. Cô chỉ mỉm cười nhìn họ mà không nói gì thêm. Cô được đẩy vào phòng phẫu thuật, trước khi cửa phòng đóng lại, một giọt nước mắt của cô khẽ rơi. Người đó ngay lúc này cũng không ở bên cạnh cô.

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, mọi người đều bỏ công việc để đến bên cạnh cô vì họ biết cô không có người thân. Phải ở bên và an ủi cô chứ không như ai kia, đi không một lời hỏi thăm. Cuối cùng cánh cửa phẫu thuật mở ra, vị bác sĩ già kính cẩn bước ra nói từ tốn:

-Xin chúc mừng mọi người, Hàn tiểu thư đã quay lại.

-Ông nói sao? Hàn tiểu thư?_Mọi người dường như hét lên. Họ tức tốc chạy vào, Như vẫn còn ngủ, họ đến gần vì muốn nhìn gương mặt của cô. Quả là bất ngờ, Phương khóc nức lên khi thấy khuôn mặt của Băng, Minh ôm cô vào lòng, Blue và Ken cũng đơ người khi nhìn thấy khuôn mặt đó là Băng. Vậy thật ra, Băng vẫn chưa chết, cô vẫn đang ở bên cạnh họ mà họ lại không biết.

-Tôi sẽ chuyển bệnh nhân sang phòng hồi sức._Y tá nói và mời mọi người ra ngoài. Như được chuyển sang phòng hồi sức.

>>

Mọi người đều bu xung quanh giường của Như, mong cô tỉnh lại để họ đối chứng. Trong đây chỉ mỗi Bối Ân, Tiểu Quốc là không hiểu được vấn đề, ngay cả Huỳnh Nam cũng hiểu, anh cũng hơi bất ngờ khi cô gái hâm mộ anh lại là Tiểu Băng người mà trước đây anh phải lòng.

-Tiểu Băng là Phối Như sao?_Bối Ân hỏi

-Có thể vậy. Nếu tìm được Băng, chắc em sẽ tìm được anh hai của em._Phương muốn gục ngã xuống, cô không thể bình tĩnh được, cảm giác người thân đang cận kề. Một hồi liên tưởng, Phương chợt nhận ra điều gì đó, cô nói thì thầm với Minh. Rồi cả hai, cùng Blue ra ngoài.

-Không ngờ Phối Như lại là Tiểu Băng, cô gái băng lãnh ngày xưa. Trông có vẻ khác xa_Huỳnh Nam nhận xét.

-Phải đấy, Như đòi học chế thuốc súng, tôi chỉ test năng lực thôi, trình độ của Như ngang ngửa Băng hồi đó, vậy mà tôi lại không kịp nhận ra sớm._Ken kể

-Tôi và Bảo Quốc có việc, xin phép, mọi người chăm sóc Phối Như giùm, tôi sẽ ghé thăm._Bối Ân tìm cách để rời khỏi đó một cách nhanh chóng.

Ra khỏi bệnh viện, trên xe, Bối Ân im lặng nhìn ra khung cửa sổ đang có ánh nắng hắt vào, đôi mắt thâm đượm nỗi ưu sầu. Nhanh chóng, cả Bảo Quốc và Huỳnh Nam đều nhận ra sự khác lạ của cô.

-Bối Ân....em đang khóc sao?_Bảo Quốc ngồi cạnh bên.

Bối Ân lắc đầu, nhắm mắt rồi mở mắt, một giọt nước mắt khẽ rơi.

-Khi này, sao không ở lại với Như thêm một chút?_Huỳnh Nam vừa lái xe vừa hỏi.

-Đó không còn là Phối Như của chúng ta nữa, mà bây giờ cô ấy là Nhị tiểu thư của Hàn gia-con của nhà tỷ phú._Bối Ân buồn bã nói, mỗi từ cô phát ra nước mắt cô đều tuôn trào không sao kìm lại được.

-Không sao đâu, cứ chờ Phối Như tỉnh lại xem sao đã, anh nghĩ Minh Khang đang ở Paris cùng cô em của Tiểu Băng là Tiểu Như rồi. Sao trông giống câu chuyện mà Minh từng kể vậy?_Bảo Quốc tự hỏi bản thân anh. Bối Ân ngồi nhìn một lúc lâu, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi. Xe cứ chạy nổi lòng của cô cứ vui theo, mặc cho cơn gió kia cuốn đi. Cô không muốn mất bạn, người bạn mang tên Phối Như. Huỳnh Nam và Bảo Quốc không hẹn lại cùng nhau nhìn cô rồi thở dài.

Bây giờ tối....

Đôi mắt cử động, Ken lập tức nhận ra, gọi bác sĩ và anh không ngừng gọi tên của cô.

-Băng, Băng.....em tỉnh lại rồi...._Ken vui mừng ra mặt.

-Sao anh gọi em là Băng?_Một phút định hình, Như liền trở lại bản tính con nít lúc trước.

-Tiểu Băng, Tiểu Băng, em không nhớ gì sao?_Ken cố hỏi, nhưng Như thậm chí tên “Băng” cũng không nhớ hay có sự liên tưởng nào.

-Nhớ gì? Anh bị hâm à? Em là Phối Như mà?_Như khẳng định mình là Phối Như không phải Tiểu Băng gì đó mà Ken nhắc đến. Nghe cô nói, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ hụt hẫng, dường như sắp gặp lại người mình yêu thương nhưng trở trêu thay lại không có duyên.

-Anh.....anh Ken...._Như rụt rè nói.

-Em muốn sang Paris. Anh đã hứa...

-Tất nhiên, anh đã đặt vé máy bay, chúng ta sẽ đi trong tối nay._Ken cười, xoa đầu cô. Cùng lúc này từ ngoài cửa có toán người xông vào.

-Cậu đi sang đó lôi anh của tớ-người yêu của cậu về đây nhanh nhé_Phương làm vẻ mặt nghiêm nghị khiến cả đám muốn bật cười.

-Phương, cậu đang nói ai vậy?_Như ngu ngơ hỏi làm Phương mất hứng.

-Cậu không nhớ gì sao Băng?

-Băng.....Băng.....là ai? Sao ai cũng gọi tôi là Băng vậy? Tôi có quan hệ gì với người đó?_Như bắt đầu thấy khó chịu, cô đang bức bối khi mọi người cứ gọi tên người khác thay vì tên cô. Bỗng, đầu cô đau dữ dội, khẽ “A” một tiếng, rồi ngất lịm. Hoảng hốt, mọi người gọi bác sĩ. Được 10’ tình hình ổn trở lại nhưng cô vì quá mệt đã ngủ thiếp đi. Mọi người buồn bã ra về. Trước khi rời cửa, Ken cũng không quên dặn: “Chuyến bay lúc 23h30, anh sẽ đến đón em sớm”. Vừa khi cánh cửa phòng bệnh khép lại, một con người ngồi bật dậy như một miếng lò xo. Đôi mắt nâu buồn rười rượi nhìn khung cảnh đang về đêm của bầu trời. Giờ này bên đó, người cô luôn nhớ nhưng đang làm gì? Câu hỏi này, cô khao khát có được câu trả lời ngay lập tức. Lại đi dờn sang phía cửa, giọt nước trong veo bỗng lăn dài trên má: “Xin lỗi”.

—END CHAP 16—

17. Chương 17: Ngược Hướng

Chap 17: Ngược Hướng

Tại bệnh viện lúc 22h....

Vẫn còn giờ thăm nom sao? Bệnh viện giờ này đáng lẽ đã đóng cửa và không ai được thăm nữa, nhưng ai dám cả gan ngăn cản con cháu của nhà tỷ phú nổi tiếng lừng danh, hay nói đến chủ tịch hội đồng quản trị trung tâm SEONI bên Paris kia?

Như thần thờ ngồi trên giường, đôi mắt nâu nhìn ra phía ngoài bầu trời đêm kia qua khung cửa kính. Nỗi buồn thấy rõ trong đôi mắt. Bối Ân, Huỳnh Nam và Bảo Quốc đến thăm vào khuya, họ như đang muốn tránh mặt với nhóm người của Hàn gia. Bối Ân vẫn luyên thuyên mấy câu chuyện nhằm chán trong công việc được Huỳnh Nam dẫn dắt theo ngành diễn viên. Đang im lặng nghe, bỗng nhiên Phối Như lên tiếng:

-Bảo Quốc và Huỳnh Nam, hai anh ra ngoài cho em và Bối Ân nói chuyện được chứ?

-Được, anh xuống mua nước cho em. Hai em uống gì?_Bảo Quốc ân cần

-Em uống deep blue_Như nghe đến mắt mở sáng rực.

-Em cũng giống Như_Bối Ân cười, hai người anh rời khỏi cánh cửa. Căn phòng bỗng trở nên im lặng chỉ còn nghe mỗi tiếng thở gấp rút nặng nề của từng người hay chỉ là tiếng phà phà của máy lạnh.

-Bối Ân.....

-Chuyện gì?

-Ân nghĩ Như là Tiểu Băng mà họ nói sao?_Như hỏi, câu hỏi của Như, Ân cũng đang tự hỏi mình. Và cô vẫn chưa tìm ra được câu trả lời.

-.....

-Nếu một ngày nào đó, Như lừa dối Ân? Ân sẽ như nào?_Lại một câu hỏi đầy ẩn ý nữa, Ân bất ngờ với câu hỏi này. Lừa dối? Như lừa dối Ân sao? Vậy đó là chuyện gì?

-.....

-Dù thế nào, cả hai vẫn là bạn chứ? Dù cho.....

-Ừm, tụi mình vẫn là bạn cho đến hết cuộc đời này._Bối Ân bỗng nhiên cắt ngang lời nói của Như. Như nhìn Ân, đôi môi cô hé nở nụ cười.

Không gian lại một lần nữa lặng im nhìn hai cô gái đang trò chuyện.

-Khi nào Như đi Paris?

-Tối nay.

-Sớm vậy sao? Nhớ Phong đến vậy à?

-Như thừa nhận, Như nhớ Phong rất nhiều, ngay lúc này Như rất cần Phong nhưng Phong lại không ở đây._Như buồn bã nói.

-Khi nào Như về, Như đi với ai?

-Khoảng một tuần Như sẽ về, Ken hứa sẽ sắp xếp cho Như công việc thích hợp trong công ty mới mở của một người tên Victor, Ken sẽ đi với Như sang Paris.

-Vậy sao? Như đi mạnh giỏi._Bối Ân đứng lên định xếp đồ cho Như nhưng....

-Ken nói, sang Paris hãy mua đồ, Ken không cho Như mang theo đồ.

-Ken tốt với Như lắm sao?_Bối Ân hỏi, hình như cô đã nhận ra được điều gì đó.

-Ken tốt lắm, Ken rất thương Như dù cho cả hai chỉ gặp vồn vện trong mấy ngày._Như ngậy thơ trả lời

-Như không nhận ra điều gì sao?

-Ý Ân là gì?

-Ken thích Như._Bối Ân nói, Phối Như chột khựng lại.

-Không đâu, người Ken thích là cô gái tên Tiểu Băng kia kìa.

-Sao Như biết?

-Ken từng tâm sự với Như.

-Ân không biết nhưng Ân muốn nói với Như thế này. Như hãy suy nghĩ, hãy yêu người yêu mình đừng yêu người mình yêu vì cái bản thân nhận được chỉ là sự đau khổ.

-.....

-Có thể Như yêu Phong, nhưng có lẽ Phong không hề yêu Như. Tình yêu được đo bằng nỗi nhớ, Phong không hề nhớ Như, đó không phải là tình yêu.

-.....

-Ân nghĩ Như nên mở lòng với Ken nếu có cơ hội.

-.....

-Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc. Như nghĩ ngợi, Ân về trước.

-.....ừm, hẹn gặp lại.....

Câu chuyện của cả hai vừa kết thúc thì hai người kia cũng mua nước về. Họ lại phải vòng xuống lấy xe, bỗng Như kéo Ân thì thầm vào tai, vừa nghe xong mặt Ân đỏ ửng lên, ngại ngùng, cô rời khỏi phòng. Như thấy dáng vẻ của Ân cô không khỏi bật cười. Cô lấy điện thoại nhắn một dòng tin nhắn gửi đi. Cô nằm xuống nhìn bầu trời, tâm trạng bây giờ cô đang rất hồi hộp. Một mối cô ngủ thiếp.

Lời thì thầm vào tai Ân của Như khiến Ân ngượng ngùng, mặt đỏ ửng mãi lúc trong xe: “Huỳnh Nam với cậu hợp lắm”

Không chỉ mỗi Bối Ân mà cả Huỳnh Nam cũng ngượng ngùng, anh im lặng ngắm Ân qua kính chiếu hậu trong xe. Dòng tin nhắn của một ai đó đã gửi cho anh: “Bối Ân là một cô gái tốt, hãy trân trọng”

Anh không hiểu ý nghĩa của người gửi đang nói gì nhưng có lẽ trúng tâm lý của anh. Không gian trên xe bỗng nhiên ngọt ngào và im lặng, Bảo Quốc làm việc đừ quá nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay, chỉ còn mỗi Ân và Nam im lặng.

-Bối.....Bối.....Ân.....

-Sao?

-Em.....em.....ăn gì chưa?

-Chưa, em định về nấu mì tôm ăn.

-Anh cũng đang đói, đi ăn với anh nha.

-Còn anh Quốc? _Ân khẽ nhìn sang người bên cạnh

-Để anh ấy ngủ trong xe đi.

-Vậy cũng được.

Huỳnh Nam lái xe ngược lại, dẫn Ân vào một nhà hàng sang trọng dùng bữa. Lúc đầu có hơi rụt rè nhưng sau lại bình thản nói chuyện. Và cuối cùng, sau bữa tối đó hai người thành một đôi.

23h20.....

-Như, sao tay em nhiều mồ hôi vậy? Em thường đi máy bay mà, sao có vẻ hồi hộp thế? _Ken đang nắm tay Như, cố kéo cô đi sau mình vì sân bay đêm nay đông nghịch, họ đang đón chờ một nhóm nhạc từ Hàn Quốc về nước trình diễn, lối đi rộng hàng ngày bây giờ chỉ còn bé tí tẹo. Cố gắng luồn lách, cô và anh cũng vào trong.

-Em.....em.....lần đầu sang Pháp, em thấy hồi hộp. _Không hẳn là lí do đó, cái cô lo lắng là khi gặp lại anh, anh còn nhìn ra cô nữa hay không, anh có thể nhận ra được cô hay không khi gương mặt tì vết kia không còn nữa?

Lên máy bay và khi máy bay cất cánh, cô vẫn hồi hộp không sao tả được. Nỗi nhớ của cô dành cho anh liệu có thể bù đắp? Như ngả lưng, khép đôi mi lại sau hàng nước nặng trĩu, đột nhiên len lỏi trong hình ảnh của Phong, một gương mặt khác xuất hiện, sự ầm ập và quan tâm của người đó khiến cô phải bận tâm đến.

Song song đó, một chiếc máy bay cũng vừa cất cánh. Jenny mệt mỏi ngả lưng, đôi mắt của cô đang nhìn anh, còn anh, anh đang ngắm bầu trời ngang tầm mình.

-Anh nôn nao về Việt Nam đến vậy sao?

-Anh muốn gặp cô ấy. Anh nhớ cô ấy.

-Cô ấy là ai?

-Phối Như.

-Chắc cô ấy đẹp lắm. Thôi anh nghỉ ngơi đi, chuyến đi còn dài. _Jenny nhắm mắt và ngả lưng.

“Phải, cô ấy rất đẹp. Đẹp từ trước đến nay, không phải chỉ đẹp trong hôm nay”

“Một Hàn Tiểu Băng đã khó khăn, giờ lại là một Phối Như. Thực ra đến khi nào cô ấy mới là em?”

Màn đêm đã buông xuống một cách dữ dội. Lòng của hai nhân vật đều bị trùng xuống, nỗi nhớ đang lan toả trong bản thân. Ai cũng nao nao để được gặp lại người mình yêu thương nhất. “Loạn luân” hai từ đó sẽ không áp dụng cho cả hai, vì rất có thể cả hai không phải anh em ruột, nếu xét nghiệm ADN thì có lẽ sẽ hay hơn. Vì muốn sống với một kí ức mới nên cả hai không hề tìm đến việc xét nghiệm nhận tình thân. Nhưng có lẽ đã đến lúc, phải áp dụng thôi. Cùng một bầu trời, cùng ngồi máy bay nhưng sao lại là hai hướng, hai ngã rẽ của cuộc đời? Bao giờ sẽ gặp lại?

Tình yêu đến lúc nào sẽ được đáp trả, đến lúc nào những lời nói dối hoàn toàn biến mất. Đứa con của Jenny sao lại mất tung tích? Không hề nghe Jenny nhắc đến dù chỉ một lần. Thật hư mọi chuyện là sao? Ông trời đang trêu đùa họ sao? Đưa họ vào vòng xoáy cuộc tình trong cơn mộng mị rồi lại cho họ nhớ lại mọi thứ, vòng xoáy lại một lần nữa thay đổi. Khi nào tình yêu chân chính và trọn vẹn sẽ đến với hai con người đang ngồi trên hai chiếc máy bay đi ngược hướng nhau chỉ để thoả nỗi nhớ cho nhau.

—END CHAP 17—

18. Chương 18: Chỉ Là Em Gái

Chap 18: Chỉ Là Em Gái

Lang thang nơi đất khách, Như lạ lẫm với mọi thứ, đôi mắt cô vẫn cố xoay lung tung để tìm kiếm thứ gì đó. Lướt ngang qua hãng phim truyền hình LOPY, đôi mắt nâu xao động, có mấy bức hình nhỏ nhỏ dán khắp tường, chủ đề là buổi event ra mắt phim “Chàng trai của em gái tôi”. Bỗng dừng lại, tay cô chạm vào bức hình của buổi sự kiện, không khó để cô nhận ra người trong hình là Phong và Jenny Như. Họ đang rất vui vẻ, rất rất vui. Họ thật xứng đôi.

-Cô là fan của couple Như-Phong à?_Một cô gái người Việt đang du học bên đây hỏi cô.

-Couple?

-Phải là họ, họ cùng nhau dự những buổi ra mắt phim, họ cùng ăn tối nữa. Họ là một couple.

-Vậy à, tôi chỉ mới là fan của họ. Cảm ơn cô, đến giờ rồi, tôi xin phép._Phối Như gượng cười, cô che giấu cảm xúc lúc này chạy đi mất hút. Cô nhanh chân chạy, nước mắt cô tuôn rơi lã chã, những người đi ngang đây cũng nhìn cô. Họ đang khó hiểu.

>>

-Alo?

[Em đến trung tâm SEONI ngay đi]

-Vâng

—

10 phút sau, cô có mặt ngay trước cổng trung tâm, Ken hơi bất ngờ khi cô có thể biết đường đến đây nhưng anh cũng không hỏi, anh đang lo lắng khi thấy cô đang khóc.

-Em làm sao vậy Như?

-Em không sao? Mình ở đâu vậy anh?

-Trong trung tâm có phòng, Blue nói anh nên ở trung tâm.

-Em muốn nghỉ ngơi.

-Vậy đi, anh đưa em lên phòng.

Trung tâm SEONI tuy chỉ phục dịch cho nhu cầu mua sắm nhưng ở tầng của các phòng quản lí, giám đốc có một vài phòng khách sạn, nhằm phục vụ cho những đối tác làm ăn của trung tâm.

Sau khi về phòng, Như mệt mỏi ngủ thiếp đi. Ken ở bên phòng bên cũng lo lắng không yên. Về trung tâm, anh thấy nhớ Tiểu Băng. Cô gái đã vui vẻ cùng anh đi chơi. Nhưng sao nỗi nhớ Tiểu Băng lại không nhiều bằng sự lo lắng của anh dành cho Như ngay lúc này. Hay do cả hai là một?

“Anh lừa dối em”

“Anh không có, em đừng có nói vậy”

“Anh hứa sẽ về sớm, anh hứa sẽ liên lạc nhưng bao lâu rồi anh không liên lạc cho em?”

“Anh bận làm việc, em không biết hay sao? Anh làm việc mới có tiền nuôi em”

“Nuôi em là gánh nặng của anh đúng không?”

“Em đừng nói vậy”

“Anh sánh bước cùng Jenny Như trên thảm đỏ, đó là công việc tốn thời gian của anh dù chỉ là một giờ, một phút hay một giây sao anh?”

“Jenny Như là bạn gái của anh”

“Vậy em là gì của anh?”

“Em chỉ là em gái của anh thôi”

Đôi mắt cô đầm lệ, gương mặt của cô bây giờ xấu xí hơn bao giờ hết. Lòng cô cũng như trái tim của cô đang rỉ máu, em gái, chỉ là em gái thôi sao? Cô ghét hai từ đó.

“Có lẽ tình cảm của tôi là không thể. Một tình cảm không hẳn là tình thân cũng không hẳn là tình bạn. Nó không đủ và cũng không dành cho anh. Cảm ơn anh đã vì tôi, nhưng xin lỗi, bây giờ tôi không cần. Xin đừng tìm tôi”

Cô toan chạy đi, lòng cô ao ước có một bàn tay kéo cô lại nhưng không, hoàn toàn trượt. Lòng tin, tình yêu của cô hoàn toàn biến mất. Trái tim của cô như bị bóp chặt, khó thở, khó thở. Anh không còn là anh của em nữa sao?

Bình tĩnh, mồ hôi tuôn lã chã, lòng cô lại đượm buồn, đôi mắt vẫn đang ngấn nước. Như buồn bã, co ro một góc giường, cô nhớ anh, bây giờ anh đang ở đâu? Đang vui vẻ bên Như sao? Cũng là tên Như, sao anh lại chọn Jenny Như? Do cô xấu xí nghèo nàn không xứng hay do cô là em gái của anh? Đã sang đây rồi, có lẽ đó là sai lầm của cô chăng? Liệu cô có nên đi tìm anh? Bỗng, cô nhắc điện thoại nhắn tin cho một người lạ, rồi cô lại gọi cho Ken, người ở phòng kế bên.

[.....]

-Anh dẫn em đi chơi nhé? Tinh thần em không ổn định lắm.

[.....]

-Mình ở chơi hết mai rồi về nhé anh?

[.....]

-Cảm ơn anh.

Tắt máy, cô đi thay đồ, cũng may cô có mang theo một bộ đồ dự phòng. Hôm nay, Ken sẽ dẫn cô đi mua sắm, đi ăn.... Lòng cô sẽ được giải tỏa, nỗi buồn ất hẫng sẽ vơi đi nhưng nó sẽ làm cô phải bận tâm đến.

Bước khỏi chiếc taxi sang trọng, nồng nặc mùi thơm của nước hoa Pháp. Anh lao nhanh đến căn nhà nhỏ ngay bãi biển, nỗi nhớ đang cuồng nhiệt lan tỏa trong anh nhưng không đơn thuần là nỗi nhớ em gái. Jenny Như có lịch trình diễn sự kiện, cô đã mời anh dự cùng nhưng anh lại từ chối, vừa về tới, anh muốn dành thời gian cho Như.

Gõ cửa vài tiếng nhưng vẫn không nhận được lời đáp trả, anh thấy hơi lo lắng. Đi loay quanh biển, anh nhớ lúc anh công cô trên lưng đi dưới trời mưa, khoảnh khắc đó không hiểu vì sao tim anh lại trật một nhịp.

Anh ngồi xuống bậc thềm nhìn về vũng nước rộng lớn trước mắt, khung cảnh sao yên bình quá, không biết Như đang làm gì nhỉ?

Một cô gái, từ phía xa chạy đến, cô mặc chiếc váy trắng, máu dẫm loang xuống toàn thân, tóc xoã rối tung lên, gương mặt hốc hác, tinh thần không ổn định. Cô chạy đến đứng trước mặt, anh ngược lên nhìn. Có nét quen quen.....Cô gái đứng đó nhìn anh cười, nhưng nụ cười này không trọn vẹn, nụ cười nước mắt, cô cười nhưng mắt cô lại khóc. Một lúc, cô toan bỏ đi, tan biến khỏi vùng trời đó. Theo cơn gió nhẹ, bay đi về nơi thuộc về cô.

Lại một cô gái khác, cô này có phần lạnh lặn hơn cô gái kia. Cô mỉm cười và nhẹ nhàng đến bên cạnh anh. Cô ngồi xuống và bắt đầu cuộc trò chuyện với anh.

“Chào anh”

-Cô là ai?

“Xin giới thiệu, tôi tên Tiểu Băng”

-Chào, tôi tên Thiếu Phong.

“Anh tên Minh Khang, tên Thiếu Phong nó chỉ là tạm thời thôi”

-Hình như cô biết tôi? _Phong nhìn cô gái, anh tên “Minh Khang” như cô nói thật sao?

“Tôi biết anh, biết rất rõ là khác” _Cô gái mỉm cười, nụ cười trên gương mặt lạnh lùng. Một chút thân quen, bộ não anh đang thu tín hiệu để cho anh nhận dạng người trước mặt.

-Tôi tên Minh Khang?

“Tôi nói anh nghe, tôi cũng không thích vòng vo nhiều. Vào thẳng vấn đề chính nhé?”

-Tùy cô.....

“Tên của anh là Lâm Minh Khang, anh có đứa em gái là Lâm Thục Phương. Người anh yêu là Hàn Tiểu Băng, không phải người anh luôn đi bên cạnh Jenny Như”

-Ý cô là sao? Không phải cô cũng tên Tiểu Băng?

“Tôi yêu anh” _Cô gái không đáp trả câu hỏi của anh, cô chỉ bày tỏ với anh rồi tan biến theo cơn gió. Để lại trong suy nghĩ của anh một mớ hỗn độn.

Không biết gương mặt của Như đã được phục hồi hay chưa? Nếu rồi thì cô ấy có xinh đẹp không nhỉ? Bây giờ làm sao liên lạc với họ? Còn cô gái Tiểu Băng đó, cô ấy nói cô ấy thích anh, trong khi anh chẳng biết cô ấy là ai, nhưng sao trong tim anh lúc này lại thấy ấm áp lạ thường. Bộ não anh bắt đầu hoạt động theo khuôn mẫu nhận dạng, đầu anh có dấu hiệu đau nhói, khó chịu, anh nhanh chóng mò túi lấy lọ thuốc, cho một viên vào miệng và tinh thần của anh dần ổn định hơn. Giờ anh đã rõ, cô gái và chàng trai trong suy nghĩ đeo đuổi anh bấy lâu nay chính là cô gái Tiểu Băng và chàng trai Lâm Minh Khang mà cô gái ấy nhắc đến. Thật ra, Lâm Minh Khang có quan hệ gì với anh? Sao anh thấy không có chút ấn tượng nào với cái tên này? Nhưng tên Thục Phương thì không bao giờ anh quên, đó là cô gái đến nhà anh ngủ nhờ hồi trước, đi cùng với Thiên Minh. Có thật, anh tên Minh Khang không? Nếu vậy, cô gái đó chẳng lẽ là em gái của anh sao? Vậy còn Phối Như? Phối Như là gì của anh?

Mặt trời lên cao rồi cũng từ từ lặn xuống mang theo sức nóng về nơi cư ngụ. Ánh chiều tà hắt lên mặt biển trông lấp lánh hơn. Hoàng hôn trên biển thật đẹp.

“Thiếu Phong, anh có thích hoàng hôn không?”

“Anh không thích hoàng hôn bằng bình minh”

“Phối Như lại rất thích hoàng hôn. Em thấy nó đẹp và là khung cảnh rất lãng mạn” _Phối Như cười

“Lãng mạn? Phối Như biết đó là gì sao?”

“Có thể Phối Như biết”

“Vậy sao? Vậy ngồi xuống đây, Phối Như nói cho anh nghe đi.”_Thiếu Phong ngồi và anh kéo Phối Như ngồi xuống, dựa vào lòng ngực mình.

“Nó là khung cảnh tuyệt vời dành cho những người đang yêu nhau”

“Vậy, Phối Như và anh Phong có yêu nhau không?”_Bất ngờ nhận được câu hỏi, mặt Phối Như ửng đỏ, bối rối

“Phối Như lúc nào cũng yêu anh cả, chỉ là anh xem em là gì thôi”

“Ngốc ạ”_Thiếu Phong đưa tay nhéo mũi Như.“Anh yêu em nhiều lắm, em gái của anh”

“Em.....em....gái sao?”_Phối Như lí nhí, mặt cô trở nên buồn hơn.

“Vào nhà thôi, ngoài này gió độc, kéo bệnh mất”

“Anh vào trước đi, em đợi hoàng hôn lặn xít nữa em sẽ vào”

Nước biển trong xanh như chảo không dầu

Bầu trời bao phủ đầy ánh dương

Nhen nhóm trong đó một ngọn lửa

Phừng phực cháy giữa vùng trời trên không

“Đó là ngọn lửa mãnh liệt cháy mãi nếu em cứ chăm dầu hay củi. Em hi vọng, em sẽ không tự tay dập tắt ngọn lửa đó, ngọn lửa đó là em, nó mang tên ”Tình Yêu” đấy anh ạ”

——END CHAP 18——

19. Chương 19: Nhật Ký Cảm Xúc

Chap 19: Nhật Ký Cảm Xúc

Thiếu Phong vẫn ngồi thẩn thờ nhìn bầu trời về đêm. Sao hôm nay không có ai ở nhà hết vậy? Họ đã dời nhà sang chỗ khác rồi sao?

Đang mãi suy nghĩ, bỗng có tiếng còi xe, ánh đèn xe hắt vào mắt làm anh chói, không định được hướng. Anh đứng dậy, nheo mắt nhìn người đứng trước mặt anh. Lâu rồi không gặp họ vẫn khoẻ chứ?

-Bối Ân, Bảo Quốc, Huỳnh Nam.....

-Thiếu Phong._Không hẹn cả ba cùng gọi tên anh trong sự sững sờ.

Paris, Pháp.....

Phối Như được Ken dẫn đi chơi ngay công viên mà trước đây anh đã dẫn Tiểu Băng đi. Cảm xúc thuở trước chợt ùa về, bồi hồi khó tả. Có lẽ cô đã nhận ra được tình cảm của Ken dành cho cô như lời Bối Ân đã nói. Từ ánh mắt cử chỉ ân cần chăm sóc cho cô không đơn thuần như một người anh chăm sóc một người em.

>>

-Em ăn gì?

-Em muốn ăn toàn bộ những món ăn trong nhà hàng. Em muốn được thử hết._Phối Như tự nhiên nói, thật ra cô muốn thử anh, mấy món trong đây cô ăn đến chán luôn rồi.

-Nếu em đủ bụng để chứa, thì anh không tiếc gì đâu.

-Hihi, em đùa thôi, em muốn ăn bánh ngọt, em muốn ăn nhẹ, em chưa đói lắm.

-Cho tôi 2 phần bánh ngọt, 2 ly cappuccino.

-Khoan, em muốn uống cafe không đường.

-Sao?_Ken bắt ngờ khi nghe 3 từ này. Không phải trước đây, Tiểu Băng cũng uống thứ đó sao?

-Vậy lấy thêm một cafe không đường.

-Dạ, vâng. Quý khách đợi chút ạ._Nhân viên nhìn Như mà toát cả mồ hôi, người ngồi đây không phải Hàn Tiểu Băng chủ tịch trung tâm SEONI sao? Mắt tích một thời gian sao lại xuất hiện, có tin đồn cô đã chết rồi mà? Như thừa biết có rất nhiều ánh mắt đang nhìn cô, điều đó khiến cô cực kì khó chịu.

-Sao họ nhìn em vậy? Mặt em dính gì sao?_Như vội sờ tay lên mặt, ngay lập tức, Ken nắm lấy bàn tay của Như. Khiến cô hơi bất ngờ.

-Em vừa phẫu thuật, không nên chạm tới khuôn mặt nhiều.

-Anh.....anh có thể bỏ tay em ra được chứ?_Như nói nhỏ đủ cả hai nghe, Ken giật mình vội vội vàng vàng buông tay cô ra. Tim anh trật một nhịp, nó đập liên hồi không theo sự sắp xếp của anh nữa.

-Ăn xong, anh đưa em đi đến ngọn đồi XYZ được chứ?

-Ok.

Bữa ăn nhẹ diễn ra trong im lặng, vào nhà hàng sang trọng mà chỉ gọi bánh ngọt để ăn thì chỉ có tiểu thư Hàn gia mới có quyền. Vì nhà hàng này, từ khi sang đây làm việc là cô đã thâm tóm, nhà hàng này là một trong số gia tài thuộc sở hữu của trung tâm SEONI.

Phối Như theo dõi cử chỉ của Ken, đồng lúc đó cô sắp xếp lại những suy nghĩ của mình. Cô biết Ken đã thích cô, còn Thiếu Phong hoàn toàn không. Anh đã từng ngủ với Jenny, đó là sự thật không thể chối cãi, và sau đó người anh chọn vẫn là Jenny không phải cô. Cô có nên thay đổi suy nghĩ, nếu cô đúng hay cô nên cho người đối diện cô một cơ hội mà trước đây anh không có?

Cả bốn ngồi đối diện nhau, ánh mắt của họ có chút thương cho anh em Phong. Một người sang bên đó kiếm còn người đó thì lại quay về đây tìm đối phương. Cuộc truy tìm này đến bao giờ mới kết thúc?

-Thiếu Phong, cậu làm gì mà không liên lạc với Phối Như?_Bối Ân lên tiếng trách móc.

-Tôi bị mất điện thoại và tôi cũng cần phải làm việc.

-Làm việc nhiều đến thế sao? Ngay cả ngày em cậu phẫu thuật cậu cũng không ở bên.

-Phẫu thuật, Phối Như đã phẫu thuật rồi sao? Cô ấy thế nào?

-Gương mặt cũ của Phối Như cũng chính là gương mặt của em gái Thiên Minh. Hàn Tiểu Băng._Bối Ân kể, Thiếu Phong sững người khi nghe đến tên “Hàn Tiểu Băng”

-Phối Như trên phòng hả?

-Phối Như sang Pháp tìm anh rồi.

-Sao? Pháp? Em ấy đi cùng ai?

-Cậu Ken đã dẫn Phối Như đi. Ít nhất cậu ta cũng biết quan tâm đến Phối Như và không làm Như khóc như anh. Đồ vô tâm._Bối Ân tức giận, thấy Phong cô chỉ muốn nhào tới đánh anh một trận vì tội bỏ bê em gái để em gái anh cũng như bạn cô phải buồn bã ngồi khóc lóc. Thiếu Phong im lặng, anh chậm chậm tiến lên phòng Phối Như. Cửa không khoá, anh bước vào. Căn phòng cũng không bụi bặm lắm, vẫn được dọn dẹp sạch sẽ vì Phối Như vốn thích sạch sẽ. Anh chậm chậm bước đến chiếc bàn, có một quyển sổ màu đen được đặt ngay ngắn trên đó. Liếc nhìn một lúc anh quyết định mở ra.....những dòng chữ bị nhoè đi vì nước mắt.....hiện ra trước mắt.....

Ngọn đồi XYZ.....

Bầu trời về đêm thật yên tĩnh, khung trời đen sẫm bao phủ nhen nhóm một ánh sáng bé tí tẹo. Đang cố lấp lánh khẳng định mình. Không gian yên ắng chỉ nghe được mỗi tiếng dế kêu.....

Phối Như im lặng, Ken cũng im lặng. Không gian này sao khiến con người ta ngộp thở đến thế?

-Anh Ken.....em có thể hỏi anh một câu được chứ? _Phối Như cũng chịu lên tiếng phá vỡ bầu không khí u ám.

-Tự nhiên...

-Anh đã từng yêu ai chưa?

-Đã từng và đang.....

-Đang.....?!? _Phối Như thắc mắc, lòng cô càng thêm hồi hộp.

-Phối Như, anh có chuyện muốn nói. _Đấu tranh tâm lí dữ dội, anh mới mạnh dạng xoay người cô đối diện với mình.

-Chuyện.....chuyện gì vậy anh?

-Có lẽ anh không giấu được cảm xúc. Trước đây anh từng yêu một người rất nhiều rất nhiều đó là Jenny Như. Nhưng nhen nhóm một lúc anh đã từng thích Linda Băng. Bây giờ, ngay lúc này anh muốn nói với em. Anh thích em. _Ken nói, lòng anh bỗng thấy nhẹ nhõm. Trước đây, anh từng nói tiếng yêu với Jenny và bị cô từ chối thẳng thừng. Nên bây giờ anh cũng không khó chịu khi bị từ chối lần thứ ba. Cái hôn ước bị từ chối trước đó cũng là lần thứ hai tỏ tình thất bại của anh. Hai cô tiểu thư sinh đôi của Hàn gia không phải dễ dàng chấp nhận tình cảm của bất kì ai. Phối Như lặng lẽ quan sát cử chỉ của Ken.

-Em..... _Phối Như ngượng ngùng, mặt cô ửng đỏ không giấu được. Ken tự cười cho chính bản thân anh, có lẽ anh nên hiểu rõ cái câu nói kia từ lâu. “Yêu người yêu mình chứ đừng yêu người mình yêu”. Chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của anh. Nhưng không lẽ một thiếu gia Ken như anh, lại không thể có cơ hội với một cô gái tầm thường nhưng đặc biệt như cô gái này sao? Phải chăng do anh quá tự cao?

-Anh biết.....

Suyt _Phối Như giơ một ngón tay chặn môi của Ken. Nhắm không cho anh nói thêm bất cứ thứ gì.

Cái câu mà anh nên học, ngay bây giờ cô sẽ học cùng anh.

“Chọn người yêu mình”

-Anh để em nói. Có thể bây giờ, em chưa thích anh. Nhưng tương lai thì không ai chắc chắn và nắm rõ. Em nghĩ bản thân em cũng nên cho anh một cơ hội thứ hai và cho cả em. _Cơ hội “thứ hai”? Ý Phối Như là sao? Đây là lần đầu tiên anh tỏ tình cô chứ đâu phải lần thứ hai. Ẩn ý trong câu nói của cô là gì!?

-Anh đã từng tỏ tình với em? _Ken nghi hoặc, vờ hỏi. Phối Như cũng ngây ngô trả lời, mà lại không biết chín câu nói của cô càng làm anh khẳng định cô là Tiểu Băng năm xưa.

-Đã từng. Em không biết phải nói với anh thế nào, nhưng vào ngày này tháng sau, em sẽ nói cho anh nghe một bí mật. _Phối Như từ tốn nói, cô chậm rãi rút tay khỏi môi anh. Khẽ ngượng, cả hai cùng đỏ mặt.

-Em đồng ý làm bạn gái anh chứ? _Ken lấy hết can đảm hỏi.

-..... _Có một chút suy nghĩ. Tâm can cô bây giờ rất rối rời, cô không thể nghĩ ngợi thêm bất cứ điều gì. Cái tình yêu của cô đối với Thiếu Phong mãi mãi sẽ được chôn giấu và cô sẽ nhanh chóng cất nó vào một xó nào đó của góc tối con tim. Nó sẽ không xuất hiện trong sự sống của cô một lần nào nữa. Nhưng nói thì nói vậy, liệu cô có làm được không? Người con trai ở trước mặt, sẽ làm cho cô yêu anh nhiều hơn yêu người kia sao?

-Không sao.....em có thể từ từ suy nghĩ.....

-Em đồng ý. _Ba từ được phát lên nhẹ nhàng, không gian nơi đây đang yên ắng lại yên ắng hơn bao giờ hết chỉ nghe mỗi hai nhịp tim đang đập loạn xạ vì nhau.

”Ngày.....tháng.....năm

Phải nói thế nào bây giờ, đây là lần đầu tôi đặt bút viết nhật kí. Từ lúc ngủ miên man mấy tháng trời đến giờ chỉ có Thiếu Phong, Bối Ân và Bảo Quốc là yêu thương và cưng chiều tôi hết mực. Tôi vui vì tôi có người anh như Thiếu Phong nhưng tôi cũng buồn vì anh ấy là anh tôi. Có thể ngược thời gian, tôi mong tôi không phải là em gái Thiếu Phong.”

”Ngày.....tháng.....năm

Hôm nay, anh Phong đã chăm sóc cho tôi rất tốt. Anh không xa lánh khi thấy gương mặt xấu xí của tôi lúc này. Tôi cảm thấy mến người anh của mình hơn bao giờ hết, nhưng tôi không muốn làm em gái Thiếu Phong”

”Ngày.....tháng.....năm....

Tôi lại thêm một tuổi mới rồi, nhưng tính tình của tôi như anh Phong nói sẽ không bao giờ thay đổi vẫn sẽ là một đứa con nít như bình thường. Hôm nay tôi thực sự rất vui, có thể tôi không rõ ngày sinh của mình nhưng họ lấy ngày tìm thấy chúng tôi làm ngày sinh nhật cho chúng tôi. Dù không đúng ngày nhưng với tôi nó là một ngày đầy ý nghĩa. Anh Phong của tôi cũng đã thêm một tuổi, trông anh ngày càng đẹp trai và cuốn hút. Đi bên anh, tôi cảm nhận có mấy ánh nhìn rực lửa đang chào chực lao thẳng đến tôi vậy. Tôi không thích điều đó. Sinh nhật tôi, tôi đã tặng Thiếu Phong một bộ vest, đó là toàn bộ tiền tiết kiệm của tôi. Còn Phong, anh tặng tôi một sợi dây chuyền hình mặt cười. Anh muốn tôi dù trong bất kì hoàn cảnh nào cũng phải cười. Với tôi nó là món quà đầy ý nghĩa, tôi không thích có một người anh trai như Thiếu Phong”

“.....”

“.....”

“.....”

”Ngày.....tháng.....năm.....

Hôm nay tôi đã nùng nịu bắt anh Phong công tôi dạo biển đầm mưa rồi mới về nhà. Ngủ gật gù trên lưng anh tôi cảm nhận được có gì đó ấm áp ngay lưng tôi, he hé mở mắt nhìn thì thấy anh đang cởi áo và khoác vào cho tôi. Anh chăm sóc cho tôi thật ấm áp và tôi thấy mình bị điên khi cứ hành hạ mà không màn đến sức khỏe của anh. Mà anh khỏe như trâu ấy, đầm mưa hay đang nắng cách mấy cũng không đổ bệnh để tôi có một ngày để chăm sóc anh. Tôi hận khi anh là anh trai tôi”

”Ngày.....tháng.....năm.....

Hôm nay, lòng tôi thấy buồn rười rượi như một thứ gì đó quan trọng đang dần biến khỏi tầm tay của tôi. Anh Phong báo tin sẽ sang Pháp làm việc, chỉ là muốn kiếm tiền nuôi tôi. Tôi thấy mình như gánh nặng của anh, tôi không muốn như vậy. Muốn ngay lúc này anh ở bên tôi, cho dù phải ra đường ăn xin tôi cũng chịu. Tại sao tôi lại là em gái của anh chứ ?”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

”Ngày.....tháng.....năm.....

Đã mười một tháng rồi, anh không liên lạc cho tôi. Tôi lo cho anh đến mức chỉ biết sống nhờ nước mắt. Anh không thương tôi nữa sao? Tôi nhớ anh đến điên dại, tôi không thể ngăn nổi bản thân mình. Tại sao trước khi anh đi tôi lại không nói? Không thổ lộ hết để giờ có phải sẽ nhẹ lòng hơn không? Trước đây tôi ghét anh là anh trai tôi, tôi ghét làm em gái anh bởi vì tôi yêu anh. Có thể nó là “loạn luân” thật nhưng

nếu xét nghiệm ADN độ chính xác là anh em không cao lắm. Vì sợ ảnh hưởng đến não bộ về việc mất trí nên tôi đã không nghĩ đến việc này. Giờ đây tôi phải hối hận. Thiếu Phong, em muốn nói với anh, em yêu anh....”

”Ngày.....tháng.....năm.....

Có lẽ tôi nên nghe theo lời giáo viên. Thiếu Phong không yêu tôi, đó là sự thật. Anh chỉ xem tôi là em gái. Tôi nên học cách chấp nhận, và cũng nên học hỏi theo câu nói. Yêu người yêu mình chứ đừng yêu người mình yêu. Tôi sẽ học và bằng bất cứ giá nào tôi cũng sẽ quên được anh. Khi đó trở lại là anh em tốt nhé Thiếu Phong.”

”Ngày.....tháng.....năm.....

Tôi không thể làm được bởi vì tình yêu của tôi dành cho Thiếu Phong là quá lớn. Nhưng không vì nó lớn mà tôi lúng sâu, tôi sẽ tìm nhanh điểm dừng cho mình. Tôi đã từng yêu anh và bây giờ cũng đang yêu anh rất nhiều. Nhưng tôi sẽ không cho thứ tình cảm này vượt khỏi tầm kiểm soát. Tôi chỉ nói một câu nữa, nó là câu cuối và cũng là câu kết thúc quyển nhật kí cảm xúc này. Đó là Em yêu anh nhiều lắm, Dương Thiếu Phong.”

Bộp Quyển sổ nhỏ từ trên tay rơi xuống đất vang lên. Thiếu Phong sững sờ ngã xuống giường. Anh hoàn toàn không thể tin mình đã đọc được những gì. Có thể đọc nó là anh đang xúc phạm tới quyền riêng tư của Phối Như, nhưng nếu không đọc anh sẽ không nhận ra được tình cảm mà Phối Như dành cho anh. Bây giờ anh cần phải làm gì, trong khi cảm xúc của anh cũng vì quyển sổ đó mà đảo lộn. Một phút nằm xuống giường, mùi hương dịu nhẹ của Phối Như phảng phất vào mũi anh. Hai từ “loạn luân” đó anh từng nghĩ đến nhưng với anh, nó không hề ảnh hưởng cũng như tồn tại. Tình yêu không phân biệt tuổi tác, không phân biệt quan hệ hay địa vị. Tuy không quan trọng nhưng ít nhiều cũng nên tránh đá động tới. Nghĩ đến nụ cười của Phối Như, anh đã có suy nghĩ, một suy nghĩ không khiến anh hối hận. Anh bật dậy, anh nhặt quyển sổ lên và nắm chặt nó. Một câu nói nhẹ những đầy uy lực vang lên:

“Trừ phi anh cho phép. Nếu không, em không được phép rời xa anh”

—END CHAP 19—

20. Chương 20: Gặp Lại

Chap 20: Gặp Lại

Buổi sớm tinh mơ, ánh nắng dịu nhẹ bắt đầu lên và làm cho mặt biển thêm phần lấp lánh. Mùi hương đặc trưng của biển phảng phất vào mũi anh, làm anh tỉnh giấc. Một mồi, đôi mắt lơ đãng mở ra. Anh chợt nhận ra, đây không phải là phòng của mình. Chợt nhìn xung quanh, anh mới tỉnh và nhớ rõ, tối qua anh đã ngủ quên trên phòng của Phối Như.

Anh ngồi dậy, nhìn ra khung cảnh biển buổi sớm. Đôi mắt thần thờ, lòng anh đang cuộn cuộn một nỗi nhớ nhưng không sao tả hết được.

“Phối Như, buổi sáng vui vẻ”

Paris, Pháp.....

Buổi sáng của Như và Ken diễn ra nhẹ nhàng với món bánh ngọt và cappuccino. Nụ cười của Như tươi rói hơn hôm qua rất nhiều. Quả nhiên Ken làm cô cười nhiều hơn, có lẽ quyết định này của cô sẽ đúng?

-Em muốn đi đâu?

-Shopping rồi về nước được không? Em muốn được vào công ty làm sớm hơn.

-Háo hức vậy sao?_Ken xoa đầu Như, cô cũng không có ý phản bác gì anh. Đơn giản bởi vì hiện tại anh là bạn trai của cô.

Kết thúc bữa ăn nhẹ, Ken dẫn cô đi hết trung tâm SEONI mua sắm, anh cũng thắc mắc rất nhiều, tuy anh ra mặt trả tiền nhưng không một ai dám lấy tiền của anh. Anh cũng nói rõ cô không phải Tiểu Băng, họ nghe nhưng không hiểu sao họ đón tiếp cô rất nồng hậu, không một ai dám lấy thẻ của Ken thiếu gia để tính tiền. Mua sắm xong, Phối Như liền cảm ơn Ken rồi rít, cả hai đang trên taxi về căn nhà nhỏ ở bãi biển.

-Anh muốn em dọn sang biệt thự của anh. Gần công ty của Victor hơn đây.

-Em....em....._Phối Như hơi ngần ngại, cần biệt thự đó.

-Em yên tâm, ngoài anh ra thì chỉ có mỗi Victor và John thường tới thôi. Mà John về nước rồi ít hôm mới qua.

-Em.....

-Nếu em muốn về Hàn gia, anh sẽ đưa em về lúc nào em muốn.....

-Nhưng.....

-Không nhưng nữa, nghe lời anh. Anh sẽ chăm sóc tốt cho em.

Căn nhà nhỏ hiện ra trước mắt cô. Đã gần một tuần cô không về nhà rồi, cô muốn ngủ trên giường của cô. Cô nhớ nó. Phối Như cũng năn nỉ Ken muốn dứt hơi, anh mới chịu cho cô dọn đồ đạc của cô tới, anh muốn cô mua những món mới nhưng cô muốn tiết kiệm.

-Anh có việc thì về trước đi. Em dọn xong em sẽ đi taxi đến.

-Anh ở đây đợi em, anh muốn ngắm biển một chút.

-Vậy anh đợi em nhé._Phối Như cười rồi xuống xe, đi vào nhà.

Bất ngờ thay, cửa không khoá. Cô thầm nghĩ:” Chắc tối qua, Bối Ân về. Đi quên đóng cửa, tắt đèn đây mà”. Phối Như cũng tốt bụng tắt hết đèn dưới phòng khách, phòng bếp và cô đi lên phòng. Lòng cô bỗng dấy lên một sự hồi hộp.

Phối Như loay hoay xếp đồ vào balo, cô đặt gần giường, cô lấy giỏ nhỏ gom một mớ tư trang của cô. Loay hoay tìm một quyển sổ nhưng cô không tài nào tìm được. Cô nhớ rất rõ là cô đã để nó trên bàn, nhưng không hiểu sao nó không cánh mà bay. Nó là quyển sổ chứa cảm xúc của cô. Cô còn định lấy về rồi đem chôn nó, cô muốn xoá hết kí ức của anh.

“Không lẽ, không có duyên dữ vậy sao? Một quyển sổ cuối cùng không còn.”

Phối Như bắt lực, cô ngồi xuống. Nhìn khắp phòng, mọi ngõ ngách cô đều tìm hết nhưng quyển sổ vẫn mất tích. Nhìn đồng hồ cũng đã hơn nửa tiếng rồi, Ken ở ngoài đợi lâu sẽ không tốt vì dạo gần đây gió biển rất độc. Cô quyết định tìm lại một lần nữa, nhanh chóng. Nhưng vẫn không thấy, cô quyết định không tìm nữa. Có lẽ nhân duyên của cô và anh hoàn toàn không có. Bỗng, cánh cửa mở ra, giọng nói quen thuộc vang lên đều đều. Phối Như đóng băng, cô đứng im, không quay mặt lại.

-Em về rồi sao?

-.....

-Anh vừa được nghỉ phép, nên anh về thăm em.

-.....

-Anh tưởng rằng, không còn được gặp em nữa._Lúc này, cô cứng đờ. Lòng cô có chút bối rối, tìm cô một lần nữa ngưng đập. Anh đang ôm cô, ôm cô từ phía sau lưng. Cái ôm của anh, nó ấm áp nhưng lạnh lạnh một cách lạ thường. Lúc này trong tim cô chỉ có mỗi hình ảnh của anh. Không hề có sự tồn tại của người đang ở phía ngoài kia đợi cô. Thoáng chút, đôi mắt cô hiện lên những bức ảnh kỉ lạ. Phối Như mới tỏ sự lòng, cô đang làm điều sai trái.

-Sao em không nói gì hết vậy? Anh nhớ em lắm, em có biết không?_Thiếu Phong vui đầu vào vai cô, anh tham tận hưởng mùi hương dịu nhẹ của cô.

-.....có lẽ, anh đã đọc...._Lấy hết can đảm, Phối Như mới lên tiếng.

-Nhật kí? Anh đã đọc...

-Anh xâm phạm quyền riêng tư của tôi.....

-Nhưng nếu không đọc, anh không biết được tình cảm của em.....mà khoan, em mới xưng là gì?

-Tôi_Chữ “tôi” này sao nghe xa lạ quá, thật ra Phối Như bị gì vậy?

-Xin anh, buông tôi ra. Có người đang đợi tôi._Phối Như nhẹ nhàng gỡ anh ra khỏi người cô, khiến Thiếu Phong sững người. Cô chẳng buồn nhìn anh, cô đeo balo và chuẩn bị rời đi.

Lý trí của anh lúc này không nằm trong tầm kiểm soát của anh nữa. Con tim anh đang gào thét hai chữ “giữ lấy”. Phối Như toan bỏ đi, nhưng chưa rời khỏi cửa, tay cô bị anh kéo mạnh trở lại. Anh ép cô vào tường, khoảng cách giữa mặt anh và cô chỉ cách nhau vài centimet. Hơi thở đều đều phả vào mặt làm cô lạnh sống lưng.

-Anh đang làm gì vậy?_Phối Như đang tránh né ánh nhìn của anh.

-Em nói, ai đợi em?

-Ồm....ừmmm.....ừmmmm_ Định nói gì đó nhưng cô liền bị chặn bởi nụ hôn của anh. Mạnh liệt nhưng có tính chiếm hữu rất cao. Phối Như bất ngờ, cô cố gắng đẩy anh ra để thoát khỏi vòng tay của anh. Cô cảm nhận, anh không còn là Thiếu Phong trước đây nữa. Trong vô thức, cô nhìn thấy gương mặt một người. Giọng của anh cũng đều đều nhẹ nhàng không như giọng của Phong: “Anh ở đây đợi em”. Phối Như bừng tỉnh, cô dùng lực mạnh nhất đẩy anh ra, và kết cục là anh va phải cái bàn. Anh bất ngờ, Phối Như mới học võ hay sao mà cô mạnh dữ vậy?

chát Phối Như tát thẳng vào mặt Phong khiến anh bất ngờ. Cô dùng tay lau môi mình, nhăn mặt nhìn anh. “Hôn anh, dơ bẩn đến thế sao?”

-Anh làm cái quái gì vậy?

-Em nói ai đợi em?

-Là bạn trai của tôi. Anh bị điên hay sao mà hôn tôi?_Phối Như tức giận quát.

-Em.....Em.....Anh.....

-Anh là Thiếu Phong đúng chứ?_Phối Như trở lại một giọng kì lạ, trầm lạnh rất nhiều. Gương mặt vô hồn nhìn anh, thân quen làm sao.

-Em không nhận ra anh sao?

-Nhận ra?!? Anh đang làm tôi với ai rồi đấy. Anh không thấy tôi giống ai sao?_Bây giờ Thiếu Phong như mở mắt ra nhìn, anh sững sờ, gương mặt này rất giống, rất giống..... “Đây là cơ hội cho anh, nếu anh nhận ra em”

-Jenny Như, sao em lại ở đây?

Câu hỏi cũng như câu trả lời của anh làm Phối Như mất hết hy vọng. Cô cười nhạt, cầm balo rời đi, không quên tặng anh câu cuối:

-Haha....tôi không phải Phối Như, tôi cũng không phải Jenny Như. Mà tôi là Hàn Tiểu Băng. Anh nhớ nhé. Cánh cửa đóng sầm lại, tim anh như chết lặng. Người anh vừa hôn, đôi môi này, sao anh lại nhớ nhưng nhiều đến thế.

“Tôi thích anh” bỗng đâu anh nhớ lại câu nói của cô gái Tiểu Băng ngày hôm qua. Đầu óc anh trở nên rối loạn, đau nhức anh cần nên định tâm lại trước. Một viên thuốc trắng cho vào miệng, anh mệt mỏi gục xuống ngay giường của Phối Như.

“Phối Như, Tiểu Băng, Jenny Như.....ba người là ai sao lại cuốn tôi theo vòng xoáy của cả ba.....trước đây tôi yêu ai?”

“Một cơ hội anh cũng không thể nắm bắt, nếu anh nói hai chữ Phối Như, em còn có thể xem xét lại nhưng không. Anh đã gọi tên ai nhỉ? Xin lỗi anh, em chỉ là cơn gió đi ngang qua cuộc đời anh thôi”

—END CHAP 20—

21. Chương 21: Hai Điều Kiện

Chap 21: Hai Điều Kiện

3 năm sau.....

Mọi chuyện diễn ra không thể tưởng. Bây giờ tin tức hot đang được cập nhật liên tục, toàn là những tin liên quan đến Hàn gia. Những chuyện diễn ra trong ba năm khiến người ngoài không khỏi thắc mắc.

Ba năm trước, sau khi cô thắng thường bỏ anh đi. Tin tức về cô gái Dương Phối Như hoàn toàn biến mất, mọi liên lạc đều bị ngắt, mà nói đúng hơn là trước giờ chẳng có mối liên lạc gì cả. Mọi người bất ngờ, khi ngày mà Hàn Tiểu Băng quay lại cũng là ngày Dương Phối Như biến mất. Có sự trùng hợp à không, kì lạ mới đúng. Nhưng không một ai dám hỏi han bất cứ điều gì. Tiểu Băng lạnh lùng năm xưa đã quay lại rồi. Một điều đặc biệt, cô đang là chủ tịch công ty POZZY, chuyên về bất động sản. Công ty của cô, trung tâm JLJ, công ty riêng của Ken và của Victor đều được cô đầu tư mua. Mọi người đều không hiểu về hành động của cô nhưng họ không cần quan tâm, chỉ cần cô về bên họ, cô muốn sao họ cũng chiều cô. Bây giờ nổi trội nhất ở Paris chính là trung tâm SEONI và tập đoàn hàng đầu BK. Trung tâm SEONI không còn thuộc sở hữu của Blue nữa, nó đã rơi vào tay của Jenny Như bằng một lí do nào đó. Và Băng đang cố gắng lấy lại nó.

Tiểu Băng trong phòng với tập hồ sơ chưa hoàn thành. Cô mệt mỏi ngã lưng ra ghế, nhắm mắt. Chớp mắt đã ba năm rồi. “Anh vẫn sống tốt chứ?”

Đã ba năm trôi qua, hình ảnh của anh trong tim cô không có cách nào để xóa bỏ. Cô đành ngậm ngùi để trái tim mình cứ bị cào xé khi liên tục rộ lên những tin đồn về Như và Phong. Nhưng cô không cô độc, còn Ken luôn ở bên cô....

Trước đó/

-Ken à, hôm nay là tròn một tháng em và anh quen nhau._Giọng Phối Như đều đều....

-Anh có quà cho em nè._Ken bất ngờ đưa hộp quà trước mặt.

-Gì thế?_Phối Như tò mò

-Nè...._Ken tặng như một hộp chocolate. Phối Như bối rối không biết xử lí thế nào. Không gian bỗng nhiên trầm xuống, Như chợt nhớ điều gì đó cần nói với Ken. Cô nghiêm mặt lại.

-Ken, em biết anh yêu em. Em biết. Đã một lần em từ chối anh rồi, em nghĩ cho anh cơ hội cũng như là cho em nhưng em đã lừa dối anh. Anh còn yêu Hàn Tiểu Băng rất nhiều và em cũng còn yêu Dương Thiếu Phong rất nhiều. Anh và em yêu nhau chỉ là thấy hình bóng của người mình yêu trong đối phương thôi, chứ đó không phải là tình yêu thật sự.

-Em.....em.....y.....anh...._Ken sợ, anh sợ cô sẽ nói ra câu anh không muốn nghe, anh tất sợ.....

-Điều em muốn nói, em muốn anh giúp em. Trung tâm SEONI đã bị cướp khỏi tay cậu Blue. Em muốn anh giúp em đoạt lại nó.

-Vì gì? Nó đâu liên quan đến em._Ken hỏi nghi ngờ, SEONI đâu có liên quan đến Phối Như, sao cô lại có vẻ quan tâm đến nó vậy? Lo lắng nhưng cũng may, cô không nói đến hai từ kia.

-SEONI nó là của em. Em phải giành lại những gì thuộc về em, nhu nhược một lần em sẽ không để nó lặp lại.

-Em.....em.....em biết mình đang nói gì không?_Ken hỏi, Phối Như đang nói gì thế ? Anh không hiểu

-SEONI, Lâm Minh Khang và Hàn Tiểu Như. Hãy chờ xem tôi xử lý những kẻ cướp gia tài của tôi thế nào. Hàn Tiểu Băng đã chính thức quay trở lại._Phối Như chắc nịch làm Ken bất ngờ. Cô nói sao? Hàn Tiểu Băng chính thức trở lại á? Đâu sao anh không thấy. Cô nói vậy chẳng lẽ cô là.....?

end/

-Thưa chủ tịch, ngày mai trung tâm SEONI sẽ cử người sang đây kí hợp đồng AB. Hợp tác với chúng ta._Blue bước vào, trông anh đã chững chạc hơn ở tuổi 29.

-Từ khi nào giữa anh và em có hai chữ chủ tịch xa cách đó vậy?_Băng chẳng buồn nhìn lấy anh, cô vẫn dán mắt vào tập hồ sơ.

-Tiểu Băng, em lại làm việc quá sức rồi.

-Không sao, tất cả vì SEONI.

-Anh xin lỗi vì không đủ tài trí để giữ nó._Blue thấy mình có lỗi khi anh làm cho công ty của cô gãy đổ rơi vào tay kẻ khác. Lỗi lầm của anh rất lớn...

-Đừng tự trách, em cũng không trách anh. Em sẽ báo thù cho anh.

-Dù sao anh cũng không muốn thấy em.....

-Anh xin giảm án cho Jacker giúp em._Tiểu Băng cắt ngang lời nói của anh.

-Sao? Thả hấn ta?

-Jacker là anh em với Victor, vì trước đây hấn mù quáng nên làm hại em. Em nghĩ có hấn em sẽ dễ trả thù hơn.

-Được, anh sẽ đi làm. Em nên ăn chút gì đó.

-Không sao, lát Ken sẽ dẫn em đi ăn.

-Ừm.

Blue rời khỏi phòng, Băng lại ngả lưng ra ghế nghỉ ngơi. Cô mệt mỏi với việc trả thù này lắm rồi. Làm hại anh, cô nữ không?

“Xin lỗi anh, mục tiêu của tôi là trí nhớ của anh. Tôi sẽ cho anh và cô ta nếm cái giá phải trả cho việc cướp đoạt tài sản từ tay tôi khi tôi không có mặt. Đừng trách tôi, có trách thì trách anh ngu ngốc yêu phải hạng người như Jenny Như-một cô gái diễn viên có chiếc mặt nạ rất dày”

Tiểu Băng khẳng định đã từng gặp Phối Như. Ken lại nói Phối Như đi nước ngoài như lời của Tiểu Băng. Mọi người mới đầu không tin nhưng có lần, Phối Như đã gọi về nói chuyện với Bối Ân nên mọi người tạm tin, nhưng sau đó, lại không liên lạc được với Phối Như. Đó là mối nghi ngờ lớn nhất. Tiểu Băng quay lại trong sự bất ngờ và khó có thể chấp nhận, nhưng ai dám không chấp nhận.

>>

-Thưa chủ tịch, người bên trung tâm SEONI đã đến._Blue kính cẩn nói

-Được, anh mời họ sang phòng tiếp khách, em sẽ đến ngay._Băng đóng tập hồ sơ, cô vào phòng trong.

Băng nhẹ nhàng chạm vào sợi dây chuyền hình mặt cười để ở tủ nhỏ đầu giường. Mỗi cô nữ nụ cười, nó là một nụ cười ma mị, không tốt.....

“Xin lỗi anh”

Cánh cửa phòng khách bật mở, một cô gái với mái tóc nâu ngắn bấm bước vào. Dáng vẻ ung dung, nổi bật không phải bởi gương mặt đang phủ một lớp son phấn mà nổi bật ở trang phục. Đó chỉ là một chiếc đầm công sở của một nhân viên bình thường.

Bước đến chiếc ghế đối diện, cô mỉm cười, một nụ cười hút hồn nhưng đầy toan tính. Ánh mắt của cô không dán đi đâu xa xôi mà dán chặt ngay đôi mắt của đối phương-người cô sắp hợp tác.

-Xin chào. _Phong bắt tay với cô. Bằng chẳng buồn đáp lại. Phong nhìn cô, hôm nay trông cô thật đẹp. Hàn Tiểu Bằng, cô gái này, gương mặt này..... Nhìn xuống phía vùng cổ trắng ngần, anh thấy có gì đó lấp lánh. Nheo mắt nhìn kĩ hơn, anh bất ngờ, một số câu hỏi liên tục vấp trong đầu anh. Tại sao cô lại có được nó?

-Xin chào tổng giám đốc của trung tâm SEONI. _Bằng đáp lại lời chào của Phong, giọng nói lạnh lùng lâu rồi không được nghe. Có chút nhớ nhưng lại quên.

-Tôi có thể hỏi cô một việc được không? _Phong mở lời, anh muốn hỏi cô về món đồ vật cô đang có.

-Nếu ngoài việc làm ăn thì tôi e là ở đây không tiện nói. _Bằng liền biết ngay suy nghĩ của anh. Đúng như ý nghĩ của cô.

-Vậy chúng ta vào vấn đề chính. _Phong đành ngậm ngùi cho qua nhưng anh sẽ không quên chuyện này. Món đồ đó là quà của Phối Như tại sao nó lại trong tay của Tiểu Bằng. Và hơn hết tại sao gương mặt của hai cô gái này lại giống nhau như chị em sinh đôi?

-Hợp đồng của quý công ty, chúng tôi đã xem qua. Việc cung cấp các mặt hàng về trang sức thoả thuận như vậy bên chúng tôi đồng ý. Tập đoàn BK chúng tôi cho quý công ty vay vốn rất nhiều. Không biết có nên bầu lại chủ tịch hội đồng quản trị không nữa. _Bằng từ tốn nói, ánh mắt cô đầy sự phẫn nộ.

-Việc này, nếu cổ phần của chủ tịch trong trung tâm quá ít, chúng tôi e là không được.

-Vậy sao? Thôi chúng ta kí bản hợp đồng này. Chúng tôi mong quý công ty sẽ gửi tiền đúng thời hạn.

-Vâng, cảm ơn chủ tịch. _Phong đặt bút kí và Bằng cũng vậy. Kí xong cả hai bên bắt tay xem như giao dịch thành công. Mọi người rời phòng từ từ, Bằng cũng chuẩn bị bước ra thì Phong kéo cô lại. Hơi bất ngờ, Bằng quay lại nhìn Phong, một ánh nhìn lạnh lùng như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Có cảm giác quen thuộc, Hàn Tiểu Bằng là ai? Thấy Phong chỉ nhìn cô và im lặng, Bằng nhú mày, nhẹ nhàng gỡ tay anh ra khỏi tay cô.

-Giám đốc có việc gì sao? _Bằng thừa biết Phong định hỏi gì nhưng cô vẫn giả vờ.

-Tôi.....tôi....

-Là sợi dây chuyền này sao? _Bằng đưa tay nâng sợi dây chuyền lên rồi buông. Phong không nói, anh chỉ gạt đầu. Bằng cười nửa miệng, ngay cả việc muốn hỏi món quà anh tặng cho người em, anh cũng không dám nói. Cô còn mong chờ điều gì nữa, ngay cả em gái cũng không quan trọng.

-Là Phối Như tặng cho tôi.

-Tặng?

-Hay anh nghĩ tôi cướp nó?

-Không. Phối Như không thể nào tặng cho cô, Phối Như rất thích món quà đó. Con bé sẽ không đem tặng cho người lạ, sợi dây đó chỉ có một. _Phong giải thích, anh tin Phối Như không làm vậy.

-Một sợi dây vô nghĩa, giữ lại làm gì? Hình mặt cười thì thiếu gì, không thích Phối Như có thể mua cái khác.

-Không hề, phía sau mặt cười có chữ ILU. Nó là do tôi kêu thợ khắc. Phối Như cũng biết, nó đã từng hứa sẽ giữ kĩ và không cho bất kì ai.

-Lời hứa sao? Nếu lời hứa có tác dụng thì Dương Phối Như không đem nó tặng cho tôi đâu. _Bằng lại cười mỉa, ai biết được trong tâm cô đang nghĩ gì. Tâm can cô đang cào xé, gào thét hai chữ “yêu thương” nhưng cô không làm được.

-Tôi.....tôi....

-Anh còn gì để nói sao?

-Tôi không biết trước đây cô và tôi có mối quan hệ như thế nào, nhưng xin cô, nể tình bạn bè nếu cô gặp lại Phối Như, mong cô sẽ nói cho tôi biết._Phong thành khẩn, anh không muốn mất Phối Như, khi cô bỏ đi, anh đã rất hối hận, anh quyết định giúp Jenny Như tất cả vì anh muốn tìm lại Phối Như.

-Bạn? Nể tình sự việc trước đây. Tôi có hai điều kiện nếu anh làm được tôi sẽ nói cho anh biết Phối Như đang ở đâu.

-Cô nói đi._Có một cơ hội anh cũng không thể bỏ qua.

-Một, tôi muốn anh nhớ lại chuyện quá khứ và nhớ lại cái tên Hàn Tiểu Băng. Hai, tôi muốn anh giúp tôi giành lại SEONI cho Blue.

-Tại sao?_Phong thắc mắc, hai điều kiện này hơi khó. Điều kiện thứ nhất anh có thể thực hiện vì hình ảnh của cô gái Hàn Tiểu Băng luôn xuất hiện trong anh và anh đang có ấn tượng với nó, hay rõ hơn là quá khứ dần được phục hồi. Điều kiện thứ hai, anh không làm được, vì Jenny Như đã giúp anh rất nhiều, ngồi được vị trí giám đốc hôm nay tất cả cũng nhờ một tay Jenny Như nâng đỡ. Anh không thể phản bội cô.

-Không được?_Thấy anh chùng chừ, cô hỏi.-SEONI vốn thuộc về Blue, anh và cô ta giả thủ đoạn để cướp nó. Tôi phải đòi lại những thứ thuộc về tôi.

-Nhưng không phải Jenny Như là em gái ruột của cô sao?

-Em gái ruột, nực cười_Băng nhếch môi, cô ghét ba từ này.-Anh nghĩ sao khi đưa em gái ruột đẩy chị gái ruột của nó và người yêu của chị nó vào sự hiểu lầm và kết quả dẫn đến việc rơi xuống vực thẳm?_Từng lời từng lời lạnh lùng đánh thép vang lên, chỉ còn lại sự phẫn nộ và oán hận trong đôi mắt nâu tuyệt đẹp kia. Cô nhắc đến chuyện này, bỗng trong đầu anh vang lên một mớ hỗn độn.....Sắp xếp lại, nó dài như một câu chuyện.

—END CHAP 21—

22. Chương 22: Lời Thách Thức

Chap 22: Lời Thách Thức

” Có duyên nhưng tiếc là không phận ? ”

Băng ơi, anh đã không nghĩ mình có thể yêu em. Từ ngày đầu gặp mặt, anh đã không thích cái vẻ lạnh lùng không xem ai ra gì của em rồi. Nhưng thời gian tiếp xúc với em nhiều, suy nghĩ của anh đã thật sự thay đổi. Anh yêu em từ lúc nào anh cũng không biết, yêu em nhiều hơn cả anh nghĩ. Yêu em, anh thấy mình rất hạnh phúc, anh có phải là người duy nhất cũng là người cuối cùng mở cửa trái tim của em không Băng ?

Khang à, đôi khi em lạnh lùng nhưng những thứ xung quanh, em luôn biết và nhớ hết. Anh ghét em, em biết và cũng nhận ra điều đó khi có lần nhìn vào mắt anh. Nhớ cái ngày mà anh mang tờ giấy ra đưa em ký, lúc đó em lạnh lùng lắm phải không anh? Nhưng cũng là anh, anh cũng là người làm dịu đi sự lạnh lùng trong tim em, là người đầu tiên bước vào cuộc đời của em. Nhưng anh ơi, cái giây phút đó em không thể nào quên được, cái giây phút trong bệnh viện mà anh mắng em, sao sự việc lại ra nông nổi này thế anh nhỉ ? Có lẽ, số phận đã sắp đặt em và anh có duyên gặp duyên yêu nhưng không có phận thành vợ thành chồng anh nhỉ? Em không đáng có hạnh phúc từ anh, xin anh hãy thương Như giống như thương em, đứa bé vô tội anh ạ. Chúc cả hai hạnh phúc.

Nghe có tiếng nói, Khang nấp lại chỗ gần hơn, nhằm để nghe được cuộc đối thoại.

-Zin, đây là những thứ em cần_Jacker đưa phong bì lên, vừa định cầm lấy thì Jacker lại kéo tay lại. Băng nhú mày nhìn Jacker, không hiểu hành động của anh.

-Kevin có đến không ?

-Anh hỏi vậy là có ý gì ?

-Anh mong nó không đến, nó không thể cướp mất em ra khỏi tay anh __ Jacker nắm lấy tay Băng

-Từ khi nào tôi là của anh vậy ? Buông tay tôi ra_ Băng hất tay ra, ánh mắt đỏ ngầu đầy sự giận dữ nhìn Jacker.

-Từ sau cái đêm lãng mạn của hai ta.

-Nín, anh còn một tiếng nhắc đến hai chữ ” Lãng mạn ” nữa, tôi chắc chắn sẽ giết anh.

-Được rồi, đây là những thứ em cần_ Jacker đưa phong bì tận tay Băng.

Cô nhanh chóng cầm lấy, mở ra. Đôi mắt nâu đẹp lướt qua từng tấm hình. Không khó nhận ra người trong hình là cô, người nằm kế chính là Jacker. Đầu Băng không rời, nhưng cô thật không nhớ sự việc này là hôm nào, Băng chưa hề gặp lại Jacker sau khi trở về với Khang. Băng ngược lên nhìn Jacker, khóe môi nâng lên một đường cong tuyệt đẹp.

-Có thể nhắc cho tôi nhớ cái đêm này không ?

-Được anh sẽ diễn tả, đêm đó, anh là người sang Paris, anh gặp em trong quán bar, lúc đó người em say mèm, còn nóng rang lên nữa. Anh mới tới gần, anh thấy em nhìn thấy anh, đột nhiên em ngã vào lòng anh và nói ” Em yêu anh ”, sau đó em còn chủ động hôn anh như thế này _ Jacker nhìn Băng, anh nhớ lại cái đêm hôm đó, cái đêm ham muốn của anh trời dậy một cách mãnh liệt, anh tham lam diễn tả và hôn lấy đôi môi lạnh giá của Băng. Băng trợn mắt cố đẩy Jacker ra, nhưng làm như Jacker mạnh hơn cô gấp mấy ngàn lần, sức cô không đẩy nổi. Băng trở nên yếu hơn trước vì cô không thường xuyên tập luyện võ, ngừng tập luyện kể từ những năm đợi Khang trở về. Băng đang tìm cách đẩy Jacker ra, cô đang rất khó chịu khi đôi môi cô đang bị cưỡng hôn. Khang nhìn thấy tất cả, máu anh sôi tới não, giận đùng đùng, anh từ trong bụi rậm chạy ra, anh đẩy Jacker sang một bên, và nhào vào liên tục đánh Jacker. Băng cũng hoảng, cô tìm mọi thứ để lau đi đôi môi, cô ghét, cô muốn bôi đi những thứ của Jacker còn đang vương trên đôi môi của cô. Được một phút hơn, Băng bình tĩnh, cô xem lại tất cả tấm hình, và dừng ngay lại một tấm. Băng hét lên:

-Dừng lại_ Khang buông Jacker ra, anh đi đến bên Băng, Jacker cũng vậy.

-Băng, em xem những thứ tội lỗi này làm chi, đi về với anh, mặc kệ hết, anh chọn em, anh yêu em _ Khang nắm tay Băng kéo đi, nhưng chân cô đứng trụ lại một chỗ.

-Im đi, nếu chọn tôi anh đã không xua đuổi tôi ngay từ cái ngày anh thấy tấm hình này. Nếu yêu tôi, anh đã tìm kiếm sự thật, tin tưởng và minh oan cho tôi. Nói câu chọn tôi lúc này có phải quá muộn ? Nhưng anh đã làm gì ? Anh mắng tôi, anh nói những lời đau lòng trước mặt tôi, anh tàn nhẫn bỏ đi, anh quay lưng với tôi, anh có hiểu cảm giác của tôi lúc đó không ? Chỉ muốn cùng anh đi chơi một ngày, anh đã nói thế nào ? Bao nhiêu năm tôi đợi anh, khi anh về tôi đổi lấy được gì ? Anh nói đi.

Khang hối hận bây giờ phải chăng quá muộn ? Những lời Băng nói như một nhát dao đâm thẳng vào tim anh. Đúng, những gì Băng nói hoàn toàn không sai, anh đã không tin tưởng cô. Vì yêu, vì quá tin tưởng nên đâm ra mọi thứ đều theo chiều ngược lại. Thời gian quay ngược lại được không ? Quay lại được không ? Để anh rút lại những câu nói tàn nhẫn với Băng. Anh yêu Băng nhưng vì yêu đâm ra anh hận khi thấy những tấm hình đó, lí trí rối bởi làm anh không phân biệt đúng sai. Trách Băng là lỗi của anh, bây giờ anh cũng muốn biết sự thật.

-Anh nói yêu tôi đều chỉ là giấc mơ của tôi.

-Băng, anh.....anhxin lỗi

-Người con gái trong hình này, người mà đã cùng Jacker đêm đó lãng mạnKHÔNG PHẢI TÔI mà là HÀN TIỂU NHƯ.

Băng chắc nịch, Jacker, Khang giật lấy tấm hình xem. Người trong hình hoàn toàn là cô. Khang mới chợt nhớ, Băng và Như giống nhau như hai giọt nước. Nên khả năng nhầm lẫn là hoàn toàn có căn cứ, trước đây anh cũng từng nhầm lẫn một lần giữa hai chị em cô. Không lẽ, bây giờ anh lại mắc phải sai lầm đó ? Đây là lần mắc sai lầm nghiêm trọng nhất.

-Trên tay tôi có một bông hoa hồng, Jacker cũng từng biết và đã tận mắt thấy Hunter khắc cho tôi, không lẽ anh không nhớ? _ Băng vừa nói vừa kéo vai áo xuống một chút, để lộ bờ vai trắng nõn có khắc một bông hoa hồng đen. Khang và Jacker tròn mắt nhìn..... Tất cả mọi chuyện đều là nhằm lẫn người này với người kia.....

Mọi thứ dường như đổ sập trước mắt Khang. Xung quanh anh chỉ là những ánh mắt chán ghét của Băng đang nhìn anh. Mọi thứ, tình yêu của anh đều vì lí trí không suy nghĩ của anh làm hỏng và mất tất cả. Chỉ vì nghe lời Tiểu Như, lúc trở về anh đã hoàn toàn chán ghét khi nhìn thấy Băng. Như lời Băng nói, anh mắng cô, bỏ đi, lướt qua cô, nói lời cay nghiệt với cô nhưng anh không biết tất cả sự thật, cũng chẳng chịu hiểu cho cảm nhận của Băng. Anh thật là người đáng ghét và đáng chết nhất. Băng nhìn anh, lòng cô cũng đau lắm, tim cô cũng nhói lắm. Hiểu lầm nên mọi thứ đã thành ra thế này. Jacker vì quá yêu cô nên không phân biệt được cô và người khác, Khang cũng rất yêu cô nhưng vì yêu quá sâu nên anh đã không tin tưởng cô.

-Đều là hiểu lầm cả. Đó là số phận, cuộc sống của tôi sẽ do tôi quyết định. _ Băng vừa nói vừa bước lùi vài bước.

-Cám ơn cả hai anh đã yêu tôi, nếu có duyên chắc chắn sẽ gặp lại trong kiếp này, hai anh đều phải chịu trách nhiệm với Như, đứa con trong bụng Như là con của Jacker, người Như yêu là Minh Khang, hai người hãy thương nó như thương tôi. Tôi rất biết ơn cả hai _ Băng vừa dứt câu thì đôi mắt nâu của cô nhắm lại.

Một giọt nước mắt lăn dài trên đôi gò má của cô. Băng thả lỏng cơ thể, cô tự thả mình ngã xuống vực thăm sâu tưởng chừng không đáy. Đôi mắt của Khang nhanh kịp thấy, anh đến ôm lấy cô và cả hai theo đà ngã xuống, ôm nhau. Đây là một kiểu tự sát đôi. Băng mở mắt khi bất ngờ cảm nhận có người đang ôm mình. Nhưng ngay giây phút Băng mở mắt, đôi môi của cô đã bị chiếm lấy, một nụ hôn ngọt ngào. Khi cả thân người rơi xuống thì rất nhanh bởi vì lực hút Trái Đất rất mạnh, Khang đã phải ôm lấy Băng, cố giữ Băng không để lực hút cản trở làm Băng vụt khỏi tay anh. Giây phút ấy, giây phút ngọt ngào, Băng nhắm mắt tận hưởng nụ hôn chết đó..... Ngọt ngào và lãng mạn hơn trong chuyện cổ tích rất nhiều Nụ hôn tử..... Hi vọng ở nơi nào đó, thế giới nào đó, hai người sẽ thuộc về nhau, sẽ không vương bận bởi bất cứ thứ gì, yêu nhau như trước đây đã từng. Nơi đó mới chính là nơi của họ.....

Phong nhớ được mang máng là anh và Băng đã rơi xuống vực thăm, vậy có nghĩa là anh tên Lâm Minh Khang thật sao? Nhưng không đúng, Jenny đã nói với anh là Lâm Minh Khang đã chết rồi, Tiểu Băng may mắn được cứu nên thoát nạn thôi. Vậy trong câu chuyện này, ai đúng ai sai?

-Tôi biết là hai điều kiện đó không quá sức với anh. Nhưng đó là lựa chọn của anh, hoặc là tình yêu với cô em gái hoặc là tình yêu với người yêu của anh. _ Băng từ tốn nói, cô đang muốn khích anh chăng? Nhưng anh có biết nói ra mấy từ đó lòng Băng đã trở nên như thế nào không? Cô cảm thấy dương như cả thế giới đang quay lưng lại với cô. Cô có cảm giác như vậy, nhưng cô đã nhu nhược cho qua một lần khi tìm đến cái chết và sẽ không có lần thứ 2, cánh cửa của trái tim băng giá đã đóng lại kể từ khi cả thân hình nhỏ bé rơi xuống vực thăm rồi.

-Người yêu? Ý cô là Jenny Như sao?

-Chuyện đó anh tự rõ, tôi xin phép tôi có việc trước. Khi nào anh làm được hai điều kiện đó tự động Phối Như sẽ đến gặp anh, bằng không anh sẽ mất cô ấy mãi mãi. _ Đây là lời đe dọa của Tiểu Băng dành cho anh sao? Dương Phối Như không thù không oán với Tiểu Băng mà, sao lại ra tay với Phối Như-một cô gái hiền lành, tính nhích chứ?

Băng rời khỏi phòng, cô quay về phòng riêng. Cô đứng sau cánh cửa, từ từ trượt ngồi xuống. Đôi mắt ngấn nước, tim can cô đang gào thét, cào xé đến mức chỉ còn một lớp mỏng bao phủ lấy một trái tim yếu đuối.

“Em xin lỗi, xin lỗi rất nhiều. Minh Khang, em biết anh sẽ nhớ ra em, em biết nhưng anh có trách nhiệm với đứa con của Jenny, em đã quay lại, em không muốn cướp đi Lâm Minh Khang của nó đâu. Nhưng, trung tâm SEONI là của người thương em, em nhất định phải lấy lại nó. Cho dù là Dương Phối Như này thương anh rất nhiều nhưng Dương Thiếu Phong là Lâm Minh Khang, mãi mãi là Lâm Minh Khang của Jenny

Như. Em xin lỗi vì phải lôi anh vào cuộc chơi này giữa em và nó. Em nhất định sẽ lột bỏ bộ mặt giả tạo của nó, lúc đó em sẽ cho anh chọn lại một lần nữa. Anh nhé ”

Băng mệt mỏi, cô nằm trường dài trên bàn làm việc, gục xuống. Màn đêm phủ xuống trong phòng, chỉ khi ở một mình cô mới chính là Dương Phối Như.

Thiếu Phong với câu nói của Tiểu Băng đã suy nghĩ rất nhiều. Jenny Như giúp anh không ích, anh không thể nào lừa dối hay hại cô còn với Phối Như, anh nợ cô một lời tỏ tình. Anh đâu làm gì nên tội, tại sao lại đẩy anh vào tình thế như vậy. Còn với Hàn Tiểu Băng, anh nợ cô cái gì? Sao món nợ này, anh không thể nhìn ra được? Không thể xác định được? Một món nợ suốt đời trả cũng không hết. Thiếu Phong thần thờ ngồi trong phòng làm việc, phía bên ngoài có một ánh mắt đang dõi theo, tay vung thành nắm đấm.

“Trận chiến này, tôi sẽ chơi với cô. Phần thưởng chính là anh ta Lâm Minh Khang-Dương Thiếu Phong”

—END CHAP 22—

23. Chương 23: Định Kết Hôn

Chap 23: Định Kết Hôn

>>

Tiểu Băng đang cùng Ken ra ngoài ăn sau giấc ngủ mệt mỏi. Ken và Băng quen nhau đã ba năm rồi, ba năm nay, Ken chăm sóc cô rất nhiều, luôn ở bên cô, luôn là người tâm sự với cô, mỗi năm tình yêu của anh dành cho cô càng thêm mặn nồng, Tiểu Băng cảm nhận được và cô đang cố gắng đáp trả thứ tình cảm đó. Băng luôn nở nụ cười khi ở bên Ken nhưng khi có nhiều người xung quanh, họ chỉ nhận được gương mặt, đôi mắt cũng như đôi môi lạnh lùng của cô không hơn không kém.

-Băng, anh có chuyện muốn nói với em.

-Anh nói đi.

-Tụi.....tụi mình đám cưới được chứ?_Ken dự định là không nói vì anh hiểu rõ tình cảm của cô, anh đang cố gắng cho mình một cơ hội nữa.

-Sao? Sao nhanh vậy?_Băng cũng không bất ngờ lắm, bây giờ cô đã hai tám tuổi rồi, không cưới chứ đợi khi nào.

-Bố David muốn anh về nước, có lẽ sẽ không quay lại. Nên anh nghĩ anh và em....._Ken ngưng lại mấy giây để xem biểu hiện của Băng, nhưng cô im lặng, khuôn mặt lạnh lùng lại xuất hiện.-Nếu em không muốn, anh sẽ không ép em.

-Khi nào anh về?_Băng hỏi câu hỏi mèm liên quan đến việc kết hôn

-Hai tuần nữa.

-Được rồi trước ngày anh đi, chúng ta sẽ đám cưới._Băng nói với tông giọng nhỏ nhẹ, trầm lắng. Ken hơi bất ngờ, có thể cô đang lừa dối anh nhưng không sao, anh vui vì điều đó. Ken và Băng đã thực hiện được hôn ước, nhưng Ken lại mỉm cười, một nụ cười toan tính. Yêu ai đó là hãy để ai đó hạnh phúc. Anh sẽ làm cho Tiểu Băng hạnh phúc.

-Gặp hai người ở đây thật là hay._Giọng nói quen thuộc vang lên. Ken liếc nhìn nhưng với Băng không cần nhìn cô cũng đủ biết là ai, bởi vì khi bước vào đây cô đã thấy Phong và Như đang ở đây.

-Thật tốt cô em của tôi, ngồi nào._Băng cũng không xa lánh làm chi, cô kéo ghế cho Như

-Hai người đang bàn chuyện gì vậy?_Như nhìn họ cười, Phong thì dán chặt đôi mắt lên người Băng.

-À.....chúng tôi.....chỉ....._Ken định lên tiếng nói, nhưng Băng chặn dứt

-Bàn chuyện kết hôn.

-Ô, sớm thế sao chị? Em còn tưởng để anh Minh trước chứ.

-Ken sắp về nước, chắc tôi cũng sẽ theo anh ấy._Băng vừa nói vừa cười nhạt nhìn Phong, cô chạm phải ánh mắt mãnh liệt của anh, đôi mắt của Lâm Minh Khang. Rồi cô khẽ nhìn chỗ khác, đôi mắt buồn lơ, lướt qua như chưa từng quen biết.

-Anh về nước sớm thế nhỉ?_“Để dụ được Tiểu Băng-cô chị yêu quý của tôi, cuộc chơi này không có Tiểu Băng thì còn gì vui nữa. Xin lỗi anh.....”

-Yên tâm, tôi sẽ gửi thiệp đến mời chủ nhân mới của trung tâm SEONI, đối tác của tôi.

-Vậy còn gì bằng, chúng tôi cảm ơn Hàn tiểu thư.....à không.....phải là Nguyễn Phú nhân mới đúng.....chúng tôi xin phép.....Như và Phong rời đi, tay Băng siết chặt lại thành nắm đấm. Từ khi nào mà chị em cô lại đối mặt một cách thẳng thừng thế này?

Phong về thì suy nghĩ rất nhiều, anh đang rất đau đầu, không hiểu sao khi nghe Băng nói sẽ cưới Ken, lòng anh lại đau, tim can cào xé, gào thét hai chữ “Tiểu Băng” một cách khó hiểu.

Phong cầm điện thoại lên, dò số của Phối Như, anh nên tìm một chút hi vọng....Chuông đổ nhưng không ai bắt máy....Phong đang rất hồi hộp, anh muốn được nghe tiếng của Phối Như....

-Alo?

[Alo]

-Phối Như là em sao?

[Thieu Phong?]

-Sao anh không liên lạc được với em, em ở đâu, anh muốn gặp em.

[Anh đã gặp em, chỉ là anh không biết]_ *tút tut tut*

Phối Như tắt máy, Phong gọi lại lần nữa và tiếp sau đó nữa thì cũng chỉ nghe được tiếng nói huyền thoại, anh buồn bã vứt điện thoại lên giường, anh cũng lên giường nằm.....Một mớ suy nghĩ lộn xộn lại được vạch ra nhưng một ngày một rõ hơn.....cô gái có gương mặt giống Jenny Như. Phong đang cố hết sức để nhận dạng một lần nữa, anh không muốn xác định sai lầm. Có lẽ tim anh đã xác định được chủ nhân nhưng vẫn chưa cho anh nhận ra.....nó muốn anh tập cảm nhận.....Tiểu Băng, Phối Như, Jenny Như.....ba cô đã làm đảo lộn của sống của anh.....Yêu, thương, ghét.....anh ghép ba từ này cho ba cô thế nào đây ?

—END CHAP 23—

24. Chương 24: Phục Hồi Trí Nhớ. Mất Mạng

Chap 24: Phục Hồi Trí Nhớ. Mất Mạng

Thời gian thấm thoát trôi qua, gần đến ngày kết hôn của Băng và Ken, Phong càng cảm thấy hồi hộp, anh có cảm giác như là Phối Như đang rời xa anh, kí ức về Băng, Phong có thu thập được chút ít nhưng vẫn không đâu vào đâu. Anh mệt mỏi, cầm lấy điện thoại, màn hình nền chính là hình của Phối Như. Bỗng có tin nhắn gửi đến là số máy lạ: “Đến ngọn núi XYZ ở Nga, mọi sự thật sẽ rõ”. Phong nhíu mày khó hiểu. Ngọn núi đó không phải là nơi anh được tìm thấy sao? Kêu anh ra đó làm gì? Mà ai là người đã nhắn tin? Không thấy an toàn nhưng lòng lại hồi thúc anh mau đến đó thật nhanh. Còn vài giờ nữa là đến giờ tham dự lễ cưới của Băng rồi, anh có nên đi không? Nếu không anh định làm gì? Cướp cô dâu hay giết chú rể? Mấy việc đó anh không làm được.

Phong lên Như đặt vé máy bay sớm nhất để bay sang Nga. Anh đi đến ngọn núi XYZ như trong tin nhắn yêu cầu. Chầm chậm từng bước, một cảm giác quen thuộc trỗi dậy trong anh. Lòng anh hồi hộp, khi ánh mắt anh khẽ chạm vào khung cảnh đằng trước. Anh nấp vào bụi cây,.....là Băng và một người nào đó không quen biết.....anh cố lắng tai nghe rõ hơn....

-Zin, đây là những thứ em cần_ Jacker đưa phong bì lên, vừa định cầm lấy thì Jacker lại kéo tay lại. Băng nhú mày nhìn Jacker, không hiểu hành động của anh.

-Kevin có đến không ?

-Anh hỏi vậy là có ý gì ?

-Anh mong nó không đến, nó không thể cướp mất em ra khỏi tay anh _ Jacker nắm lấy tay Băng

-Từ khi nào tôi là của anh vậy ? Buông tay tôi ra_ Băng hất tay ra, ánh mắt đỏ ngầu đầy sự giận dữ nhìn Jacker.

-Từ sau cái đêm lãng mạn của hai ta.

-Nín, anh còn một tiếng nhắc đến hai chữ ” Lãng mạn ” nữa, tôi chắc chắn sẽ giết anh.

-Được rồi, đây là những thứ em cần_ Jacker đưa phong bì tận tay Băng.

Cô nhanh chóng cầm lấy, mở ra. Đôi mắt nâu đẹp lướt qua từng tấm hình. Không khó nhận ra người trong hình là cô, người nằm kế chính là Jacker. Đầu Băng không rõ, nhưng cô thật không nhớ sự việc này là hôm nào, Băng chưa hề gặp lại Jacker sau khi trở về với Khang. Băng ngược lên nhìn Jacker, khóe môi nâng lên một đường cong tuyệt đẹp.

-Có thể nhắc cho tôi nhớ cái đêm này không ?

-Được anh sẽ diễn tả, đêm đó, anh là người sang Paris, anh gặp em trong quán bar, lúc đó người em say mèm, còn nóng rang lên nữa. Anh mới tới gần, anh thấy em nhìn thấy anh, đột nhiên em ngã vào lòng anh và nói ” Em yêu anh ”, sau đó em còn chủ động hôn anh như thế này _ Jacker nhìn Băng, anh nhớ lại cái đêm hôm đó, cái đêm ham muốn của anh trỗi dậy một cách mãnh liệt, anh tham lam diễn tả và hôn lấy đôi môi lạnh giá của Băng. Băng trợn mắt cố đẩy Jacker ra, nhưng làm như Jacker mạnh hơn cô gấp mấy ngàn lần, sức cô không đẩy nổi. Băng trở nên yếu hơn trước vì cô không thường xuyên tập luyện võ, ngưng tập luyện kể từ những năm đợi Khang trở về. Băng đang tìm cách đẩy Jacker ra, cô đang rất khó chịu khi đôi môi cô đang bị cưỡng hôn. Trong kí ức Phong đã xuất hiện lại những hình ảnh cũ nhưng đầu anh không còn cảm giác đau nữa nên anh mạnh dạn lấy lại trí nhớ. Phong cũng như Khang, nhìn thấy tất cả, máu anh sôi tới não, giận đùng đùng, anh từ trong bụi rậm chạy ra, anh đẩy Jacker sang một bên, và nhào vào liên tục đánh Jacker. Băng cũng hoảng, cô tìm mọi thứ để lau đi đôi môi, cô ghét, cô muốn bôi đi những thứ của Jacker còn đang vương trên đôi môi của cô. Được một phút hơn, Băng bình tĩnh, cô xem lại tất cả tấm hình, và dừng ngay lại một tấm. Băng hét lên:

-Dừng lại_ Phong buông Jacker ra, anh đi đến bên Băng, Jacker cũng vậy.

-Băng, em xem những thứ tội lỗi này làm chi, đi về với anh, mặc kệ hết, anh chọn em, anh yêu em _ Phong nắm tay Băng kéo đi, nhưng chân cô đứng trụ lại một chỗ.

-Im đi, nếu chọn tôi anh đã không xua đuổi tôi ngay từ cái ngày anh thấy tấm hình này. Nếu yêu tôi, anh đã tìm kiếm sự thật, tin tưởng và minh oan cho tôi. Nói câu chọn tôi lúc này có phải quá muộn ? Nhưng anh đã làm gì ? Anh mắng tôi, anh nói những lời đau lòng trước mặt tôi, anh tàn nhẫn bỏ đi, anh quay lưng với tôi, anh có hiểu cảm giác của tôi lúc đó không ? Chỉ muốn cùng anh đi chơi một ngày, anh đã nói thế nào ? Bao nhiêu năm tôi đợi anh, khi anh về tôi đối lấy được gì ? Anh nói đi.

Với câu này của Băng, không hiểu sao anh lại cảm thấy mình bất lực hoàn toàn, tội lỗi của anh lớn lắm. Nhìn Băng từ từ đi ngay chân vách núi, anh sợ cô làm điều dại dột nên đã chạy đến ôm lấy cô và hét: “Băng, em định rời xa anh một lần nữa sao?” Khiến Băng bất ngờ, khóe môi cô hiện lên nụ cười hạnh phúc, cuối cùng anh cũng nhớ rồi sao? Băng không tin, cô đẩy anh ra nhưng bất lực....Anh siết chặt cô hơn như thể buông ra cô sẽ chạy mất.....

-Băng ơi, anh đã nhớ lại rồi, anh đã nhớ lại rồi.....Lâm Minh Khang của em đã quay lại rồi....

Băng rơi nước mắt, người cô đầu tiên thương yêu cuối cùng cũng chịu nhớ ra cô rồi. Cái hôm mà cả hai tỉnh dậy, Băng thật sự không hề mất trí nhớ là do cô giả mất trí nhớ. Không ngờ Khang lại mất trí nhớ, anh lại muốn sống với kí ức khác, Băng cũng chấp nhận, cô muốn gạt bỏ quá khứ nhưng phải làm sao? Khi Khang lại day dưa với Jenny một lần nữa, lại cùng nhau cướp đi SEONI, đứa con tinh thần của cô? Hận

không thể một tay giết chết họ, cô đành phải làm Phong khôi phục trí nhớ. Nhưng bây giờ anh đã nhớ rõ rồi, cô nên làm gì!?

Từ phía xa trong bụi cây, có một ai đó đã nhìn thấy, lặng lẽ rơi nước mắt, lặng lẽ quay lưng rời khỏi. Anh mất em thật rồi Băng, chúc em hạnh phúc. Vì quá buồn bã anh chạy về nhà ở Nga của anh. Không may anh bị một chiếc xe khác tông, tài xế thì bỏ chạy còn anh thì phải đền mạng....máu....máu.máu..màu đỏ loang khắp chiếc áo đôi Băng mua cho anh và cô.....trước khi đôi mắt anh khép lại anh vẫn nhìn về ngọn núi đó, môi vẫn còn mấp máy: “Phối Như mới là người anh yêu thương, Tiểu Băng ngay từ đầu đã định sẵn là của Minh Khang rồi. Anh sẽ không xem em là Tiểu Băng mà là một cô bé Phối Như dễ thương nhất anh từng gặp. Anh yêu em Phối Như, chúc..... emhạnh ...phúc”

Hơi thở đứt quãng rồi ngắt hẳn. Đôi mắt cũng yên vui nhắm lại.....sau đó.....

——-END CHAP 24———

25. Chương 25: Seoni Khủng Hoảng

Chap 25: SEONI Khủng Hoảng

Khang đang ôm lấy Băng, nước mắt của cả hai đều rơi, nơi lồng ngực đang nhói. Điện thoại Băng phát tín hiệu tin nhắn. Băng đẩy nhẹ Khang ra xem điện thoại. Như bất động, cô có cảm giác cả thế giới đang quay lưng với cô. Tim cô lúc này còn nhói, bây giờ lại đau hơn thế nữa.....Khang thấy kì lạ liền hỏi:

-Ai nhắn cho em vậy Băng?

-Băng.....Băng.....?

-Không.....không.....anh không được chết.....không.....Ken.....đợi em.....Phối Như đến bên anh.....Băng đến bên anh....._Băng vừa nói vừa lật đật chạy đi, nước mắt cô rơi nhiều hơn thế nữa.....Khang và Jacker cũng chạy theo.....Bỏ lại ngọn núi không một bóng người lại xuất hiện một nụ cười ma mị, thoả mãn.....một cô gái từ trong bụi rậm bước ra....

-Hàn Tiểu Băng.....cuộc chơi chính thức bắt đầu.

Tiểu Băng chạy, chạy, và chạy.....Cô chạy ngay đến bệnh viện mà trong tin nhắn nói. Chỉ chậm trễ một phút có thể cô sẽ không gặp được người thương yêu cô. Băng vừa chạy đến thì đèn phẫu thuật cũng tắt, bác sĩ bước ra với cái lắc đầu tiếc nuối.

-Bác sĩ.....bác sĩ.....Ken....Ken thế nào? _Băng hỏi thúc, cô hi vọng anh vẫn đợi cô, chỉ vài tiếng nữa là cô với anh sẽ kết hôn mà? Sao anh lại bỏ cô mà đi?

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức....Ken thiếu gia đã không qua khỏi....

-Không.....không.....Không thể.....Ken không thể....._Băng như muốn ngất xỉu, cô khụy xuống, đứng không còn vững được nữa. Khang chạy tới ôm lấy cô....anh trấn an cô....

“Ken, em biết em có lỗi với anh rất nhiều. Gần đến phút quan trọng nhất em lại sang Nga chỉ để hỏi phục trí nhớ cho người em đã yêu, là em hại anh....em có lỗi với anh....em nhất định sẽ trả thù cho anh.....có một điều em muốn nói.....Phối Như này đã từng yêu anh.”

Dòng suy nghĩ ngắt quãng khi băng ca được đẩy đi ngang trước mắt Băng. Cô ngất lịm trong vòng tay của Khang. Lời nói trong không khí của cô cũng chính là lời đồng ý tuyên chiến với Jenny.

Băng vừa tỉnh dậy thì đập vào mắt cô là rất nhiều người ở đây. Có cả bố của Ken, Băng cảm thấy có lỗi với ông.

-Bác David, cháu xin lỗi, xin lỗi vì cháu mà Ken phải mất mạng. Cháu sẽ trả thù cho Ken. _Băng liền ngồi dậy rồi rít nói với David. Ông không nhìn cô bằng con mắt lạnh lùng như cô nghĩ, ông lại ân cần hiền dịu.

-Linda.....ta không trách cháu.....nhưng ta cũng rất buồn....Ken nó bảo nó sắp cưới cháu rồi cả hai sẽ về bên đây ra mắt gia đình nhưng....._David bỏ dở câu nói, ai có thể thấu hiểu tâm can của một người làm cha bị mất đi đứa con trai?

Bằng thấy rất có lỗi, cô thề sẽ làm cho hung thủ, sống không bằng chết. Trước tiên, cô nên làm gì đó để cướp lại SEONI từ tay của Jenny. “Giá như tôi dùng kế sách đó, anh không nhớ lại.”

Mấy ngày sau đó, lễ tang của Ken diễn ra. Không thể ngờ được ngày cưới cũng là ngày tử của chú rể. Thông tin được lan truyền hot nhất, nhưng Bằng vẫn là Ken phu nhân, vẫn là vợ của Ken. Bằng không nói gì, tuy cả hai chưa kết hôn với nhau nhưng Bằng luôn xem mình là vợ của Ken. Cô nuôi David và hai đứa em của Ken như một người chị dâu. David giao toàn bộ cổ phần công ty của ông cho Bằng toàn quyền xử lý, còn ông cùng hai con trai về ở ẩn, ông hi vọng đến cuối đời, con ông vẫn sẽ bên ông. Sau khi có thêm được số cổ phần, Bằng mới bắt đầu hành động. Cô cho người giả danh mua hết số cổ phần nhỏ nhỏ trong công ty SEONI, mặt khác cô rút vốn đầu tư, không cung cấp mặt hàng cho trung tâm khiến SEONI rơi vào tình trạng khủng hoảng. Jenny đầu gối về mặt này, nhưng cô vẫn cố cầm cự. Tập đoàn BK ngày càng lớn mạnh thì trung tâm SEONI lại càng tuột dốc trầm trọng và có nguy cơ phá sản. Các ngân hàng cho vay vốn lại đòi nợ nhanh chóng, họ không muốn cho trung tâm mượn nữa vì thời gian trả không đúng như đã hứa. Đang bên bờ vực phá sản, Jenny lại lần trốn.....bỏ mặc Thiếu Phong đối diện với cơn khủng hoảng.....

Tin tức về Trung tâm SEONI như cơm bữa thường ngày, Bằng cũng xem tình hình và mỗi lần như vậy cô chỉ nhếch môi không cảm xúc. Thà là để cho SEONI phá sản, còn hơn là để cho SEONI rơi vào tay của Jenny-cô em gái của Bằng. Xoa xoa vàng thái dương, Bằng mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nhắm đôi mắt mệt mỏi, hình ảnh của Ken lại xuất hiện, nước mắt cô lại rơi:

-Ken.....

-Linda.....không yếu đuối. Em không được khóc.....Khang cần em.....em nên....

-Ken.....

-Anh không thương Linda, người anh thương là Phối Như, anh muốn gặp Phối Như.

-Anh Ken.....Phối Như muốn ăn kem....anh mua cho Như đi....._Bằng cười chạy đến bên anh.....Bằng càng chạy.....anh càng lùi.....khoảng cách xa mãi....

-Phối Như ngoan, Thiếu Phong cần em.....Hãy cho mình một cơ hội.....mở lòng một lần nữa đi vợ của anh.....

-Nếu là vợ của anh, em không thể yêu thêm bất kì ai._Phối Như buồn bã nói.

-Ngốc chưa kìa. Vợ của anh là Dương Phối Như, còn em là Hàn Tiểu Bằng, hai cô gái này hoàn toàn khác nhau.....chỉ là sống chung một cái xác thôi.....Nghe lời anh, hãy khoan dung....._Giọng nói ấm áp của Ken nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất.....Bằng mở mắt khó nhọc, khi ngấn đầy dòng lệ.....

“Phối Như yêu anh, anh Ken”

——-END CHAP 25——-

26. Chương 26: Bảo Bối

Chap 26: Bảo Bối

Cách

-Mom?_Đầu một cô nhóc ló vào phòng. Bằng gạt đi nước mắt nhìn cô bé ân cần

-Tiểu bảo bối....._Bằng giơ tay đón cô bé, cô bé chạy vào phòng, chạy vào lòng Bằng.

-Mom vừa khóc?_Cô bé nhìn nước mắt còn đọng lại hỏi

-Bảo bối ngoan, chỉ là bụi bay vào mắt thôi._Bằng khẽ trấn an con bé, con bé không hề thích cô khóc.-Bảo bối tìm mom có chỉ không?

-Con.....con....._Cô bé ấp úng nhìn Bằng, có điều khó nói.

-Nói mom nghe nào, con muốn nói gì nè?_Băng xoa đầu cô nhóc

-Mom, con có thể đi chơi với chú Jack được không ạ?

“Jacker sao?”

-Sao lại hỏi Mom? Con tự nghĩ xem có được hay không?_Băng hỏi lại con bé làm con bé khó xử, Blue đã từng nói với nó mẹ Băng rất ghét Jack, hôm nay Jacker muốn dẫn nó đi chơi, nó muốn đi nhưng sợ nhớ lại mới chạy lên hỏi....

-Con nghĩ là không._Giọng nói rõ u buồn.

-Bảo bối của Mom rất ngoan._Băng hài lòng về con bé.

-Chú Blue đã từng nói với con là mom rất ghét chú Jack, chú Jack muốn dẫn con đi chơi công viên, con lại muốn đi nên mới lên hỏi mom.

-Chú Blue lại nói những điều không tốt rồi. Con xuống nói chú Blue lên phòng gặp mom. Mom cho phép con đi chơi với chú Jack đấy._Băng cười nhìn con bé, con bé rồi rít cảm ơn cô rồi chạy đi. Băng nhìn theo con bé thầm suy nghĩ:

“Con là một tội lỗi của Jack, cũng may hẳn không từ bỏ con mà lại hết mực yêu thương con. Nếu vậy, con cũng nên biết cha mẹ con là ai”

Cô bé vừa rồi là Selly-con gái của Băng. Nói đúng hơn là con gái của Jenny và Jacker trong lỗi lầm năm ấy. Jenny giữ đứa bé lại, sau khi sinh ra vì giữ sự nghiệp đã tàn nhẫn đem cho vào cô nhi viện. Vì muốn trả thù, Băng đã lục tung khắp nơi tìm cho được con bé, nhưng mỗi một ngày gần con bé cô lại thương con bé hơn nữa. Jacker biết được, anh không cũng thương con bé rất nhiều, nếu mẹ nó vứt bỏ nó thì để bố nó chăm sóc nó. Băng muốn nó có đủ tình thương đùm giồng cô năm xưa, không khéo nó lại là một Tiểu Băng thứ hai.

Blue mở cửa phòng bước vào, anh cũng ngạc nhiên khi Băng đồng ý cho Selly đi chơi với Jacker.

-Băng, sao em lại....

-Jack thương con bé, đó là điều tốt. Nên cho con bé biết cha mẹ ruột của nó.

-Jenny không đáng làm mẹ con bé, Jack mà làm hại con bé, anh nhất định giết hẳn.

-Jack sẽ không làm hại con bé, em tin anh ta._Băng vội nói, Blue thấy rõ sự mệt mỏi trên khuôn mặt cô. Vì trả thù mà đến bây giờ, Băng và Khang không gặp lại nhau. Băng chỉ biết lao đầu vào công việc một cách máy móc.

Ting....ting

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên, Băng chậm rãi nhìn vào, đôi mắt không cảm xúc.

“Anh muốn gặp em Tiểu Băng. Jack đợi em ở quán cafe đối diện trung tâm SEONI”

Băng xoa thái dương rồi đứng dậy khoác áo ra ngoài, Blue phải thay cô duyệt đồng hồ sơ này và tìm cách làm SEONI sụp đổ ngay tức khắc. Nhưng như vậy chưa đủ đâu, cướp lại SEONI chưa hẳn đã thỏa mãn Băng, mạng sống của Jenny mới là thứ Băng nhắm tới. Cái chết của Ken.....chính là do Jenny giết....Băng nhất định sẽ đòi mạng của Jenny cho Ken.....

Khang đang đau đầu chỉ vì cơn khủng hoảng, từ hôm Băng tỉnh lại đến giờ, cô không hề nói chuyện với anh cũng như một ánh mắt nhìn anh cũng không có. Mọi thứ dường như làm Khang tỉnh ngộ khi anh thấy bằng chứng gian xảo mà trước đây Jenny đã cướp SEONI, Khang hận vì việc làm của mình đã tiếp tay cho Jenny, bây giờ SEONI khủng hoảng, Jenny lại bỏ trốn. Anh hận không thể giết cô ngay lúc này. Anh cũng phải phục Băng vì năng lực của cô, chỉ sau mấy ngày mà SEONI bị rút vốn đầu tư rất nhiều, sự trả thù của Tiểu Băng quả rất đáng sợ. Khang đang cố cầm cự hết sức SEONI mới trụ nổi trong mấy ngày này nếu không ngay từ bước đầu tiên, cô đã thắng.....

Anh nhớ Bằng, mọi thứ thuộc về quá khứ anh đều nhớ rõ mồn một. Anh muốn nói lời xin lỗi với cô nhưng anh không hề có cơ hội. Khẽ nhắc điện thoại gọi cho Bằng, anh muốn gặp cô. Chỉ một lần thôi cũng được. Tin đồn cô có đứa con lan truyền rộng rãi, anh cũng biết nhưng anh lại không biết nó là con của ai, chỉ biết sau khi Ken chết, người luôn đi kè kè theo cô là Jacker và Blue. Không lẽ Selly là con của một trong hai người đó? Gật suy nghĩ đi, Khang muốn gặp Bằng và ôm cô ấy.....nỗi nhớ nhưng đã làm tim anh đau đến mức muốn bóp chết nó....hận vì ngay từ đầu...anh lại mất trí nhớ....

—END CHAP 26—

27. Chương 27: Selly Bị Bắt Cóc

Chap 27: Selly bị bắt cóc

Quán Cafe

Bằng vừa bước vào thì gặp ngay Jacker, còn Selly thì không thấy đâu. Cô cũng bình tĩnh ngồi xuống.....

-Selly đâu?

-Con bé trong khu vui chơi đằng kia._Jacker chỉ tay về hướng khu vui chơi.

-Không an toàn chút nào cả. Mà anh gọi tôi ra đây có việc gì?_Bằng lắc đầu, nhìn anh.

-Tôi.....tôi.....muốn.....muốn.....

-Nhận lại Selly?_Bằng đọc được suy nghĩ của Jacker.

-Ph.....phải.....

-Anh tự nghĩ xem có được không? Tôi đã phải vất vả thế nào để kiếm được nó?

-Tôi biết là khó khăn, Jenny đã bỏ nó, nhưng tôi không bỏ nó....nó là con của tôi.

-Tôi cần thời gian suy nghĩ, Selly nó sống với tôi cũng lâu. Tôi thương nó như con ruột.

-Tôi biết, nhưng xin cô hãy hiểu cho một người cha.

-Tôi biết, cũng nhờ anh mà Khang nhớ lại mọi thứ. Cảm ơn anh.

-Tôi còn một chuyện muốn xin cô.

-Anh nói đi.

-Cô có thể đừng làm SEONI phá sản được không? Đừng làm tổn thương Minh Khang, Jenny mới là người phải hứng chịu.

-Lâm Minh Khang, đó là cái giá anh ta phải trả khi giúp Jenny Như

-SEONI sẽ về tay cô ngay thôi nhưng đừng để nó biến mất. Hãy cho Khang một cơ hội sửa chữa sai lầm....Khang còn yêu cô rất nhiều...

-Yêu? Nực cười, nếu anh ta yêu thì ngay cái lúc anh ta tiếp tay cho Jenny anh ta nên nghĩ về Phối Như. Không liên lạc với Phối Như là yêu đó sao. Hahaha..._Bằng cười, cuộc hội thoại đó đã lọt vào tai Khang. Anh đang ngồi cái bàn gần đó và nghe hết, khỏi phải nói, tim anh đang nhói lên từng đợt, đau.....đau lắm.....Khang yêu Bằng đó là điều không thể chối cãi, nghe người mình yêu nói ra những lời đó, nó như một nhát dao đâm thẳng vào sự sống nơi lồng ngực trái của anh.....Anh phải làm gì để Bằng tha thứ cho anh?

Ting....Ting

Bằng nắm chặt điện thoại, màu mắt đã chuyển sang đỏ ngầu. Jacker thấy sức nóng ngay trước mặt, anh nhìn lên khó hiểu.....

-Có chuyện gì vậy?

-Chết tiệt, Selly bị bắt rồi_Băng vung tay thành nắm đấm. Cô tức tốc rời khỏi trước khi nói câu cuối với Jacker: “Trong vòng 3 tiếng, nếu không thấy tôi ở văn phòng tập đoàn thì đến khu nhà hoang ở SOYEOI tìm tôi, nhớ đem theo lực lượng”. Băng chạy thẳng vào trung tâm SEONI, lên tầng cao nhất và là nơi bí mật chỉ một mình cô biết để trang bị vũ khí vào người.

“Jenny, tôi nhất định bắt cô phải chết. Selly đừng sợ, mom sẽ đến cứu con”

Năm khẩu súng được cài đạn đầy đủ gắn vào người Băng. Một bồ đen được khoác lên, một nỗi lạnh lùng đến sợ hãi xuất phát....

Jacker vừa nghe thấy như thế liền tức tốc chạy về BK báo tin cho mọi người. Khang cũng đi theo đến BK. Mọi người trong phòng đang lo lắng hồi hộp, Băng thương Selly lắm, Băng sẽ thắng tay với những kẻ dám động đến Selly. Chỉ sợ Băng gặp chuyện vì sức khỏe của Băng không còn tốt, vì lấy lại SEONI mà Băng đã bỏ ăn bỏ ngủ mấy ngày nay.....Tìm ai cũng hồi hộp...lo lắng.....Khang mở cửa phòng bước vào.....

-Anh tới đâu làm gì?_Blue lên tiếng khi thấy Khang.

-Biến đi, nơi đây không hoan nghênh cậu._Minh tức giận hét lên.

-Xin lỗi vì tất cả.....do Jenny hại tôi.....do cô ta dụ tôi.....

-Câm đi. Hai lần, hai lần anh nhìn nhầm và làm Băng tổn thương rồi.....tôi sẽ lột da anh....._Blue hung hăng chạy đến đánh Khang đến bật ra máu, Phương mới nhào tới đẩy ra.....

-Giờ là tìm cách cứu Băng, không phải là lúc đánh nhau.....

-Hai tiếng rồi, Băng nói 3 tiếng nữa mới được hành động.

-Chỗ cất vũ khí của Băng ở đâu, ở đây ai cũng có võ đúng không nên trang bị vũ khí chuẩn bị sẵn sàng đi._Khang từ tốn nói, tuy biết mọi người ghét anh nhưng cũng nên nghe anh một lần.

-Có một chỗ bí mật chứa vũ khí của Băng, nó nằm trong trung tâm SEONI._Blue nói, anh đã từng thấy Băng lấy vũ khí từ đó, nhờ Blue nhắc Khang mới nhớ khi này Băng cũng vào đó rồi chạy ra với bộ đồ đen phóng moto chạy đi. Thế là mọi người cùng đến SEONI, chỉ Thực Phương, Bối Ân và Bảo Quốc ở lại phòng khi Băng về.

—END CHAP 27—

28. Chương 28: Đỡ Đạn

Chap 28: Đỡ Đạn

Băng chạy đến khu nhà hoang như trong tin nhắn. Cô không băn khoăn hay do dự một chút gì, thẳng thắn bước vào.....

Đập vào mắt cô là một cô nhóc đang bị bịt miệng và cột vào ghế. Băng tức tốc chạy vào gỡ dây trói và kéo dần trên miệng để con bé có thể nói. Cô vội ôm con bé vào lòng trấn an....

-Bảo bối ngoan, có mom ở đây con đừng sợ.....

-Sao mom lại bắt cóc con?_Con bé ngây ngô hỏi làm cô có thể 100% khẳng định người bắt cóc con bé là Jenny.

-Con nghĩ sao?_Đến giờ phút này, Băng vẫn từ tốn hỏi, tay cô xoa đầu con bé

-Con biết mom sẽ không bắt con, có phải là dì Jenny không ạ?

-Hahahahahahaha....._Tiếng vỗ tay vang lên bốp bốp kèm theo tiếng cười giễu cợt, quỷ dữ. Băng ôm Selly chặt hơn nữa.

-Dì Jenny?

-Jenny, cô

-Quả nhiên vì con bé này mà cô cũng đến đây, mặc dù nó không máu mủ gì.

-Im đi, nó là con tôi.

-Chị tưởng chị nói vậy là Selly sẽ tin chị sao? Đồ giả dối.__Jenny giận dữ quát, tiếng của cô làm con bé sợ hãi, nép vào lòng Băng.

-Selly, con có tin Mom không?

-Con tin mom.

-Vậy con ngủ đi nhé, khi tỉnh dậy Mom sẽ dẫn con đi ăn kem.__Băng nhẹ nhàng nói khẽ vào tai Selly, con bé gật đầu nhắm mắt dựa vào Băng. Thừa cơ Băng đánh vào gáy làm nó bất tỉnh, cô nhẹ nhàng đặt nó sang một góc. Từ từ bước lên đối diện với Jenny, không một chút sợ hãi.

-Tại sao lại bắt cóc Selly?__Một câu phát ra khiến người ta lạnh tóc gáy. Băng rất ghét ai đó động tới con gái Selly của cô.

-Người tôi muốn bắt là cô, Linda.__Jenny chỉ tay vào cô với ánh mắt đầy chết chóc.

-Tôi?

-Cô là cái gì mà từ đầu đến cuối, cô vẫn là người được yêu thương? Từ khi sinh ra, bố mẹ và mọi người đều yêu thương cô, Khang đến và cũng yêu thương cô và cho đến Phong xuất hiện, anh ấy cũng yêu thương cô? Nhưng đáng lẽ tôi mới là người được nhận tình thương đó mới đúng.

-Mù quáng. Cô thật sự mù quáng. Chỉ là do bản thân cô ích kỉ mới ra nông nổi này nếu không cũng không ai ghét cô cả.

-Im đi, là cô. Cô sống trên đời này chỉ là cản trở mọi thứ của tôi. Tôi ghét cô.__Jenny nhanh chân chạy tới kẹp cổ Băng từ phía sau, Băng không đề phòng.-Cô phải chết, Linda, cô phải chết.....__Thêm một từ “chết” tay Jenny càng siết mạnh, ngọn lửa thù hận bùng nổ mạnh trong lòng Jenny.

Rầm

Cánh cửa bị đập mạnh, một đồng người ulla vào. Đột ngột dừng lại khi thấy Băng đang bị siết cổ. Khang khẽ nháy mắt, Băng đánh vào bụng Jenny rồi chạy về phía mọi người. Cô ho sặc sụa vì khó thở. Jenny cười quỷ, nhìn đoàn người phía trước. Cô thấy Khang đang đứng đó biết là không thể nào quay lại được, cô thẳng thừng rút súng chia vào đám người đằng trước.

-Bước tới đây, tôi sẽ bắn con bé.__Mất con tin là Băng, tâm trí Jenny rối loạn, cô chạy chia súng về phía Selly hăm dọa.

-Không, không thể.....nó là con của cô.__Jacker hét lên làm Jenny khựng lại, con cô sao? Cô có con à!?

-Nó là tội lỗi, lí ra nó không nên sống.__Jenny vẫn ngoan cố, cô cứ một mực cho rằng cũng vì con bé mà cô và Khang không thể đến được với nhau. Băng sợ hãi, cô sợ Jenny sẽ manh động cô vội bước lên giảng hoà:

-Người cô cần là tôi, chỉ cần tôi chết là được, đừng làm hại đến con bé.__Băng ra sức nài nỉ, nước mắt cũng vì vậy mà rơi lã chã.

-Nó không phải là con cô, việc gì cô phải vì nó chứ?__Jenny hỏi

-Nó là mạng sống của tôi, mất nó tôi không thể sống. Dù tôi chỉ là mẹ nuôi của nó.__Băng như gào thét, bây giờ tâm trí cô rất rối bời, cô lo sợ Selly sẽ gặp chuyện, cô sợ nó giống Ken, bỏ cô mà đi.....Băng rất hoảng sợ, nếu là Băng của trước đây thì không hề có chữ “hoảng sợ” trong từ điển, nhưng bây giờ vì Ken đã ra đi, vì Phôi Như đang sống trong thể xác của cô nên việc cô sợ hãi là lẽ thường tình vì bây giờ cô là một người có cảm xúc. Khang cũng bất ngờ khi Băng ra sức bảo vệ Selly, dù cho con bé không phải là con ruột của cô.....

-Vậy sao?

-Dù cô có giết nó, tôi vẫn không hề yêu cô, cô có hiểu không?__Khang bước lên nói, câu nói tuy có liều lĩnh trong việc khích Jenny nhưng không phải không đúng. Anh muốn cho Jenny nhận thức được việc làm của

cô không hề có lợi, nó là một điều sai trái.....nhưng trái tim Jenny đã bị quỷ ăn mất rồi.....dường như mất hết lý trí.....nó khiến cô phải hối hận làm Khang một phen hoảng sợ vì sự liều lĩnh ngu dốt của bản thân.

-Im đi. Tôi muốn nó phải chết là nó phải chết.....Jenny liền bị kích, cô không suy nghĩ bốp cò. Băng thấy vậy liền lao đến đỡ lấy viên đạn. Rồi gục xuống.....Mọi người chạy đến định khống chế Jenny nhưng không kịp nữa rồi. Jenny cũng gục xuống giống Băng và cô nằm thoi thóp trong vũng máu rồi hơi thở ngắt quãng.....Sự sống không còn nữa rồi....kết thúc một đời người.

“Mẹ xin lỗi vì đã có ý định giết con. Tiểu Băng tốt, con nên nghe lời Tiểu Băng. Xin lỗi mọi người vì tất cả.....”

——-END CHAP 28——

29. Chương 29: Tai Qua Nạn Khỏi

Chap 29: Tai Qua Nạn Khỏi

Mùi este hắt vào mũi làm cô khó chịu. Đôi mắt lơ lơ mở ra, mọi thứ như lu mờ.....bắt đầu rõ dần.....rõ dần.....

-Mom.....mom_Tiếng thúc thích của cô bé khi thấy Băng tỉnh giấc

-Selly.....Selly_Băng bật dậy ôm chầm lấy cô bé quên mấy vết thương....nước mắt cô cũng rơi nhiều hơn.

-Mom....Mom....Mom hứa khi con tỉnh sẽ dẫn con đi ăn kem mà? Mom....không giữ lời..._Selly xụ mặt xuống trông đáng yêu vô cùng. Băng ôm con bé, xoa đầu....cảm ơn trời đã để cho con cô không sao....

-Mom ngủ mấy ngày rồi?

-Ba ngày rồi...._Không phải Selly trả lời mà là Khang đã trả lời, anh từ ngoài đi vào. Băng nghe nhưng không thèm nhìn lấy Khang một cái, anh cảm thấy rất khó chịu....

-Thôi nào, bảo bối của mom....Mom thay đồ rồi dẫn con đi ăn kem nhé._Băng xoa dịu con bé, con bé đang giận

-Không cần đâu ạ, con mới vừa ăn xong đấy.

-Ai dẫn con đi ăn? Chú Jack? Chú Blue Cậu Minh hay Dì Phương?_Băng hỏi

-Daddy ạ._Selly cười tí mắt nhìn Băng, mặt cô tối sầm lại. Daddy? Là ai?

-Ai thế? Chú Jack sao?!?

-Dạ, daddy đây ạ. Chồng của Mom đấy._Cô bé ngây ngô trả lời, Khang đứng phía bên cạnh cũng khó hiểu theo....“Chắc chắn không phải là Ken”

-Bảo bối nói úp mở lần nữa là Mom sẽ không thương bảo bối nữa đâu. Mom sẽ giận đấy._Băng không ôm cô bé nữa, cô dựa đầu vào thành giường, ánh mắt hướng ra ngoài lộ vẻ giận. Selly sợ hãi, cô nắm tay Băng rồi nói:

-Daddy đó ạ._Selly chỉ tay về phía Khang, lúc này anh có dẫn con bé đi ăn kem

-Hà?_Đồng thanh rồi nhìn nhau như không quen biết.

-Ai cho con gọi hân là Daddy?

-Chứ không phải hai người yêu nhau sao?!?_Selly hỏi ngược lại, Băng cứng họng, Khang lại thấy vui vui.....

Yêu? Phải, cho đến bây giờ, cô vẫn còn yêu Khang, rất nhiều....có lẽ anh là người đầu tiên cô yêu và cũng là người cuối cùng trong đời cô. Băng khẽ nhìn Khang bằng ánh mắt dao găm khi thấy anh cười? Có vẻ đáng ý nhỉ?

-Yêu nhau khi nào?!? Chú ấy là chồng của dì Jenny, con không nhớ sao? Mom từng nói với con.

-Dì Jenny mất rồi mom. Dì ấy chết rồi.

-Sao?_Băng như không tin lời Selly, cô ngược lên nhìn Khang, anh khẽ gật đầu như xác thực cho cô. Mẹ ruột con bé đã mất rồi sao?

-Mom yên tâm. Mẹ ruột con tuy mất nhưng mà con còn có ba ruột và cả ba mẹ nuôi nữa ạ. Con vui lắm...._Selly nói rồi cười ra nước mắt ôm Băng. Băng biết con bé đang rất buồn và bị sốc khi mẹ ruột nó mất. Cô sẽ thay Jenny chăm sóc tốt cho Selly....

-Mom sẽ tự tay nuôi con....Mom hứa....._Băng ôm con bé, nguồn sống của cô chính là con bé, tuy không có máu mủ gì nhưng cô luôn luôn xem mình là người đẻ ra con bé. Jenny có tội nhưng Selly thì không. Đó là lí do cô đỡ đạn cho con bé, Selly vô tội, không nên kéo Selly vào chuyện ân oán của người lớn....con bé là một thiên thần....con bé vô tội.....

-Em yên tâm. Anh sẽ giúp em nuôi con._Khang bỗng lên tiếng thì lập tức nhận ngay ánh mắt dao găm từ Băng.

-Tôi không cần. Chồng tôi đã chết, tôi sẽ một mình nuôi con._Băng vẫn lạnh lùng, cô thấy khó chịu khi lúc này mở miệng nói Khang là chồng của Jenny. Nếu nhìn kĩ thì sẽ biết rõ....Băng đang ghen....

-Selly, Mom không ngoan kìa, làm gì bây giờ?_Anh hỏi, nháy mắt với Selly

-Phạt.....phải phạt thưa Daddy..._Selly hùa theo Khang.

-Bảo bối....ừm....ừm....._Băng vừa định mắng cho đứa con của cô một trận vì tội phản bội cô thì bất ngờ, lời nói bị chặn lại bởi một nụ hôn.....mãnh liệt và cuồng nhiệt nhưng không có tính chiếm hữu.....

Băng bất ngờ khi đầu lưỡi của Khang đang lũng lục khắp khoang miệng cô, tùy ý lấy đi mật ngọt, ban đầu cô né tránh nhưng lúc sau cô cũng đáp trả cuồng nhiệt. Hai đầu lưỡi quấn lấy nhau.....nụ hôn ngọt ngào.....nồng cháy.....khiến người ta không muốn dứt.....

Selly che mắt lại, không dám nhìn Daddy của mình và Mom. Mặt con bé đỏ ửng lên, nụ hôn bị đứt quãng khi có tiếng người vọng từ cửa.....

-Chắc chắc.....không được hôn trước mặt con bé....lộ liễu quá anh hai chị hai ơi._Phương tiến tới nhìn Khang và Băng đang ngại ngùng. Mọi người đều bật cười.....

-Hai người định khi nào sẽ đám cưới? Không định cho anh lấy vợ à?_Minh hỏi Băng, anh khao khát muốn lấy vợ lắm rồi. Phương lại muốn đám cưới chung ngày với Băng. Mà Băng không cưới, cô cũng sẽ không cưới. Đó là nỗi khổ đeo lấy Minh từ hồi trước tới giờ....

-Cưới gì mà cưới?!? Nằm mơ đi._Băng lạnh lùng nói, khỏi nói cũng biết cô đang ngược. Mọi người đều cười thầm.

-Băng à, em cưới ẹ đi cho Bối Ân cưới nữa kìa._Huỳnh Nam nhắc khéo, Bối Ân đang quàng tay anh, khẽ ngược ngược liếc anh....

-EM NÓI RỒI, EM KHÔNG CƯỚI AI HẾT. EM SẼ Ở NHƯ VẬY VÀ NUÔI SELLY._Băng lại ôm con bé, lần này Selly không ngoan ngoãn nữa, không ngồi yên cho cô ôm mà con bé đẩy cô ra, ngấn nước mắt:

-Selly ghét mom.....Mom không cưới Daddy, Selly giận Mom.....

Mọi người trong phòng đều phải bất ngờ với con bé, trở mặt 180 độ và diễn sâu dã man.....

-Rồi....rồi....Daddy sẽ làm cho Mom đồng ý cưới Daddy được chứ?_Băng không thèm nhìn lấy Selly, cô liếc xéo Khang với ánh mắt đầy thách thức.....

“Anh đã nói rồi, trừ phi anh cho phép, em mới được phép rời xa anh.”

——END CHAP 29——

30. Chương 30: Chương Cuối: Hạnh Phúc

Chap cuối: Hạnh Phúc

Hoàng hôn đang buông xuống, không gian tĩnh mịch màu đen lại leo lên. Gió thổi nhẹ nhàng mang theo hơi ấm của hương vị mặn nồng nơi biển cả. Sóng biển vỗ nhẹ từng cơn vào tảng đá rần rần tạo nên tiếng động nghe mát tai.

Bao nhiêu năm rồi biển vẫn là biển nhưng con người đã thay đổi. Bất hạnh cho đến lúc có hạnh phúc, mọi thăng trầm đều nếm trải. Một thân hình nhưng lại mang lối sống của ba tâm hồn. Hàn Tiểu Băng, Dương Phối Như, Huỳnh Hải Tuyết. Một cô gái bất cần Tiểu Băng, một sự xuất hiện mới lạ của Hải Tuyết và một sự trở lại bất ngờ của Phối Như. Mọi thứ như một bộ truyện cổ tích, với ba lần hoá thân.....Từ một cô bé lạnh lùng, tàn nhẫn, mạnh mẽ lại trở thành một cô gái giàu cảm xúc, quyết liệt và có đôi lúc hoảng sợ.....

Cuộc sống trôi đi....biển vẫn dạt dào....lòng người mau thay đổi.....Bình yên nhất vẫn là lúc đứng trước biển....thả hồn theo dòng nước lấp lánh.

Băng đang thả hồn theo mây đột nhiên có cánh tay vòng qua ôm lấy eo cô, từ phía sau.....Cái ôm này cô đã từng cảm nhận khi là Phối Như, khi ấy cái ôm này nó không mãnh liệt mà nó có sự ân hận, níu kéo nhất thời.....cái ôm ngày hôm nay, Băng tự cảm thấy nó ấm áp....

-Gió biển độc lắm.

-Thì chết thôi chứ có gì đâu?_Băng không lấy tay Khang ra, để yên cho anh ôm cô

-Selly muốn có Daddy.

-Ken là Daddy của nó đấy.

-Anh muốn có vợ

-Vợ anh là Jenny đó thôi._Khang nói một Băng trả lời một, vì đứng phía trước nên cô không hề biết gương mặt đang chuyển màu của Khang

-Anh yêu em....._Khang nói nhỏ vào tai Băng, chỉ như thế thôi cô cũng đã đỏ mặt-Lấy anh nhé?

-Tổ tình không thành, không lãng mạn gì cả__ Băng mỉm cười.....Khang buông Băng ra làm cô hụt hẫng, Khang quay đi vào trong, Băng không thấy ai bên cô nữa, cảm giác có người ở đây không có thăm nghĩ “Đi rồi sao? Vậy cũng tốt”.

Băng đứng một lúc rồi cô quay vào trong. Băng không sống trong biệt thự Hàn gia, cô sống ở căn nhà nhỏ bên bãi biển một mình với Selly. Khang cũng ở chung và tất nhiên là mỗi người một phòng. Ra vào đụng mặt nhưng nói chuyện cũng chỉ qua loa, Băng không muốn phản bội Ken, nhưng cô nào hiểu. Người Ken yêu là Dương Phối Như, Phối Như cũng đã chết ngay cái ngày bị trúng đạn rồi, Ken đã có hạnh phúc khi ở bên Phối Như còn lại mỗi mình Tiểu Băng cô thôi. Băng yêu Khang rất nhiều, ai cũng khuyên cô chấp nhận Khang đi nhưng cô một mực không chịu và cố lảng tránh. Trong lòng Băng lại rất nôn nao, nhưng con tim lại kêu cô phải chờ đợi, chờ đợi một lời tỏ tình đường đường chính chính chứ không giống như năm xưa chỉ là một lời hứa suông.

Vừa bước tới gần căn nhà, bỗng có gì thấp sáng nơi cô đứng.....Nhìn xuống trước mắt là hình trái tim lớn bằng những ngọn nến. Bên trong còn có chữ “Khang Yêu Băng” nữa. Băng hơi bất ngờ, Khang đang đứng trong trái tim ấy, nó cũng giống con tim anh, đang rực lửa và gào thét tên “Tiểu Băng”. Băng bước vào theo như Khang bảo, cô chậm chậm tiến lại phía anh với một gương mặt không thể lạnh lùng hơn nhìn anh, đây như lần đầu cô gặp anh. Khang chỉ cười với vẻ mặt của cô, nét lạnh lùng này, anh quen rồi chỉ là hơi có chút kì lạ khi được nhìn lại lần nữa thôi. Khang cầm bó hoa hồng trên tay, anh khụy một chân xuống nâng hoa trước mặt cô bằng một tay và tay kia nâng một chiếc hộp nhỏ trong đó có chiếc nhẫn.....

-Làm vợ anh nhé, Tiểu Băng.

Băng có hơi lưỡng lự với lời tỏ tình của Khang. Điều này làm cô hơi bất ngờ, không nghĩ anh có thể chuẩn bị như thế này chỉ để nói một lời tỏ tình mà đúng hơn là một lời cầu hôn với cô. Thật ra cái cô cần, đơn giản nhất chỉ là một lời tỏ tình ở nơi hương biển mặn nồng như vậy thôi. Chỉ cần anh nói xong và anh có thể ôm lấy cô. Điều ước chỉ đơn giản như vậy thôi, ngay bây giờ hiện ra trước mắt cô lại có ý định từ chối vì vốn cô đã tự nói mình là vợ của Ken.

“Tiểu Băng, còn không mau đồng ý đi”_Một giọng nói quen thuộc hiện lên, đứng trước mắt cô là Ken, người đã yêu cô rất nhiều, bên cạnh anh, còn có một cô gái y hệt cô mà cô có thể chắc chắn không phải Jenny.

“Anh.....em.....”

“Đừng nghĩ em là vợ anh, Phối Như mới là vợ anh. Em là Tiểu Băng, không phải Phối Như. Vì vậy hãy đồng ý đi, tha thứ cho Khang đi”

“Em đã tha thứ cho anh ấy lâu rồi, chỉ là em.....”

“Có không giữ, mất đừng tìm”

“Em hiểu rồi....”

“Chúc em hạnh phúc”_Bốn từ cuối nói ra trong cơn gió nhẹ hiu hiu vừa thổi qua, hình ảnh của Ken và Phối Như cũng biến mất. Băng tự cảm thấy nhẹ lòng hơn, cô nhìn Khang, bao năm trôi qua rồi, anh vẫn yêu cô và cô cũng vậy. Cô biết cho Ken một cơ hội vậy sao với Khang lại không nhỉ huống hồ cô còn rất yêu Khang.

Với lời cầu hôn của Khang, Băng gật đầu và hét lớn, hơn sự mong đợi của Khang “Em đồng ý, em yêu anh”. Vừa dứt câu nói, Khang đã ôm chầm lấy Băng vui mừng hạnh phúc và sau đó...họ đã trao nhau một nụ hôn mãnh liệt.....chứng minh cho tình yêu mặn nồng của đôi trẻ sau bao biến cố thời gian, tình thân lẫn thể xác.....Từ bây giờ, họ là của nhau.....mãi.....mãi.....

Biệt thự Hàn gia hôm nay lại náo nhiệt hơn thường ngày vì diễn ra lễ cưới của ba cặp đôi trẻ. Lí ra tổ chức ở lễ đường nhưng Băng lại không chịu, mọi người đành chiều theo ý Băng, mời cha sứ về chủ trì. Ở dưới sảnh, quang khách ra vô tận, chủ yếu là những đối tác làm ăn của trung tâm SEONI và tập đoàn BK. Sau khi Băng tỉnh dậy, Băng đã đầu tư và đứng với tư cách người ngoài giúp cho SEONI vươn lại hàng đầu thế giới, bây giờ SEONI trực thuộc quản lí của Blue, tập đoàn BK chia lại nhiều nhánh nhỏ như trung tâm JIJ của Khang, công ty bất động sản của Victor, ngày càng lớn mạnh hơn nữa.....Hơn hết, sau này, SEONI sẽ hợp tác lâu dài với tập đoàn BK. Đến cuối cùng, họ vẫn được hạnh phúc.....đó là ân sủng lớn nhất mà ông trời dành cho họ.....Ba cặp đôi đứng cạnh nhau đọc tuyên thệ mở ra một trang sách, một cuộc sống mới....Sau màn trao nhẫn thì họ trao nhau một nụ hôn nồng cháy.....thế giới này dù tồn tại hay không, tình yêu của hai ta mãi trường tồn....

Mọi người thêm vài ngôi nhà ở gần biển dành cho ba đôi trẻ, Jacker thì phụ giúp Victor việc trong công ty, Selly thì ở cùng Băng và Khang. Bảo Quốc thì sang Pháp phụ giúp Blue. Còn ba cặp kia thì khỏi nói, hạnh phúc không thể tưởng.....Đó quả là một niềm vui, lớn nhất trong cuộc đời họ....

Một năm sau.....

Khang đứng ngoài phòng cấp cứu đi đứng không yên, anh cứ đi qua đi lại miệng thì không ngừng lẩm bẩm làm mọi người xung quanh chóng mặt theo. Khi nghe tiếng khóc của con nít từ phía trong phòng cấp cứu, anh mới thở hắt ra.....và trước khi vào phòng thăm Băng anh được tuyên bố “Lần sau, nhất định tôi sẽ vào theo”.....Phải.....là Băng đi sinh.....Lần đầu tiên Khang thấy khó chịu khi không được vào cùng vợ mà phải ở ngoài.....anh lo lắng đến đứng ngồi không yên. Selly cũng ở bệnh viện vì nó nhất định phải được gặp mặt em mới chịu, Selly không lo lắng mà nhìn Daddy của cô, cô cũng lo lắng theo. Cô hứa là lần sau, cô sẽ ngoan ngoãn ở nhà đợi tin còn hay hơn vào đây để phải lo lắng cùng....

Vài năm sau đó.....

Lần đó, Băng hạ sinh một cặp song sinh, là một nam một nữ. Cô cũng yên tâm hơn rất nhiều, cô không muốn hai đứa con cô sinh ra sẽ có số phận giống cô và cô em Jenny của cô. Nên cô chăm sóc và yêu thương hai đứa rất đồng đều....không cho các con có cảm giác bị hắt hủi hay thương nhiều thương ít....chỉ là hai đứa con cô không ganh tị chứ Selly thì có.....Tám tuổi đầu rồi vẫn còn ganh tị với hai em nhỏ.....

-Selly, con không thương em sao?_Băng đang ôm Selly, xoa đầu con bé.....hỏi,.....

-Selly thương em lắm...

-Vậy sao con lại ganh tị với em?

-Mom có em, mom sẽ không thương con nữa.

-Ai nói với con như vậy?

-Là cậu hai nói, cậu và chú Nam đã nói vậy đấy.

-Vậy bảo bố của mẹ nghĩ sao?

-Con nghĩ mom sẽ thương con, sẽ không giống như hai người kia nói. _Selly nhìn Bằng trả lời, Bằng tỏ ra hài lòng với cô bé khi đặt lên trán cô một nụ hôn. Bằng không la mắng Selly hay giải thích ngay từ đầu cho Selly hiểu mà cô để Selly tự hiểu như vậy mới không có lần sau.....Bằng thì Bằng sẽ bấm hai tên dám nói với Selly những lời như vậy ra làm trăm mảnh....

-Vợ ơi, anh về rồi....._Nghe tiếng vọng ngoài cửa khiến Bằng nổi hết da gà, ôi bao năm rồi Bằng vẫn chưa quen với mấy từ ngữ xưng hô này của anh.

-Selly, con ra ngoài xem Daddy có mua đồ cho con không?

-Con không đi đâu ạ. _Selly vừa nghe tiếng Khang, con bé nằm xuống giường trườn mền làm Bằng khó hiểu.

-Con sao vậy, bảo bố? _Bằng kéo mền, thấy Selly với hai hàng nước mắt chảy dài...

-Daddy không thương con, Daddy chỉ thương Kel và Kelly thôi ạ. _Selly bật dậy nói trong nước mắt khiến Bằng đau lòng

-Sao con nói vậy? Daddy cũng thương con mà....

-Hôm trước con nghe Daddy nói, Daddy thương hai em nhất. _Selly là con nít việc nói nó không còn được thương yêu nữa đương nhiên khiến nó buồn, Bằng ôm con bé vào lòng trấn an.

-Daddy thương con, mom nói vậy, con tin mom chứ? _Bằng hỏi, con bé lí nhí đáp “Dạ, tin....”

-Vậy Selly có muốn trả thù không?

-Là sao ạ? _Selly ngây ngô nhìn nụ cười nham hiểm của Bằng, chần hẩn cô sắp giở trò gì nữa rồi.

Khang xách mấy túi xách về, gọi mà không thấy Bằng đâu, Kel và Kelly dẫn nhau ra biển chơi rồi, nên anh đoán Bằng ở trong phòng của Selly và đúng như anh đoán, Bằng đang ôm Selly. Khang đi tới gần hỏi:

-Hai mẹ con ngồi đây, không nghe daddy về sao? _Khang ngồi xuống giường xoa đầu con bé, thấy Selly với hai hàng nước mắt, Khang liền lo lắng...

-Ai làm Selly khóc? Nói daddy nghe, daddy xử nó liền...

-Là daddy đấy, daddy làm Selly khóc. _Selly như lời Bằng dạy, con bé ngây ngô nói còn Bằng như không biết chuyện gì chỉ biết ôm con bé

-Daddy làm con khóc á? Hồi nào?

-Daddy thương Kel và Kelly, Daddy không thương con và mom. Con và mom đã quyết định sẽ dọn đến nhà chú Victor ở.

-Bằng, em lại dạy hư gì con nữa rồi....? _Khang cười khổ nhìn Bằng, cô vẫn mặc nhiên không nói gì.

-Daddy nói daddy thương Kel và Kelly nhất, có nghĩa là Daddy không thương con và mom. _Selly giải thích, thật sự lúc này Khang chỉ muốn đánh Selly một trận vì tội giận với lí do vô duyên thế này, còn Bằng nữa, lại hòa theo con bé.

-Selly bảo bố, Daddy thương con nhất nhất, với mom, đó là yêu chứ không hề thương. Với tụi con, Daddy thương đồng đều cả. Daddy có mua cho con bộ đầm để con đi sinh nhật với bạn đấy, nếu daddy không thương con, daddy sẽ không mua nó. _Khang giải thích cho con bé hiểu, Bằng khẽ cười với cách dạy của Khang. Selly nhìn Bằng khẽ thấy cô gật đầu, Selly mới chịu tha cho Khang. Cô bé mỉm cười tuột xuống giường chạy sang phía nhà của Phương và Ân. Khang và Bằng nhìn theo con bé, Bằng hài lòng với cách trả thù nhẹ tay nhất của mình, Khang cũng hết cách với cô.....

-Em đâu cần ác vậy, anh Minh với Huỳnh Nam sẽ ra sao?

-Làm cho Selly, Kel hay Kelly khóc, em sẽ phanh thay tên đó ra. _Băng lạnh lùng nói, cô đứng dậy rời khỏi phòng. Trước khi đi cô không quên nhắc nhủ với Khang một câu làm anh sắc mặt anh chuyển màu ngay lập tức :“Khang, anh cũng bị phạt. Hôm nay ngủ ở ngoài.”

“Băng, anh xin lỗi, anh sẽ không đụng tới bộ tam con em”

“Băng, anh thề sẽ không có lần sau”

“Vợ ơi, cho anh ngủ cùng đi”

Hạnh phúc chỉ đơn giản thế thôi, nắm trong tay thì nên giữ thật chặt, nếu lơ là sẽ biến mất mãi mãi.....Tình yêu chỉ đơn giản vậy thôi

——-END——-

Ps: Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện xuyên suốt thời gian gần 1 năm vừa qua.....Thiên Như cảm ơn các bạn nhiều lắm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-lanh-gia-phan-2>